



Torsdag den 5. november 2009 (D)

1

12. møde

Torsdag den 5. november 2009 kl. 10.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til undervisningsministeren om helhedsskoler.
Af Christine Antorini (S), Pernille Vigsø Bagge (SF), Marianne Jelved (RV) og Johanne Schmidt-Nielsen (EL).
(Anmeldelse 03.11.2009).

2) Forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til integrationsministeren om humanitær opholdstilladelse.
Af Karsten Lauritzen (V), Martin Henriksen (DF) og Naser Khader (KF).
(Anmeldelse 07.10.2009. Fremme 20.10.2009).

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 47:

Forslag til lov om ændring af lov om bygnings- og boligregistrering.
(Indsamling af energioplysninger m.v.).
Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).
(Fremsættelse 29.10.2009).

4) 1. behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om produktsikkerhed.
Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).
(Fremsættelse 22.10.2009).

5) 1. behandling af lovforslag nr. L 52:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsuddannelser m.v. (Etablering af VEU-centre og centerråd m.v.).
Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsættelse 29.10.2009).

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af den kommunale styrelseslov.
Af Rasmus Prehn (S) m.fl.
(Fremsættelse 22.10.2009).

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 18:

Forslag til folketingsbeslutning om boligområder med forskellige boligformer.
Af Rasmus Prehn (S) m.fl.
(Fremsættelse 22.10.2009).

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 20:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af konsekvenserne af konkurrenceudsættelse og udlicitering af kommunale opgaver.
Af Rasmus Prehn (S) og Flemming Bonne (SF) m.fl.
(Fremsættelse 22.10.2009).

9) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lovgivningen for regionernes kompetencer og forhold.
Af Julie Skovsby (S) m.fl.
(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 10:00

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Beslutningsforslag nr. B 41 (Forslag til folketingsbeslutning om et dansk landmilitært bidrag til den internationale FN-styrke i Libanon (UNIFIL).

Klima- og energiministerens (Connie Hedegaard):

Beslutningsforslag nr. B 44 (Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af Statutten for Det Internationale Agentur for Vedvarende Energi).

Per Clausen (EL), Benny Engelbrecht (S), Pia Olsen Dyhr (SF) og Bente Dahl (RV) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 42 (Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod bisfenol-A).

Leif Lahn Jensen (S) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 43 (Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af elevernes kreative og skabende kompetencer i folkeskolen).

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF) og Karen Hækkerup (S) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 45 (Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af en nærmere definition af forfølgelse og chikane i straffeloven).

ven, fjernelse af kravet om et politihold, før forfølgelse eller chikane er straffbart, og indførelse af alternative straffesanktioner).

Per Clausen (EL), Benny Engelbrecht (S), Pia Olsen Dyhr (SF) og Bente Dahl (RV) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 46 (Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod parabener i kosmetik til børn).

Per Clausen (EL), Pia Olsen Dyhr (SF) og Bente Dahl (RV) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 47 (Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod ftalaterne DEHP, DBP og BBP).

Kim Christiansen (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 48 (Forslag til folketingsbeslutning om skærpede straffe for vanvidskørsel).

Titler på de fremsatte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 13:

Forespørgsel til undervisningsministeren om helhedsskoler.

Af Christine Antorini (S), Pernille Vigsø Bagge (SF), Marianne Jelved (RV) og Johanne Schmidt-Nielsen (EL).
(Anmeldelse 03.11.2009).

Kl. 10:01

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke som givet.

Det er givet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Forespørgsel nr. F 4:

Forespørgsel til integrationsministeren:

Vil ministeren redegøre for lovgrundlaget for at give humanitær opholdstilladelse og herunder den etablerede praksis for at give humanitær opholdstilladelse?

Af Karsten Lauritzen (V), Martin Henriksen (DF) og Naser Khader (KF).
(Anmeldelse 07.10.2009. Fremme 20.10.2009).

Kl. 10:01

Formanden:

Den første, der får ordet, er hr. Karsten Lauritzen som ordfører for forespørgerne til grundlæggelse.

Kl. 10:01

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Normalt er det jo oppositionspartierne, der tager initiativ til forespørgsler her i Folketingssalen, eller også er det noget, vi alle

sammen er enige om. Men den her forespørgsel er anmeldt af Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti.

Det har vi gjort, fordi vi ønsker spørgsmålet om, hvem der kan få humanitær opholdstilladelse, frem i lyset og frem i offentligheden og udsat for en seriøs og saglig debat. Forløbet omkring de afviste irakiske asylansøgere, hvor yderligere 12 i går tvangsmæssigt blev udsendt til Irak, har været præget af påstande fra en række partier i Folketinget. Fremtrædende politikere fra de pågældende partier har sågar påstået, at integrationsministeren kan give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse, hvis hun blot ville.

De har fået støtte af en juraprofessor, Eva Smith, der har luftet de selv samme ideer, som store dele af oppositionen, nemlig at integrationsministeren efter for godt befindende kan give opholdstilladelse til de afviste irakere, hvis hun ville, men at hun reelt har nægtet dem deres ret. Faktisk har en samlet opposition fra Socialdemokratiet til Enhedslisten taget initiativ til at afgive en beretning i Udlændinge- og Integrationsudvalget, hvor partierne slår fast, at de mener, at integrationsministeren kan give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse.

Vi kan kun gætte på, hvorfor partierne fremsætter sådanne alvorlige påstande om, at ministeren nægter irakerne deres ret til humanitær opholdstilladelse. Enten har man helt og aldeles misforstået den lovgivningsmæssige ramme, der gælder for humanitær opholdstilladelse, hvilket er fair, hvis man har mandsmod til at indrømme det – mandsmod, der er lejlighed til i dag at udvise ved denne debat. En anden mulighed er selvfølgelig, at man står i tvivl både om ministeren og ministeriets forvaltningspraksis, fordi man ikke selv tør stå frem og sige, hvad man reelt mener. Det er måske også derfor, at oppositionen forsøger at skjule deres reelle holdninger i beretninger afgivet i udvalg bag lukkede døre.

Det forventer vi selvfølgelig ikke at ministeren hverken kan eller vil give svar på i dag, men blot at ministeren, som teksten til denne forespørgsel lyder, vil redegøre for lovgrundlaget for at give humanitær opholdstilladelse og herunder den etablerede praksis for at give humanitær opholdstilladelse.

Med den grundlæggelse ønsker jeg, at vi får en rigtig god og ærlig debat, hvor fup og fakta om, hvem der kan få humanitær opholdstilladelse, kommer frem i lyset. Tak.

Kl. 10:03

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen for grundlæggelsen. Jeg kunne se, der blev markeret for at få ordet. Det bliver der mulighed for under forhandlingen. Først er det integrationsministeren, og bagefter er det forhandlingen. Nu er det integrationsministeren. Værsgo.

Kl. 10:04

Besvarelse

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg vil gerne takke de partier, der har stillet denne forespørgsel, for at stille den. Når man specielt i sommer læste aviserne, kunne man jo tro, der ikke var lov og ret i Danmark. Når man i sommer så, hvordan visse oppositionspolitikere sammen med en række personer i Danmark trak overskrifter, kunne man jo tro, at ministeren har en magt, som overhovedet ikke bør findes i en retsstat. For der var mange, der gav udtryk for, at jeg bare kunne og skulle uddele humanitære opholdstilladelser, også til dem, der har undraget sig opfyldelsen af lovlige afgørelser. Ja, det blev faktisk påstået, at de, der gemte sig for myndighederne i en kirke, skulle have en særlig adgang til at få en humanitær opholdstilladelse.

Det er jo et synspunkt, som man unægtelig må sige er udtryk for ulighed i loven, så det basker, det er ikke en retsstat værdig. Diskussionen om de humanitære opholdstilladelser har netop ikke været en

retsstat værdig. Holdningen har været udtryk for et ønske om en vilkårlighed i retten – dem, man kunne lide, skulle jeg give opholdstilladelse til, og dem, man ikke kunne lide, skulle ikke have opholdstilladelse. Et udenomsparlamentarisk mindretal ønskede at diktere et flertal i Folketinget, der er valgt af befolkningen.

De oppositionspolitikere, der har været med til den her diskussion, har efter min opfattelse handlet både ansvarsløst og fejlt. Havde de så taget konsekvensen af deres egne standpunkter og her i Folketinget fremsat et lovforslag til særlov, kunne man endda forstå det, men det tør de jo ikke, i stedet vil de hellere intimidere det, der er lov og ret i dag.

Vi har haft den opfattelse, at oppositionen rent ud sagt, som også hr. Karsten Lauritzen var inde på, har været nervøs for at tage debatten her i Folketingssalen. Det er vi ikke, vi synes, det er rigtigt, at den danske befolkning nu får at vide, hvordan det er med lov og ret med hensyn til humanitære opholdstilladelser, og jeg er derfor taknemlig for, at vi har fået denne forespørgsel, og jeg håber, at alle partier vil være med til at bidrage, så vi nu ved, hvad de forskellige partier har af synspunkter. Man tør nok sige, at det er temmelig forplumret. Her til morgen har jeg været inde på Kirkeasyls hjemmeside, og man kan på Kirkeasyls hjemmeside se, at navngivne S-politikere, R-politikere og SF-politikere fra det kommunale bagland tilslutter sig Kirkeasyl – Kirkeasyl, der så sent som i går nat udsendte en plan, som var det en soldaterhær, om, hvordan man ville forsøge at låse politiet inde, hvordan man med alle mulige redskaber ville forsøge at forhindre politiet i at udføre deres arbejde. Det er det, som navngivne kommunalpolitikere fra S, R og SF tilslutter sig. Det kan være interessant her i dag at få at vide, om det er det, som Socialdemokratiet, der brænder for at komme i regering, går ind for.

Jeg er også interesseret i at høre, om man stadig væk kan tilslutte sig den praksis, som tidligere socialdemokratiske ministre før mig har forvaltet efter. Jeg vil derfor i dag give en redegørelse for, hvordan det egentlig er med den praksis, som altså går tilbage til længe før VK-regeringens tid.

Det er jo sådan, at der ifølge loven i særlige tilfælde kan gives humanitær opholdstilladelse til afviste asylsøgere, men det fremgår også, at det er en meget konkret afgørelse, og at det skal være i særlige tilfælde, der kan gives opholdstilladelse. Det er meningen, at den regel kun skal anvendes undtagelsesvis. Det har skiftende ministre fulgt. Reglen har hele tiden haft et meget begrænset område. Det er også sådan, Folketinget har bestemt det, for det kan man se i lovforslagets bemærkninger, da det blev til i sin tid.

De hensyn, der navnlig kan føre til humanitær opholdstilladelse, er alder, helbred, og så kan der være nogle helt særlige personlige forhold. I praksis er det først og fremmest helbredsforholdene, der har betydning for at få humanitær opholdstilladelse, og det er jo ikke bare enhver sygdom, for det skal jo netop have undtagelsens karakter, men jeg skal på den anden side understrege, at der både kan være tale om fysisk og psykisk sygdom, men den skal være af meget alvorlig karakter, og den skal selvsagt være dokumenteret.

Inden for det psykiske kan jeg nævne paranoid psykose og skizofreni som det, der kan give humanitær opholdstilladelse. Når det drejer sig om fysiske sygdomme, har vi givet opholdstilladelse til aids-ramte og mennesker med kræft i terminalstadiet. Men det er, udover at der er en diagnose, en betingelse, at den meget alvorlige sygdom er behandlingskrævende. Hvis det er sådan, at man ikke modtager behandling for sygdommen, vil man som udgangspunkt ikke kunne få humanitær opholdstilladelse. Betingelsen er yderligere også, at der ikke skal være adgang til den nødvendige behandling i hjemlandet. Hvis der er det, vil man alligevel kunne give en humanitær opholdstilladelse, hvis det er så dyrt derhjemme at få behandling, at enhver kan sige sig selv, at den enkelte ikke kan betale det. Om han kan det, bliver afgjort ved en konkret vurdering i hver enkelt ansøgning.

Kl. 10:10

Så kan det også være, at vi i enkelte tilfælde har givet opholdstilladelse til børnefamilier, hvor forældrene, som følge af at de er syge eller handicappede, ikke kan tage vare på deres børn.

Der kan også i ganske sjældne tilfælde være andre kriterier end sygdom. Det kan være, at man, hvis man har været her meget længe – lovligt – kan få en opholdstilladelse. Det er også en af de regler, man har manipuleret ganske gevaldigt med i den offentlige debat, og man har selvfølgelig helt overset, at det forudsætter, at de pågældende er lovligt her i landet. Det er klart, at man ikke ved at sætte sig ind i Brorsøns Kirke og gøre modstand, når politiet kommer, kan gøre sig særlig berettiget til en opholdstilladelse. Det er klart, at det at nægte at efterkomme myndighedernes afgørelse selvfølgelig ikke er noget, der skal være belønning for i Danmark.

Der kan endvidere gives humanitær opholdstilladelse, hvis familier med små børn kommer fra krig, men det er også en meget snæver og meget restriktiv fortolkning.

Vi opererer også med det, vi kalder overlevelseskriteriet. Det har særlig været enlige kvinder – men familier i det hele taget med børn – har i sjældne tilfælde fået humanitær opholdstilladelse efter de kriterier, som vi kalder overlevelseskriteriet, og det vil sige, hvis der er tørke og det er fuldstændig udsigtsløst på grund af de menneskers forhold, som f.eks. børnefamiliers, at sende dem hjem, ja, så vil de kunne få en midlertidig opholdstilladelse, indtil hungersnøden er forbi.

Dette med, at der skulle være en subjektiv frygt, og at landet, man vender hjem til, er farligt, jamen dertil er at sige, at en subjektiv frygt ikke har noget at gøre med humanitær opholdstilladelse, og trusler i det land, som man er rejst fra, jamen til det må man sige, at det er der gjort op med, da Flygtningenævnet jo i alle disse sager har nægtet asyl.

Der har også været en diskussion om tortur, og det er klart, at mennesker på grund af tortur kan være blevet så syge, at de også derfor skal behandles i Danmark og altså får en midlertidig humanitær opholdstilladelse.

Som jeg sagde i starten, så er det her jo et område, som har bestået, ja, faktisk siden 1985. Mange regeringer har forvaltet den bestemmelse, som jeg forvalter i øjeblikket. Jeg kan fra den tid nævne, at min forgænger, indenrigsminister Thorkild Simonsen, f.eks. i 1999 – det er altså godt 10 år siden – orienterede Folketingets Retsudvalg om, at han justerede bestemmelsen, og når man orienterede Folketingets Retsudvalg, var det selvfølgelig, fordi Folketinget naturligvis skal vide og tilslutte sig den fortolkning, som en minister gør brug af. Han understregede så igen-igen, at både efter formuleringen og forarbejderne er den bestemmelse tiltænkt et meget begrænset anvendelsesområde. Og han understregede igen, at det skal have undtagelsens karakter, at ministeren giver opholdstilladelse til personer, der har fået afslag på egentlig flygtningestatus, og at praksis altså er meget restriktiv.

Det er den restriktive praksis, som vi fortsat har fortolket efter, men vi har da udvidet praksis en smule i 2007, og vi har altså derefter meddelt nogle få opholdstilladelser til børnefamilier, hvor forældrene som følge af helbredstilstanden meget vanskeligt kan tage vare på børnene – det nævnte jeg tidligere – men det er altså en praksis, der er udvidet en smule.

Ellers må jeg gentage, at det altså er en bestemmelse, som har et meget snævert anvendelsesområde.

Kl. 10:14

Som jeg også tidligere har orienteret Folketing om, så er det jo altså sådan, at det her er en sag, som Folketinget i alle årene har ønsket at følge meget tæt, og derfor er der i en lang årrække sket det, at ministeriet – tidligere Justitsministeriet og Indenrigsministeriet, nu Integrationsministeriet – simpelt hen fire gange om året sender et stykke papir over til Integrationsudvalget, hvori man gør rede for, hvad det er for sager, der har ført til opholdstilladelse; man giver

simpelt hen et lille resumé af hver enkelt humanitær opholdstilladelse.

Så Folketinget har altså været orienteret hele vejen. Jeg har aldrig hørt, at man har gjort indvendinger mod praksis. Jeg synes også, det er en god bestemmelse, fordi man kan sige, at det er en bestemmelse, der giver nogle muligheder, og man siger: Jamen her er altså en situation, hvor forholdene er fuldstændig udsigtsløse, i hvert fald lige i øjeblikket, og vi har mulighed for at give en tidsbegrænset humanitær opholdstilladelse, i hvert fald i første omgang.

Så derfor er jeg selvfølgelig meget forundret over den debat, der er blevet ført i pressen, og den tone, der har været, når man har kaldt mig i samråd, når jeg skulle kunne både det ene og det andet, og jeg skulle gøre både det ene og det andet. Derfor mener jeg, at det rimeligt, at vi nu i Folketinget får at vide, hvad det egentlig er, partierne mener, og jeg hører da også meget gerne partiernes kommentarer til den hjemmeside på Kirkeasyl, hvor altså navngivne kommunalpolitikere tilslutter sig den ulovlige virksomhed, som Kirkeasyl selv har skrevet om på sin hjemmeside så sent som i går.

Jeg afventer med spænding partiernes holdninger.

Kl. 10:16

Formanden:

Tak til integrationsministeren for besvarelsen.

Så går vi over til selve forhandlingen, og den første, der får ordet her, er hr. Karsten Lauritzen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 10:16

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Oplysninger om, hvem der kan få humanitær opholdstilladelse, er ikke hemmelige; de er let tilgængelige for enhver, der kan gå ind på Integrationsministeriets hjemmeside, nydanmark.dk. Vilkårene for at få humanitær opholdstilladelse er, som ministeren har redegjort for, reguleret ved lov. Det gives kun undtagelsesvis og kun, hvis væsentlige humanitære hensyn taler for det. Der er en meget omfattende og detaljeret praksis, og væsentlige hensyn er bl.a. i praksis defineret som personer, der lider af fysisk eller psykisk sygdom af meget alvorlig karakter, f.eks. livstruende kræftsygdomme og uhelbredelige sindssygdomme.

De sidste 2 år er der givet humanitær opholdstilladelse til ca. 20 afviste irakere, som opfyldte kriterierne, men mange, mange flere har søgt, og langt størstedelen – ca. 70 pct. – af de afviste irakere, der nu er forsvundet eller tvangsmæssigt udsendt, har søgt om humanitær opholdstilladelse, har fået afslag og har søgt flere gange, og de har fået endnu et afslag, fordi de ikke opfylder kriterierne. I Venstre finder vi det derfor dybt beskæmmende at se, hvordan Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Radikale Venstre og fremtrædende medlemmer af Socialdemokratiet gang på gang i debatten om de afviste irakere har angrebet og anklaget integrationsministeren og de embedsfolk i Integrationsministeriet, som har behandlet sagerne om humanitær opholdstilladelse, for deres forhandlingspraksis. F.eks. sagde fru Meta Fuglsang i Berlingske Tidende den 1. september om humanitær opholdstilladelse:

»Det må undersøges, om ministeren har brugt reglerne, som hun skulle. Vi må få på det rene, om hun har levet op til de forpligtelser, hun har som minister.«

Hun uddyber et par dage efter i Information:

»Vi er en retsstat, men regeringen opfører sig ikke som lederne af en retsstat. Det er helt afgørende, at man undersøger hver enkelt sag helt til bunds, før man tvangshjemsender irakerne.«

Det er alvorlige anklager, som lederen af Det Radikale Venstre, fru Margrethe Vestager, skærper i Information, og det er så lidt før, den 31. august, hvor hun siger:

»Birthe Rønn lever ikke op til sit ansvar. Det er helt klart.«

Men hvad er det, der er helt klart? Hvor er det, beviserne er for, at noget som helst i den her sag om humanitær opholdstilladelse til afviste irakere er klart? Det undrer os i Venstre, hvad der giver anledning til disse hårde og alvorlige anklager mod minister og embedsværk, hvilke konkrete beviser der findes for, at de irakere, som har søgt om humanitær opholdstilladelse, har fået en anden behandling end alle andre, der søger om humanitær opholdstilladelse. Hvad er det, der gør, at oppositionen føler sig presset til gang på gang at fortælle offentligheden, at integrationsministeren blot kan uddele humanitære opholdstilladelser efter forgodtbefindende og uden hensyn til lovens ord og bogstav, som om humanitær opholdstilladelse er noget, man trækker i en slikautomat? Det er det ikke.

Kender Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten ikke lovgivningen? Ved de ikke, at lovgrundlaget for at tildele humanitær opholdstilladelse er det samme nu som under den socialdemokratiske-radikale regering? Har de ikke tillid til, at embedsværket behandler alle sager ens? Hvorfor forsøger de at begå noget, der ligner karaktermord på en minister, som om nogen netop har stået vagt om retsstaten?

Der er én simpel forklaring på disse spørgsmål og på oppositionens opførsel: Oppositionen forsøger desperat at så tvivl om ministerens og myndighedernes troværdighed for på den måde at undgå at forholde sig til, hvad man egentlig selv reelt mener. Forløbet om de afviste irakere viser, at de to ledende partier i oppositionen taler usandt, når de påstår, at de bakker op om regeringens faste og fair udlændingepolitik. Det er varm luft og tom retorik, for faktum er, at der er en lang række partier i oppositionen, som ønsker en fundamentalt anderledes udlændingepolitik end denne regering. Faktum er, at de ikke respekterer Flygtningenævnets afgørelser, når det kommer til afviste irakere – bl.a. derfor foreslår de også at ændre sammensætningen i nævnet.

Nej, de ønsker, at de afviste irakiske asylansøgere skal blive i Danmark, ligesom da de i 1992 stemte for en særlov, der sikrede, at 321 statsløse palæstinensere fra Libanon fik opholdstilladelse i Danmark. Forskellen fra 1992 til nu er ikke holdningsændringer i de pågældende partier, men udelukkende, at de nu ikke tør sige, hvad de reelt mener, måske fordi de er bange for vælgerne dom, og det er jo fair nok.

Sagen om de afviste irakere handler ikke om Integrationsministeriets forvaltningspraksis eller om humanitær opholdstilladelse. Nej, den handler om, at oppositionen ønsker, at de afviste irakere skal have opholdstilladelse på den ene eller på den anden måde, men de tør ikke stå ved deres holdninger og fremsætte forslag til en særlov, selv om det er den eneste måde, hvorpå man kan give de afviste irakere opholdstilladelse. Og beviset på det forholder sig sådan: Det er den beretning, som Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og Det Radikale Venstre har stemt for i Udlændinge- og Integrationsudvalget. Her slår de fast, at ministeren kan ryste humanitære opholdstilladelser ud af ærmet og give de afviste irakere lovligt ophold, hvis hun bare vil.

Oppositionen er altså mere samlet i denne sag, end de selv aner – eller er villige til at indrømme. Det er paradoksalt, at de forsøger at putte med det og skjule det for offentligheden og vælgerne. Oppositionen skjuler sine reelle holdninger i beretninger afgivet bag lukkede udvalgsdøre frem for at stå frem og sige det her i Folketingssalen. Det er uværdigt for folkestyret, det er uærligt, og det er hykleri af værste skuffe, og det er derfor mit håb, at denne forespørgselsdebat kan give anledning til, at vi én gang for alle får sandheden frem i lyset. Det skylder vi de irakere, som gang på gang har fået stukket blå i øjnene om, hvorvidt de må blive i Danmark, og det skylder vi ikke mindst de vælgere, der har krav på ren besked.

Jeg skal derfor på vegne af de partier, der har rejst forespørgslen, og deres ordførere, Karsten Lauritzen, Martin Henriksen og Naser Khader, fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at udlændingelovens § 9 B, stk. 1, er en bestemmelse, der både efter sin formulering og forarbejderne er tiltænkt et meget begrænset anvendelsesområde, samt at det skal have undtagelsens karakter, at ministeren giver opholdstilladelse til personer, der har fået afslag på egentlig flygtningestatus.

Folketinget konstaterer, at bestemmelsen siden indførelsen i 1985 er administreret af skiftende regeringer ud fra samme snævre anvendelsesområde, og at praksis på tilstrækkelig vis regulerer humanitær opholdstilladelse til afviste asylansøgere.

Folketinget konstaterer, at der gives humanitær opholdstilladelse efter en konkret og individuel vurdering, og at det ikke med den nuværende lovgivning er eller skal være muligt kollektivt at give humanitær opholdstilladelse til de afviste irakiske asylansøgere som en gruppe.«

Kl. 10:22

Formanden:

Der mangler noget, gør der ikke? Jeg har en anden tekst. Der mangler en side.

Kl. 10:22

(Ordfører for forespørgerne)

Karsten Lauritzen (V):

Ja, undskyld, det beklager jeg meget:

»Folketinget tilslutter sig den anførte praksis og finder ikke anledning til at udvide hverken ordlyden i § 9 B, stk. 1, eller at udvide praksis for tildeling af humanitære opholdstilladelser.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Kl. 10:23

Formanden:

Tak. Det fuldt oplæste forslag til vedtagelse vil så indgå i de videre forhandlinger i Folketinget.

Der er ønsket om korte bemærkninger, og den første er fra fru Line Barfod.

Kl. 10:23

Line Barfod (EL):

Tak. Venstres ordfører sagde, at det er helt forkert, når mindretallet i Folketinget, oppositionen, har fastslået, at det er integrationsministeren, der træffer afgørelse om humanitært ophold. Jeg håber, at Venstres ordfører kan bekræfte, at det *er* ministeren, der træffer afgørelse. Inden vi fik lavet denne beretning, forsøgte ministeren jo gentagne gange i offentligheden at sige, at hun intet kunne gøre, at det var loven, der fastslog det, at det var Flygtningenævnet, der fastslog det. Medlemmer af Flygtningenævnet har meget klart i medierne frabedt sig, at ministeren prøver at dække sig bag Flygtningenævnet, for humanitært ophold er noget, der træffes afgørelse om af ministeren. Det er ikke noget, der følger automatisk af loven; det er ikke noget, der afgøres af Flygtningenævnet. Det håber jeg at Venstres ordfører kan bekræfte. Så det, der er fastslået, er et rent og skært faktum.

Så har jeg et spørgsmål til det forslag til vedtagelse, som ordføreren lige læste højt. Jeg kan forstå, at Venstre siger, at man mener, at den praksis, der er, er tilstrækkelig, og at man ikke finder anledning til at udvide praksis. Så skal jeg bare høre: Regeringen har to gange ændret praksis, i 2004 i forhold til afghanere og i 2007 i forhold til børnefamilier, men betyder dette forslag til vedtagelse, at Venstre

mener, at man skal afskære sig muligheden for fremover at ændre praksis?

Kl. 10:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:24

Karsten Lauritzen (V):

Det betyder, at vi på nuværende tidspunkt ikke ser nogen anledning til at ændre praksis. Jeg kunne forstå, at det er det, Enhedslisten vil. De vil ændre praksis, sådan at afviste asylansøgere som gruppe kan få lov til at få humanitær opholdstilladelse, hvis de f.eks. har børn. Det mener vi ikke i Venstre, og det mener regeringen ikke. Vi mener ikke, at vi skal tillade det. Så der er ikke nogen aktuelle planer om at ændre praksis.

Som svar på fru Line Barfods spørgsmål om, om jeg er enig i den beretning, der er afgivet af Udlændinge- og Integrationsudvalget, vil jeg sige, at det er jeg ikke, og det er derfor, vi tager det herved i Folketingssalen. For det er ikke ministeren, der bare kan ryste humanitære opholdstilladelser ud af ærmet eller foranledige, at man kan trække dem i en slikautomat. Det står i loven, at det skal have undtagelsens karakter at give humanitær opholdstilladelse, og så kan ministeren ikke bare uddele tusindvis af opholdstilladelser, for så har det jo ikke undtagelsens karakter længere. Så nej, det er jeg ikke enig i.

Kl. 10:25

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 10:25

Line Barfod (EL):

Der står intet i beretningen om, at man skal kunne trække opholdstilladelser i en slikautomat, og jeg har aldrig nogen sinde hørt nogen mennesker foreslå det. Det, der har været diskussionen, er, om der foregår negativ særbehandling af irakerne, ligesom der dengang med tamilsagen foregik negativ særbehandling af tamilerne. Og det er bl.a. på baggrund af de tal, vi fik i september, der viste, at der i 2006 var 31 personer fra Irak, der fik humanitært ophold, i 2007 var det 11, i 2008 var det 10, og her i september måned var der kun 2 irakere, der havde fået humanitært ophold. Det gav anledning til en del tvivl om, hvordan det var gået for sig, plus at ministeren blev ved med at sige, at det ikke var hende, der traf afgørelsen, og derfor var det afgørende at få fastslået, at det *er* ministeren, der gør det inden for den praksis, der er.

Venstres ordfører siger i forbindelse med det forslag til vedtagelse, Venstre har fremsat, at man på nuværende tidspunkt ikke ønsker, at praksis skal ændres. Men det står der ikke et ord om i forslaget til vedtagelse. Det, der står, er, at man ikke finder anledning til at udvide praksis. Og så er det, jeg igen spørger: Regeringen har to gange tidligere udvidet praksis, og vil den lukke for, at man kan gøre det fremover?

Kl. 10:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:26

Karsten Lauritzen (V):

Fru Line Barfod ved ganske udmærket, at jeg ikke står med en krystalkugle i hånden og kan spå om fremtiden, men det, jeg kan sige, er, at det, der står i vedtagelsen om, at vi ikke vil udvide praksis, selvfølgelig står ved magt for de partier, der stemmer for, og det er Enhedslisten selvfølgelig også velkommen til, hvis de skulle have lyst til det.

Så må jeg bare lige sige, at fru Line Barfod fremstiller det – og det bliver hun ved med – som om integrationsministeren blot kunne give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse, og at hun mistænker ministeren og Integrationsministeriet for ikke at have givet de afviste irakere en ordentlig sagsbehandling, men at man har givet dem negativ særbehandling, ligesom vi oplevede det under tamilsagen. Det er jo netop ikke det, der er tilfældet her, men det er den mistanke, fru Line Barfod har, og det er det, som hun gerne vil tillægge integrationsministeren og Venstre og regeringen, fordi fru Line Barfod ikke vil stå frem og sige, at hun ønsker, at de afviste irakere skal være her, og hun ikke vil stå frem og sige, at hun fremsætter et forslag til en særlov her i Folketingssalen, og så kan de partier, der mener, at de afviste irakere skulle have lov til at være her, så få lov til at stemme for.

Der er ikke noget bevis for, at der er nogen, der ikke har fået den behandling, som de skulle have.

Kl. 10:27

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 10:27

Henrik Dam Kristensen (S):

Når man hører hr. Karsten Lauritzen her, skulle man jo nærmest tro, at vi stod foran et folketingsvalg og ikke et kommunalvalg. Det kan vi vende tilbage til – til den retoriske indledning, der var i hr. Karsten Lauritzens ordførertale.

Jeg skal bare have konstateret, om jeg forstod hr. Karsten Lauritzens svar korrekt, nemlig at der under den nuværende regering i, så vidt jeg husker 2004 og 2007 har fundet ændringer sted i forbindelse med muligheden for at kunne få humanitær opholdstilladelse. Jeg hørte også hr. Karsten Lauritzen sige, at man jo ikke kan se i krystalkuglen, om der opstår et problem om et år eller to, som vi ikke kender i dag, men at man så selvfølgelig vil kunne gøre det. Det synes jeg er vigtigt at få konstateret: Har jeg forstået hr. Karsten Lauritzens svar korrekt?

Kl. 10:28

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:28

Karsten Lauritzen (V):

Det har hr. Henrik Dam Kristensen. Det er rigtigt, at man har udvidet praksis to gange. Det har man orienteret Udlændinge- og Integrationsudvalget om, og det er jo også sådan – og det kan så også være et svar på nogle af de spørgsmål, som fru Line Barfod stillede, som jeg ikke nåede at svare på – at integrationsministeren hvert kvartal oversender en oversigt over, hvem der får humanitær opholdstilladelse. Så det er også klart for folketingsmedlemmerne, at der ikke er nogen, der bliver forfordelt eller får en forkert sagsbehandling. Der kan man tydeligt se, at der faktisk er en lige linje gennem den praksis, der er etableret, om, hvad vi giver folk humanitær opholdstilladelse til, og at det er noget, der har undtagelsens karakter. Det er derfor, at de afviste irakere ikke kan komme i betragtning til at få humanitær opholdstilladelse, men kun kan få lovligt ophold i Danmark, hvis der er nogen i Folketinget – et flertal – som vil vedtage en særlov, som man gjorde i 1992.

Kl. 10:29

Formanden:

Hr. Henrik Dam Kristensen.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jamen jeg takker, for det er det eneste klare svar, vi har fået i dag fra hr. Karsten Lauritzen. Det er stort set det eneste tidspunkt i dag, han har formuleret sig klart, så det takker jeg meget for. Det synes jeg var meget hjælpsomt i forhold til den videre debat.

Så skal jeg bare stille sådan et lille tillægsspørgsmål, som går på ordførertalen: Har vi nu ændret praksis i Folketinget på den måde at forstå, at hvis en byråds kandidat fra Venstre mener et eller andet, så er det sådan, at det også er partiet, der mener sådan i fremtiden? For det var jo den måde, hr. Karsten Lauritzen argumenterede på, hvad Socialdemokratiet angår. Er det sådan en ny praksis, vi skal til at have i Folketinget: at hvis en byråds kandidat et eller andet sted ude i landet måtte mene noget, så tegner det hele partiet?

Kl. 10:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:30

Karsten Lauritzen (V):

Nej, det håber jeg da ikke, for så kunne der godt være et par enkelte sager, hvor Venstre måske også kunne komme i problemer. Men det, jeg hentydede til, var jo bl.a. den socialdemokratiske erhvervsordfører, hr. Orla Hav, som er kommet med citater i Jyllands-Posten, og også andre medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, som har sagt, at de ønskede, at man skulle give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse. Så ved jeg godt, at partiets ordfører – det er så hr. Henrik Dam Kristensen – har sagt, at det ikke er partiets linje, og selvfølgelig skal der også være plads til, at man kan have forskellige holdninger i det danske folkestyre og i partier.

Kl. 10:30

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Meta Fuglsang.

Kl. 10:30

Meta Fuglsang (SF):

Tak. Så vil jeg gerne fortsætte lidt i samme spor, for jeg kan forstå, at ordføreren lidt antyder, at der så er en skelnen mellem, om det er folketingsmedlemmer, der er uenige med partiet i øvrigt, eller om det er nogen uden for Folketinget, der er uenige. Jeg vil gerne bede ordføreren om at uddybe, om det, at et folketingsmedlem skulle udtale sig på en måde, der ikke er hundrede procent i overensstemmelse med partiets ordfører, skulle betyde, at der er en splittelse i partiet, eller at det vil stille tvivl om, hvad partiet mener om det. Det synes jeg vil være en interessant vinkel på den ytringsfrihed, som vi i øvrigt mener vi har i det danske politiske system. Så jeg synes, det er interessant at få uddybet, hvad der egentlig skal til, for at hr. Karsten Lauritzen mener, at partiet har talt.

I forlængelse af det vil jeg gerne tage fat på spørgsmålet om, hvad SF f.eks. har sagt. For jeg synes, vi har en tradition for en eller anden loyalitet over for de citater, vi bruger. Og de to eneste citater, ordføreren nu har brugt i forbindelse med, hvad jeg skulle have sagt, antyder jo ikke, at vi vil have en særlov, at irakerne alle sammen skal humanitær opholdstilladelse, eller at de skal behandles som gruppe. Så jeg vil gerne spørge, hvor ordføreren har fra, at det skulle være SF's synspunkter.

Kl. 10:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:31

Karsten Lauritzen (V):

Jeg mener, det er en naturlig konsekvens af den beretning, som man har vedtaget i Udlændinge- og Integrationsudvalget, hvor man slår fast, at integrationsministeren bare kan tildele humanitær opholdstilladelse til afviste asylansøgere. Det er det, der står til sidst: at Folketinget konstaterer – det er jo så oppositionspartierne – at ministeren kan uddele humanitær opholdstilladelse til afviste asylansøgere. Det slår man fast, og formålet med det må jo i naturlig konsekvens være, at man vil give det til nogen, og det må så være de afviste irakere.

Enhedslistens politiske ordfører, fru Johanne Schmidt-Nielsen, siger da også til Information den 22. august – og jeg citerer altså, og hun taler om SF:

»Det er kommet helt bag på mig, så vaklende de er. Forskellige SF'ere har både sagt, at asylansøgerne skal ud, at de skal have genbehandlet deres sag, eller at de skal have humanitært ophold. Det er svært at blive klog på, hvad SF egentlig mener.«

Det kunne jeg så også spørge SF's ordfører om: Hvad mener SF helt præcist?

Kl. 10:32

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 10:32

Meta Fuglsang (SF):

Det er spændende, at ordføreren skal ty til citater fra Enhedslisten for at få et eller andet grundlag for at stille tvivl om, hvad SF mener. Så synes jeg, vi er langt ude i argumentationsrækken, og jeg synes, det ville klæde ordføreren at komme med de præcise citater, som giver belæg for det, som ordføreren står og siger om SF's politik. Jeg synes, at det, der foregår her, er en uklædelig måde at føre en politisk debat på. For det, SF har stået for, har vi sagt tydeligt og konsekvent, og grunden til, at der ikke kommer nogen citater på bordet, er, at ordføreren ikke kan finde de citater, der modsiger det. Men jeg vil selvfølgelig redegøre for det i min ordførertale. Og så er der selvfølgelig den her lidt højt til loftet-debat, som vi jo i øvrigt er kendt for.

Vedrørende beretningen her vil jeg gerne spørge ordføreren, om det, at der står, at integrationsministeren er den, der kan give humanitært ophold, sprogligt leder til, at SF mener, at integrationsministeren *skal* give alle afviste irakiske asylansøgere humanitært ophold.

Kl. 10:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:33

Karsten Lauritzen (V):

Vi kan sagtens gå ind i en længere debat om den der beretning, men så havde jeg bare håbet, at man havde taget debatten i Folketingssalen i stedet for at lægge et forslag frem i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Det er jo ikke der, man diskuterer, hvad indholdet skal være. Jeg må bare sige, at vi rejste den her forespørgselsdebat, fordi vi ikke ville have, at der skulle tages en debat om, hvem der kan få humanitær opholdstilladelse i Danmark, bag lukkede døre i udvalget. Vi ønsker, at debatten skal tages i offentlighed hernede i Folketingssalen, så vi kan få frem i lyset, hvad partierne helt præcis mener.

Det glæder jeg mig til at få svar på, når fru Meta Fuglsang skal holde ordførertale for Socialistisk Folkeparti. Jeg har det indtryk – og det tror jeg en hel del danskere har, og derfor refererede jeg også til Enhedslistens politiske ordfører, for det er tilsyneladende også det indtryk, hun har – at der er en hel del, hvis ikke alle, i Socialistisk Folkeparti som gerne, hvis de kunne, hvis det kunne lade sig gøre,

ville give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse. Det kan man ikke, sådan som loven er i øjeblikket, for den gives kun undtagelsesvis. Så siger jeg, at den eneste anden mulighed – det er jo en naturlig udledning af det – er at lave en særlov.

Kl. 10:34

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Henrik Dam Kristensen fra Socialdemokratiet.

Kl. 10:35

(Ordfører)

Henrik Dam Kristensen (S):

Før vi startede på debatten, stod det mig ikke helt klart, hvad grunden var til, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti havde ønsket den her debat. Efter at have hørt ministeren og nu også Venstres ordfører må jeg sige, at det står endnu mere uklart, i hvert fald hvis det handler om at få en saglig faglig debat. Men det står mig meget klart, at det, man ønsker her, er at fortsætte den manipulatoriske linje, som regeringen og Dansk Folkeparti fører i forhold til oppositionen, herunder i forhold til Socialdemokratiet.

Jeg vil også gerne sige, at ministeren ligesom havde to afdelinger i sit svar. Den sidste afdeling, som var det, der var ministerværdigt, nemlig en ordentlig redegørelse for betingelserne for at få humanitær opholdstilladelse, kan jeg selvfølgelig kun takke for. Men den første del kan jeg selvfølgelig ikke takke for. For det var noget manipulerende noget af værste skuffe, hvor der på usaglig måde blev grebet i alle mulige poser for på en eller anden måde at forsøge at udstille oppositionen. Jeg skal bare sige til ministeren, at jeg overhovedet ikke føler mig ramt, måske nærmest tværtimod.

Vi har haft en behandling af det med at kunne få humanitær opholdstilladelse, som er grundlagt tilbage i 1985 med nogle ændringer undervejs, og der er forskellige regeringer, som har administreret den ordning. Socialdemokratiet har den oplevelse og den indgangsvinkel til det, at vi er enige i de grundlæggende betingelser for at kunne få flygtningestatus i Danmark, nemlig at det er Flytningen-ævnets, som træffer afgørelsen. Vi er også grundlæggende enige i, at hvis der skal kunne gives en humanitær opholdstilladelse, er det ministeren, som skal kunne give den. Vi er så uenige i den måde, hvorpå man undervejs behandler asylansøgere, som sidder mange år i vores lejre i en uafklaret situation, hvilket bryder mennesker ned. Der ønsker Socialdemokratiet selvfølgelig at være med til at bygge mennesker op i stedet for.

Jeg mener, det er vigtigt, at der er kriterier for at kunne få tildelt et humanitært ophold. Regeringens notat om praksis på området er så præcist, som det nu kan lade sig gøre, i forhold til at præcisere, hvem det er, der kan få et humanitært ophold. Jeg synes, det er vigtigt at fastholde, at det er ministeren, som har ansvaret for at give humanitært ophold. Det må selvfølgelig aldrig blive tilfældige folkestemninger, der afgør, hvem der skal have humanitært ophold i Danmark. Det skal selvfølgelig være en konkret sagsbehandling, der afgør noget så vigtigt som det at få en humanitær opholdstilladelse. Det skal hverken være tilfældige folkestemninger eller for den sags skyld folketingsflertal. Det er kun en minister, der kan gøre det, som kan sagsbehandle med den administration, som en minister har i ryggen.

Socialdemokratiet ser ingen grund til at lave om på de regler, der er. Vi går ud fra, at ministeren lever op til sit ansvar på området. Og jeg må sige, at med de præciseringer – og det var som sagt det eneste tidspunkt, hvor hr. Karsten Lauritzen var klar i sin tale, som han gav, nemlig i forhold til det forslag til vedtagelse, der blev fremsat – kan Socialdemokratiet stemme for dette forslag til vedtagelse.

Kl. 10:38

Kl. 10:40

Formanden:

Tak. Der er ønske om korte bemærkninger. Først er det hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 10:38

Karsten Lauritzen (V):

Nu var hr. Henrik Dam Kristensen jo selv inde på, hvad tilfældige kommunalpolitikere mener, og når man kigger på den liste, som er på Kirkeasyls hjemmeside, kan man se, at det jo ikke bare er en enkelt, men en lang række af socialdemokratiske kommunalbestyrelsesmedlemmer, som bakker op om Kirkeasyls aktioner. Det er jo selvfølgelig fint, hvis man har højt til loftet, og som sagt kan det samme gøre sig gældende i Venstre.

Det er jo alligevel overvældende, hvor mange det er, og det, jeg vil spørge lidt ind til, er, hvordan hr. Henrik Dam Kristensen forholder sig til de medlemmer af hans egen gruppe, som har været ude at udtrykke uenighed med hr. Henrik Dam Kristensen. Jeg mener, at det bl.a. er hr. Orla Hav, som har været ude at sige, at den måde, man behandler afviste asylansøgere på, og det, at man ikke vil give dem humanitær opholdstilladelse, ikke er en retsstat værdig.

Kl. 10:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:39

Henrik Dam Kristensen (S):

Det er en lidt spøjs diskussion at have med en Venstrepolitiker, som jo altid gør en dyd ud af at sige, at der er højt til loftet i Venstre, at dér kan meninger brydes osv., men at der ikke som sådan er tvivl om den linje, som partiledelsen og ordførere lægger fast. Det er jo præcis det samme, der gør sig gældende i Socialdemokratiet. Derfor glæder det mig sådan set, at hr. Karsten Lauritzen skal ud at finde udtalelser fra kandidater og også fra et enkelt folketingsmedlem, men hverken har citeret fra partiledelsen, hvor jeg selv er inkluderet, eller fra mig som ordfører.

Derfor er det her jo en pseudodebat, som kun har ét formål, nemlig at forsøge at skabe splid der, hvor der ikke er splid.

Kl. 10:39

Formanden:

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 10:39

Karsten Lauritzen (V):

Det er jo en debat om, hvilken politik man vil føre på udlændinge- og integrationsområdet, hvis der på et tidspunkt skulle ske et regeringsskifte, og historien viser jo, at det sker på et eller andet tidspunkt, selv om der nok går mange år. Så er det jo relevant at finde ud af, hvad det så er, socialdemokratiske folketingsmedlemmer vil stemme i Folketingssalen.

Jeg ved ikke, om hr. Henrik Dam Kristensen kan give en garanti for, at hr. Orla Hav og andre af de medlemmer af den socialdemokratiske gruppe, der har udtalt sig, vil stemme for en fortsættelse af en fast og fair udlændinge- og integrationspolitik, hvis de kunne få mulighed for det. Jeg vil også godt spørge hr. Henrik Dam Kristensen, hvorfor Socialdemokratiet har stemt for den beretning i Udlændinge- og Integrationsudvalget. Hvis man er tilfreds med praksis og med den måde, ministeren forvalter praksis på, hvorfor har man så stemt for en beretning i udvalget?

Kl. 10:40

Formanden:

Ordføreren.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg kan forsikre hr. Karsten Lauritzen om, at der kommer et regeringsskifte, måske oven i købet førend hr. Karsten Lauritzen aner det.

Jeg vil gerne tage afsæt i det andet spørgsmål, som jo var det relevante spørgsmål, hr. Karsten Lauritzen stillede, nemlig hvorfor Socialdemokratiet har stemt for beretningen. Det har vi, fordi det var en klar tekst. Vi havde en diskussion her i sommer, som bølgede frem og tilbage på mange forskellige måder, og jeg synes, det var meget fornuftigt, at oppositionen simpelt hen satte sig ned og meget klart sagde: Sådan er mulighederne for at få humanitært ophold i Danmark, og det er ministeren, som har ansvaret for at tildele den. Derfor er jeg sådan set lidt glad for, at jeg kan se, at der er sket det, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti jo stort set har kopieret det beretningsforslag, som oppositionen kom med her i sommer.

Kl. 10:41

Formanden:

Så er der kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:41

Martin Henriksen (DF):

Ja tak. Man kan sige, at en af fordelene ved, at der er højt til loftet hos Socialdemokraterne, jo er, at man så kan se, hvad de forskellige socialdemokrater mener på det her område.

I forbindelse med den socialdemokratiske kongres for et stykke tid siden lavede man jo f.eks. nogle rundspørger blandt socialdemokratiske lokalformænd og socialdemokratiske borgmestre. F.eks. fremgår det, at tidligere statsminister Poul Nyrup Rasmussen – og jeg citerer fra et ritzautelegram – har stor opbakning i baglandet til den kritik, som han rystet kom med efter rydningen af den københavnske kirke for irakerne natten til den 13. august. Det viser en rundspørge, som Ritzau har foretaget blandt lokalformænd og borgmestre. Poul Nyrup Rasmussen får opbakning fra 31 af de 60 socialdemokrater, som svarer i undersøgelsen, hvor 211 kunne deltage, og hvor kun 18 af de adspurgte er uenige med den tidligere partiformand.

Så havde vi også en taler på den socialdemokratiske kongres. Det var næstformanden for de unge socialdemokrater, som sagde, at dem, der var i Brorsons Kirke, skulle have humanitær opholdstilladelse. Det udløste så store klapsalver, at ordstyreren på kongressen måtte gribe ind. Hvad fortæller det om den socialdemokratiske vilje til at videreføre den udlændingepolitik, som er gældende?

Kl. 10:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:42

Henrik Dam Kristensen (S):

Man kan sige, at hr. Martin Henriksens spørgsmål jo meget klart illustrerer forskellen imellem vore to partier – og tak for det – for hvis det var sådan, at der var medlemmer fra Dansk Folkeparti, som havde en anden holdning end den, partiformanden har udstukket, blev man ekskluderet. Det sker ikke i Socialdemokratiet. Der er vi ikke bange for at tage en debat. Vi ikke bange for, at der er holdninger og meninger, der skal brydes. Sådan er det rent faktisk i et demokrati. Det er sørgeligt at måtte sige det til hr. Martin Henriksen, men det er sådan set et demokratisk grundvilkår. Jeg ved godt, at det ikke er noget, som Dansk Folkeparti hylder, de ekskluderer jo i stedet for.

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:43

get klart, at Socialdemokratiet gerne ville stemme for det forslag til vedtagelse.

Kl. 10:43

Så fortsætter hr. Vesselbo jo netop med at gøre det, som han indledningsvis siger at han ikke vil, nemlig at sige, at der så nok er noget, som Socialdemokratiet og også ordføreren nok ikke er helt enig i – uden at blive konkret og uden at sige, hvad det så er, jeg ellers har sagt, som kan få hr. Vesselbo til at stille det spørgsmål. Det er lige præcis den taktik, som er forsøgt her i dag.

Jeg skal bare sige til hr. Vesselbo: Den lykkes ikke, for der er ikke fugls føde på det.

Kl. 10:46

Formanden:

Hr. Eyvind Vesselbo.

Kl. 10:46

Martin Henriksen (DF):

Det affødte så, at den socialdemokratiske partiformand, fru Helle Thorning-Schmidt, måtte gå på talerstolen ved den socialdemokratiske kongres og sige til medlemmerne, og jeg citerer: Vi holder også fast i, at den lovgivning, der gælder i Danmark, skal overholdes, og så når det er hamrende svært. Sådan sagde partiformanden. Ingen af de 850 delegerede klappede. Klapsalverne kom først, da partiformanden forsikrede, at udlændingepolitikken bliver helt anderledes end Venstres og Dansk Folkepartis, hvis Socialdemokraterne kommer til magten. Er der også så højt til loftet hos Socialdemokraterne, at partiformanden kan have to holdninger i den samme tale?

Kl. 10:44

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:44

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg må jo sige, at hr. Martin Henriksen nu afslører, så det er til at få øje på, at hr. Martin Henriksen ikke var til stede i Aalborg. Det kan man jo tydeligt høre på de spørgsmål, der kommer her, fordi det er to forskellige opfattelser, vi har af det.

Jeg vil gerne sige: Ja, Socialdemokratiet går ind for en politik, som betyder, at vi ikke er ligeglade med, hvor mange der kommer til Danmark, men der er afgørende forskel på de holdninger – som vi jo også har hørt her i dag fra hr. Martin Henriksen – der er imellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti på det her område, og det er jeg sådan set meget taknemlig for at der er.

Kl. 10:44

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Eyvind Vesselbo.

Kl. 10:44

Eyvind Vesselbo (V):

Nu skal jeg ikke bore mere i uenigheden i Socialdemokratiet om den her sag. Jeg synes, at jeg vil koncentrere mig mere om hr. Henrik Dam Kristensen som ordfører.

Jeg vil godt spørge hr. Henrik Dam Kristensen, om hr. Henrik Dam Kristensen og Socialdemokratiet vil stemme for det her forslag til vedtagelse, som hr. Karsten Lauritzen fremsatte på VKO's vegne. Grunden til, at jeg spørger, er jo, at der har været nogle samråd – og så åbne samråd, som jeg har overværet – hvor hr. Henrik Dam Kristensen har været aktiv ligesom andre i oppositionen med nogle udtalelser, så man derfor kan så tvivl om, måske ikke Socialdemokratiets linje, for der har vi jo set, at der godt kan være nogle problemer, men hr. Henrik Dam Kristensens linje i den her sag. Vil hr. Henrik Dam Kristensen stemme for det forslag til vedtagelse?

Kl. 10:45

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:45

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg beklager, at hr. Eyvind Vesselbo åbenbart ikke var til stede under min ordførertale, for jeg sluttede min ordførertale med at være meget klar, i og med de meget klare præciseringer, som hr. Karsten Lauritzen kom med i debatten, vi havde efterfølgende. Jeg sagde me-

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg stillede spørgsmålet rigtigt, for jeg fik faktisk det svar, jeg gerne ville have fra hr. Henrik Dam Kristensen, nemlig at vi nu har en garanti for, at hr. Henrik Dam Kristensen og Socialdemokratiet stemmer for det forslag til vedtagelse. Men det betyder jo samtidig, at så er alt det der fnidder og al den mistænkeliggørelse af regeringen også slut, så er der ikke noget med at sige, at nu vil regeringen ikke give humanitær opholdstilladelse, som Socialdemokratiet gerne vil have at de skal gøre. Nu er den snak slut.

Samtidig opstår der jo det problem, at om lidt kommer SF, De Radikale og Enhedslisten på talerstolen. Det er jo kammeraterne, som Socialdemokratiet vil arbejde sammen med. Hr. Henrik Dam Kristensen talte jo om et regeringsskifte på et eller andet tidspunkt. Hvordan har man så tænkt at klare det med at stemme for en vedtagelse, som går direkte imod det, som de andre tre partier, som man skal arbejde sammen med i en eventuel kommende regering, mener? Hvordan vil hr. Henrik Dam Kristensen klare det?

Kl. 10:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:47

Henrik Dam Kristensen (S):

Nu må det vel være fair, at jeg nøjes med at argumentere for, hvad Socialdemokratiet vil stemme. Det er nok ikke helt fair, at jeg skal argumentere for, hvad andre gør. Det må ordførerne gøre.

Jeg vil bare sige til hr. Vesselbos spørgsmål, at det jo er et forsøg på at fortsætte den ukonstruktive debat, som ministeren lagde for med, som Venstres ordfører fortsatte, og som jeg jo helt tydeligt forstår er en debat, der skal fortsætte frem til næste valgdato. Jeg vil bare sige: Held og lykke med det, men det lykkes hverken for jer i Venstre eller hos Dansk Folkeparti at mane det uærlige billede af Socialdemokratiets politik frem, som man ønsker.

Kl. 10:48

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 10:48

Line Barfod (EL):

Hr. Henrik Dam Kristensen sagde, at med de præciseringer, som Venstres ordfører kom med i forhold til Venstres forslag til vedtagelse, kunne Socialdemokraterne godt være med på det forslag til vedtagelse. Hr. Karsten Lauritzen sagde jo bl.a., at man ikke kan spå, og at man derfor ikke kan afskære sig fra, at man har behov for at ændre praksis i fremtiden.

Der vil jeg bare gerne høre, om Socialdemokraternes ordfører ikke mener, at det så er nødvendigt at tilrette forslaget til vedtagelse,

så man der får lagt ind, at man ikke afskærer regeringen fra at ændre praksis, sådan som den allerede har gjort to gange dels i forhold til folk fra Afghanistan, dels i forhold til børnefamilier, altså så man sikrer, at vedtagelsen ikke afskærer regeringen fra at gøre det, som den tidligere to gange har gjort.

Kl. 10:48

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:48

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil gerne sige til fru Line Barfod, at hvis regeringspartierne og Dansk Folkeparti i realiteternes verden kerede sig om det her, havde man selvfølgelig taget kontakt til Folketingets partier og forhandlet et forslag til vedtagelse. Det har man valgt ikke at gøre.

Så synes jeg, at man har lagt sig meget op af den beretning, som oppositionen kom med for et par måneder siden. Der er lige præcis de to præciseringer, som hr. Karsten Lauritzen kom med som forslagsstiller til forslaget, så også vigtige for mig, nemlig at der har været to ændringer, at man ikke kan se i krystalkuglen, og at der også kan blive mulighed for at ændre igen. Det var et meget klart svar. Jeg så gerne, at det kom til at stå i forslaget til vedtagelse, men jeg henholder mig til det meget præcise svar, som ordføreren gav.

Kl. 10:49

Formanden:
Fru Line Barfod.

Kl. 10:49

Line Barfod (EL):

Jeg er med på, at Venstres ordfører meget klart sagde, at man kan få behov for også at ændre på det i fremtiden, ligesom man har gjort det to gange. Men hvis man ikke får det skrevet ind i forslaget til vedtagelsen, er det jo det, der gælder, og derfor vil jeg høre, om Socialdemokraterne vil opfordre Venstre til, at vi får forhandlet det forslag til vedtagelse. Det er der jo mulighed for i Folketinget. Man behøver ikke at stemme om det, straks forespørgslen er afsluttet. Der er mulighed for, at man får forhandlet forslaget til vedtagelse, sådan at man får noget, der ikke afskærer regeringen fra at tage hensyn til virkeligheden, som man har gjort tidligere.

Kl. 10:50

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:50

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil bare sige til fru Line Barfod, at det ville være den rigtige og den smukke måde at gøre det på. Det var den måde, man ville gøre det på, hvis parlamentarismen fungerede, som den burde, men det gør den ikke i den her situation for regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Derfor vil jeg gerne sende opfordringen videre. Og hvis det kan lade sig gøre, er det fint. Men jeg har været meget, meget optaget af de præciseringer, som hr. Karsten Lauritzen kom med.

Kl. 10:50

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Per Dalggaard.

Kl. 10:50

Per Dalggaard (DF):

Vi hører ofte om den lange sagsbehandlingstid i forbindelse med asylsøgere, og guderne skal vide, at den er lang og alt for lang. Vi hørte det også i hr. Henrik Dam Kristensens tale, og vi fik at vide, at

Socialdemokratiet vil opbygge, og at regeringen og Dansk Folkeparti vil nedbryde.

Jeg vil lige spørge hr. Dam Kristensen, hvor årsagen til den lange sagsbehandlingstid egentlig ligger. Er det regeringen og Dansk Folkeparti, der er skyld i, at den er lang, eller ligger årsagen andre steder? Har vi ikke en gruppe folk, som med alle midler obstruerer enhver sagsbehandling og kommer med forkerte oplysninger, og har vi ikke et hav af flygtningeadvokater, som hjælper dem med det?

Hvad vil Socialdemokratiet egentlig gøre ved det?

Kl. 10:51

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:51

Henrik Dam Kristensen (S):

Der er flere forskellige forhold, der medfører det her, men hvis hr. Per Dalggaard er ude efter, at Socialdemokratiet skulle ønske at slække på retssikkerhed og vilkår, som er kendetegnende for Danmark – det kunne jeg godt have Dansk Folkeparti mistænkt for gerne at ville gøre – så går hr. Per Dalggaard galt i byen. Det ønsker Socialdemokratiet ikke.

Det, vi bare sådan set meget præcist har sagt, er, at mennesker, herunder børnefamilier, der i årevis, op til 8, 9, 10 år, lever under de forhold, som det er at leve i en flygtningelejr, brydes ned. Det betyder, at de, når de på et tidspunkt så skal vende tilbage til deres hjemland, i mange situationer er nedbrudte mennesker, som kan vende tilbage. Det ønsker vi ikke fra Socialdemokratiets side. Vi ønsker i realiteten at give de muligheder for at bygge de mennesker op, så de er bedre rustet den dag, de skal vende hjem.

Kl. 10:52

Formanden:
Hr. Per Dalggaard.

Kl. 10:52

Per Dalggaard (DF):

Vi har jo hørt, at Socialdemokratiet vil bygge dem op, men jeg spørger om hvordan. Hvordan vil man hindre, at de folk obstruerer behandlingen? Der skal ligesom lidt mere på bordet end bare lige: Det ønsker vi at gøre, og vi vil opbygge dem.

Hvordan vil man sørge for, at de behandlingsmodeller, der kører i dag, bliver speedet op? Er der noget, man vil tilsidesætte, i forbindelse med at asylansøgerne giver forkerte oplysninger eller faktisk mere eller mindre ikke holder sig til sandheden, når de fortæller, hvem de er, og hvordan de er kommet herop? Jeg er sikker på, at hr. Dam Kristensen kender hele melodien.

Kl. 10:53

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:53

Henrik Dam Kristensen (S):

Jamen jeg vil bare sige til hr. Per Dalggaard, at vi ønsker så hurtigt en sagsbehandling som overhovedet muligt. Det er til gavn for alle parter, det danske samfund, men også for den, der søger om at få asylstatus i Danmark, fordi det er en usikker situation at stå i. Så vi ønsker sådan set bare, at det skal gå så hurtigt som overhovedet muligt.

Men så siger vi også, at i de situationer, hvor det ikke kan det – af den ene eller den anden årsag, typisk måske fordi man ikke kan blive sendt hjem – så skal man ikke have lov til at sidde og visne hen i lejre i årevis. Så vil vi gerne give de mennesker nogle muligheder, så de også har et potentiale den dag, de skal vende hjem til deres hjemland.

Kl. 10:53

Kl. 10:55

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Jacob Jensen.

Kl. 10:53

Jacob Jensen (V):

Jeg har et spørgsmål i forlængelse af den diskussion, hr. Henrik Dam Kristensen havde med hr. Karsten Lauritzen for lidt siden. Jeg skal bare spørge sådan til præcisering, om hr. Henrik Dam Kristensen mener, at det ikke er en retsstat værdigt, jævnfør et citat fra et socialdemokratisk folketingsmedlem, når der nu ikke blev givet humanitær opholdstilladelse til irakerne i Brorsons Kirke.

Kl. 10:54

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:54

Henrik Dam Kristensen (S):

Igen må jeg konstatere, at der tilsyneladende er et Venstremedlem, som vælger ikke at høre ordførertalen, men kun vil stille spørgsmål, for hvis hr. Jacob Jensen havde hørt min ordførertale, så ville han have hørt, at jeg var meget præcis i forhold til de administrative systemer, vi har i Danmark, med Flygtningenævnet og med ministerens ansvar for at kunne tildele humanitær opholdstilladelse. Jeg var meget præcis i forhold til, at det ønsker vi ikke ændret.

Kl. 10:54

Formanden:

Hr. Jacob Jensen.

Kl. 10:54

Jacob Jensen (V):

Jeg synes bare, det er væsentligt i hele debatten omkring udlændingepolitikken og også i forhold til, hvordan Socialdemokraterne håndterer den her sag, at man på den ene side siger, at man godt vil give humanitær opholdstilladelse under visse forudsætninger, men på den anden side vil man også gerne stå ved den lovgivning, der gælder i Danmark. Det kunne vi også høre med det citat, som hr. Martin Henriksen læste op for et øjeblik siden, nemlig at den socialdemokratiske formand også har udtalt på kongressen, at man selvfølgelig skal efterleve de regler, der gælder i Danmark.

Derfor vil jeg bare endnu en gang gerne opfordre hr. Henrik Dam Kristensen til at præcisere – eller sagt med andre ord: Kan vi forvente, at vi stadig væk skal høre det her evindelige fra Socialdemokraterne om, at man gerne vil blive ved at diskutere humanitær opholdstilladelse, til trods for at der ikke var grund til at gøre det i den her konkrete sag?

Kl. 10:55

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:55

Henrik Dam Kristensen (S):

Jamen jeg bliver jo nødt til at sige til hr. Jacob Jensen, at spørgsmålet ikke er relevant, for vi har været meget præcise hele vejen igennem på det her område. Det var jeg i min ordførertale, det har vi været i de diskussioner, der har været. Vi fastholder, at det er ministeren, som har ansvaret på det her område, og jeg går ud fra, at ministeren lever op til det ansvar, som en minister må have.

Kl. 10:55

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Naser Khader.

Naser Khader (KF):

Jeg er glad for, at Socialdemokratiet stemmer for vores forslag til vedtagelse. Jeg synes, det er et fremragende forslag. Jeg håber da også, at SF vil stemme for forslaget. Det vil de, hvis der skal være overensstemmelse mellem deres retorik på det område og deres praksis i politik.

Det, jeg vil spørge om, er: Hvis vi nu antager, at vi får en ny regering, og hr. Henrik Dam Kristensen bliver integrationsminister, hvordan vil en kommende socialdemokratisk integrationsminister så håndtere sagen omkring de afviste asylansøgere? Vil de få humanitær opholdstilladelse alle sammen, dog enkeltvis?

Kl. 10:56

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:56

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg skal bare forsikre hr. Naser Khader om, at vi får en ny regering. Hvem der så bliver integrationsminister, må vi jo se til den tid, men jeg vil sige meget præcist, at jeg tror, at hvis hr. Naser Khader bare brugte et lille antal minutter på Infomedia eller lignende søgemaskiner, ville han kunne finde ret mange eksempler på, at Socialdemokratiet under ingen omstændigheder går ind for særlove eller amnestilove. Det tror jeg at jeg har sagt tilstrækkelig mange gange igennem de senere måneder.

Kl. 10:56

Formanden:

Hr. Naser Khader.

Kl. 10:56

Naser Khader (KF):

Ordføreren taler udenom. Hvordan ville ordføreren som en kommende integrationsminister håndtere sagen om de afviste asylansøgere? Hvis nu ordføreren var integrationsminister, ville ordføreren så – den kommende integrationsminister – ændre på praksis? Hvordan? Skal de have humanitær opholdstilladelse alle sammen? Er det ministeren, der afgør det i en kommende socialdemokratisk regering? Skal de have det alle sammen? Det vil jeg gerne høre lidt nærmere om.

Kl. 10:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:57

Henrik Dam Kristensen (S):

Igen vil jeg sige til hr. Naser Khader, at jeg tror, at hr. Naser Khader ved at bruge et par minutter på Google eller en anden søgemaskine kunne finde masser af eksempler på, at jeg gentagne gange har sagt, at vi har et system, som handler om, at man, hvis man er afvist asylansøger i Danmark, skal sendes tilbage, når forholdene tillader det. Det har jeg sagt, jeg ved ikke hvor mange gange. Det er selvfølgelig sådan, at hvis man ikke har den indgangsvinkel til det, bliver det jo et kaos på det her område, og derfor mener Socialdemokratiet i forhold til tildelingen af humanitær opholdstilladelse, at man, hvis man ikke lever op til kriterierne for at kunne blive i Danmark og få en hjemmel til at være her, selvfølgelig skal sendes hjem, når forholdene gør det muligt. Og det er jo præcis den situation, som vi står i.

Formanden:

Tak til hr. Henrik Dam Kristensen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti.

Kl. 10:58

Kl. 10:58

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Altså, der er jo ikke nogen tvivl om, at der, uanset hvordan og hvorledes de forskellige partier på venstrefløjen agter at stemme i dag, har været og stadig væk er en slingrekurs på det her område. Der er ikke sådan nogen rød tråd i den politik, som bliver lagt frem. Og hvis man alligevel skulle lede efter en rød tråd, skal man jo kigge på, hvad der sådan fra tid til anden kommer til at smutte ud gennem sidebenene hos forskellige fremstående socialdemokrater og hos ordførere fra Socialistisk Folkeparti på asylområdet, også hvad angår dagens debateme: humanitær opholdstilladelse.

Jeg vil godt henlede opmærksomheden på en artikel fra Politiken den 12. juli 2009 med overskriften: »SF vil give humanitært ophold til afviste irakere«. Her redegør Socialistisk Folkepartis asylordfører, fru Meta Fuglsang, for, hvorfor de skal have humanitær opholdstilladelse. Bl.a. siger fru Meta Fuglsang, og jeg citerer:

»Kriterierne for at få ophold af humanitære grunde er for eksempel, at man har været her mere end 5-6 år, eller at man har behandlingskrævende sygdom, der ikke kan blive behandlet i Irak. Desuden er vi konventionelt forpligtet til ikke at splitte familier, sådan som vi er på vej til at gøre.«

Så står der også længere nede i artiklen, at fru Meta Fuglsang i denne uge besøgte irakerne i Brorsons Kirke sammen med SF's triumfator ved valget til Europa-Parlamentet, Margrete Auken, og folketingsmedlem fru Anne Grete Holmsgaard. Ifølge de tre SF'ere vil le formanden, hr. Villy Søvndal, også gerne have været med i kirken, men han blev forhindret af ferieplaner – sådan kan det gå. Og jeg citerer fra det, som fru Margrete Auken sagde efter besøget i Brorsons Kirke: »Det er helt indlysende, at de i den grad burde have tildelt humanitær opholdstilladelse«.

Så citerer jeg fra det, som fru Anne Grete Holmsgaard sagde efter besøget i Brorsons Kirke:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at nogen kan have mere grund til at få humanitær opholdstilladelse end de her irakere. Det er uansvarligt og urimeligt, at de ikke har fået det allerede.«

Jeg kan så forstå, at man kan tolke sådan nogle udtalelser på forskellig måde. Jeg synes nu, det er rimelig klart, hvad der ligger i de udtalelser, og det er, at hvis man eksempelvis besætter en dansk folkekirke, eller hvad man nu finder på at besætte, er det Socialistisk Folkepartis udgangspunkt, at så skal man have opholdstilladelse i Danmark. Der blev så talt om humanitær opholdstilladelse i det her tilfælde, men jeg er ganske sikker på, at hvis man fra Socialistisk Folkepartis side kunne finde alle mulige andre kategorier at proppe dem ind under, så proppede man dem ind der. Hensigten er bare, at man ønsker at give dem opholdstilladelse, og det er ærlig snak. Jeg synes, det er helt i orden med ærlig snak. Lad os få lidt mere af det fra venstrefløjen på udlændingeområdet; det trænger vi i den grad til.

Til det her med, at den socialdemokratiske ordfører så var oppe at sige, at man ikke ville udvide begrebet for humanitær opholdstilladelse, vil jeg sige, at det jo så må betyde, at man er uenig med partiets socialordfører, fru Mette Frederiksen, der siger, at folk skal have humanitær opholdstilladelse, hvis det drejer sig om en handlet mand eller en handlet kvinde, der er kommet til Danmark. Det er vel en udvidelse af begrebet humanitær opholdstilladelse; det blev diskuteret på den socialdemokratiske kongres. Jeg synes, der er en række områder, hvor det i den grad peger i retning af, at venstrefløjen, både

internt i de enkelte partier og mellem partierne, har svært ved at finde ud af, hvad de skal mene.

Så vil jeg også fremhæve, at der i forbindelse med den socialdemokratiske kongres, som vi også har været inde på i de spørgsmål, som jeg har stillet, jo altså var en rundspørge, som Ritzau foretog blandt socialdemokratiske lokalformænd og borgmestre. Det handlede om, om de bakkede op om Poul Nyrup Rasmussens kritik af den måde, som rydningen af Brorsons Kirke foregik på, og jeg siger bare: Nyrup fik opbakning fra 31 af de 60 socialdemokrater, som svarede i undersøgelsen, hvor 211 kunne deltage; kun 18 af dem, der svarede, var uenige med den tidligere partiformand. Det er da ret sigende. Fortæller det os ikke et eller andet, eller er det bare spin fra VOK-flertallet? Det må folk jo så afgøre.

Da næstformanden for DSU, de unge socialdemokrater, gik på talerstolen, sagde hun, og jeg citerer:

Vi i DSU synes, at rydningen af Brorsons Kirke var kulminationen på et rigtig, rigtig sørgeligt kapitel i danmarkshistorien. Kære kongres, kære socialdemokrater i det ganske land, lad det aldrig ske igen.

Så står der om det: Klapsalverne til den unge socialdemokrat stoppede først, da ordstyreren greb ind, så talerrækken ikke blev forsinket.

Hvad vidner det om? Massiv opbakning til den udlændingepolitik, som VOK står for, eller massiv opbakning til, at man kan dele ud af humanitære opholdstilladelser efter forgodtbefindende?

Så gik den socialdemokratiske formand, fru Helle Thorning-Schmidt, på talerstolen, og hun sagde: Vi holder også fast i, at den lovgivning, der gælder i Danmark, skal overholdes, også når det er hamrende svært. Ingen af de 850 delegerede klappede. Klapsalverne kom først, da partiformanden forsikrede, at udlændingepolitikken bliver helt anderledes end Venstres og Dansk Folkepartis, hvis Socialdemokraterne kommer til magten.

Kl. 11:04

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 11:04

Henrik Dam Kristensen (S):

Medfølelse og medmenneskelighed kan man jo ikke sige er noget, der præger hr. Martin Henriksens taler – langt fra.

Derfor vil jeg bare sige til hr. Martin Henriksen, at jeg har det rigtig, rigtig godt med, at hr. Martin Henriksen her beskriver forskellen mellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Vi har det nemlig ikke sådan som hr. Martin Henriksen, at vi nærmest fryder os, når mennesker har det dårligt og er i en svær situation. Der er nemlig en fuldstændig afgørende forskel mellem Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti – og tak for det.

Mit spørgsmål til hr. Martin Henriksen skal bare være: Hvad er det for nogle stramninger, som Dansk Folkeparti ønsker, for at give mulighed for at kunne få tildelt humanitært ophold?

Kl. 11:04

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:04

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, at det kunne være rigtigt godt, for nu får hr. Henrik Dam Kristensen jo formentligt ordet igen, hvis hr. Henrik Dam Kristensen redegjorde for, hvordan man vil håndtere den store interne uenighed – måske fløjkrig – der er i Socialdemokraterne på det her område, for man er jo åbenlyst uenig. Der er jo ikke enighed om linjen, så det kunne være rart at få at vide, hvordan Socialdemokraterne f.eks. vil håndtere et Socialistisk Folkeparti, som jo siger, at f.eks. irakerne i

Brorsøns Kirke skulle have humanitær opholdstilladelse. Hvordan vil man håndtere det? Hvordan vil man håndtere Det Radikale Venstres udlændingepolitik? Hvordan vil man håndtere Enhedslistens udlændingepolitik?

Altså hr. Henrik Dam Kristensen og venstrefløjen står heroppe og siger, at nu skal Dansk Folkeparti, Venstre og De Konservative lade være med at foregøgle vælgerne, forsøge at bilde vælgerne ind, at der på det her område er uenighed om venstrefløjens linje. Tror hr. Henrik Dam Kristensen virkelig, at folk har den opfattelse, at det er noget, vi forsøger at bilde dem ind? Opfattelsen er da snarere, at venstrefløjen forsøger at bilde dem ind, at de er enige. Venstrefløjen er jo ikke enig, så sig det dog bare, der er jo højt til loftet!

Kl. 11:06

Formanden:

Hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 11:06

Henrik Dam Kristensen (S):

Det glæder mig sådan set kun, at hr. Martin Henriksen ikke brugte sin tid på at svare på spørgsmål, og derfor konstaterer jeg bare, at der heldigvis er en afgrundsdyb forskel imellem det menneskesyn, som Dansk Folkeparti står for, og det, som Socialdemokratiet står for. Vi glæder os ikke over det, når mennesker er i nød, vi glæder os ikke over det, når mennesker har det svært. Tværtimod kan vi godt udvise medfølelse i forhold til det. Og så bruger hr. Martin Henriksen det til at sige, at vi vil noget helt andet politisk end det, vi vil. Så konstaterer jeg også bare, at jeg ikke fik svar på, hvor Dansk Folkeparti vil stramme betingelserne for at kunne få humanitært ophold.

Kl. 11:06

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:06

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil sige til hr. Henrik Dam Kristensen, at vi jo kan lave en handel. Når hr. Henrik Dam Kristensen begynder at svare på spørgsmål, kan det jo være, at jeg begynder at overveje at gøre det samme. Men lad os nu sige, at jeg tager forskud på, at hr. Henrik Dam Kristensen sådan hen ad vejen begynder at svare ærligt på spørgsmål, så vil jeg sige, at i det forslag til vedtagelse, der ligger her i dag, står der rent, hvilken praksis der er for humanitær opholdstilladelse i dag. Det er så svaret til hr. Henrik Dam Kristensen. Hr. Henrik Dam Kristensen siger jo også, at han vil stemme for det forslag til vedtagelse, som jeg går ud fra hr. Henrik Dam Kristensen har lært.

Så vil jeg bare sige, at det jo er meget tyndt, når hr. Henrik Dam Kristensen siger, at VOK forsøger at lave spin på det her, og når hr. Henrik Dam Kristensen står og puster sig op som det gode menneske, det rigtige menneske, der tager de rigtige menneskelige hensyn, i modsætning til de onde i Dansk Folkeparti, der ikke vil noget helle end at tage alle og smide dem ud af landet eller sørge for, at alle mennesker har det dårligt.

Jeg vil sige til hr. Henrik Dam Kristensen, at det jo er så gennemskueligt og ynkeligt.

Kl. 11:07

Formanden:

Så er det fru Meta Fuglsang for en kort bemærkning.

Kl. 11:07

Meta Fuglsang (SF):

Tak. Jeg vil gerne spørge ind til det, ordføreren egentlig tog fat på, nemlig det der med, om man er enig eller uenig i partiet, og hvad det

betyder, for jeg kan forstå, at ordføreren mener, at der er stor splittelse i Socialdemokratiet og måske også i SF internt omkring det her.

Nu er en af de nærmeste samarbejdspartnere for Dansk Folkeparti jo Venstre, og jeg går ud fra, at Dansk Folkeparti mener, at »Venstre ved vi hvor vi har«. Jeg går ud fra, det er derfor, man synes, det er et trykt samarbejde. Men jeg står her med en artikel og en kronik fra Berlingske Tidende fra den 23. september 2009, og der står her bl.a., at Eyvind Vesselbo ønsker et opgør med Dansk Folkeparti.

»Danmark er på vej ud på et skråplan. Det politiske system og store dele af medierne er nærmest lammet af angst for Dansk Folkeparti. Gang på gang kommer Dansk Folkeparti med forslag, som ligger langt ud over, hvad et samfund som det danske burde beskæftige sig med«, skriver Eyvind Vesselbo bl.a.

Han anklager Dansk Folkeparti for at komme med forslag, som ikke kan lade sig gennemføre, og han mener, man i regeringen skal holde op med at lade sig trække rundt i manegen af Dansk Folkeparti.

Jeg vil gerne spørge ordføreren, om han mener, det her er Venstres holdning til Dansk Folkeparti, og hvilke konsekvenser det i så fald må få for samarbejdet i regeringen.

Kl. 11:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:09

Martin Henriksen (DF):

Altså, hvad hr. Eyvind Vesselbo render rundt og siger, må hr. Eyvind Vesselbo jo sådan set selv stå til ansvar for. Jeg vil ikke stå her og sige, at vi ved, hvor vi har Venstre. Jeg kan sige på Dansk Folkepartis vegne, at folk ved, hvor de har Dansk Folkeparti, og det, som folk kan regne med, er jo, at den udlændingepolitik, der er blevet forhandlet på plads imellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti, står ved magt. Det er jo dér, repræsentanterne for de forskellige partier i VOK har meldt ud, hvad der er politikken, og så har man forhandlet noget på plads.

Det, der er problemet, hvis vi kigger på venstrefløjen, er jo, at man ikke engang kan finde ud af at melde ud, hvad politikken er. Der kommer flere forskellige meldinger hele tiden. Altså: Bakker man op om det forslag til vedtagelse, der ligger her, fra Socialistisk Folkepartis side? Og hvis man bakker op om det forslag til vedtagelse, der ligger her, fra Socialistisk Folkepartis side, tager ordføreren så afstand fra den artikel, som ordføreren selv har udtalt sig i?

Jeg kan godt forstå, man forsøger, men bedre held med det.

Kl. 11:10

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 11:10

Meta Fuglsang (SF):

Jeg er glad for svaret så langt, at jeg må konstatere, at vi i hvert fald er enige om, at det, der er afgørende, er, hvad det er for en politik, der bliver lagt frem i Folketinget, og når ordføreren har lagt en politik frem og man i øvrigt agerer efter den i Folketinget, så er det partiets politik. Så er der selvfølgelig nogle, der har nogle andre meninger, og det har man ret til. Jeg synes, at det her er dejligt at høre det desværre meget sjældne, men dog markante udtryk for, at Dansk Folkeparti anerkender ytringsfriheden både i egne og andres rækker. Så jeg vil gå ud fra, at det er det, vi så skal forholde os til. SF's holdning har jo været tydelig, og jeg vil også gentage den i min ordførertale, så der ikke er nogen tvivl om, at det er det, der er SF's politik.

Så jeg vil gerne meget kort have bekræftet, at vi er enige om, at når vi har fremlagt en politik her i Folketinget som ordførere, så er det det, der er partiets holdning på folketingssplan, at vi i øvrigt alle

sammen har partimedlemmer, som har deres egen holdning, og at det er en del af ytringsfriheden i Danmark, som vi jo også er enige om er en rigtig god ting og basis for vores demokrati.

Kl. 11:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:11

Martin Henriksen (DF):

Altså, i fru Meta Fuglsangs forsøg på at ramme Dansk Folkeparti på et eller andet – nu var det så ytringsfrihed – kommer fru Meta Fuglsang jo sådan set, og det er ikke med vilje, tror jeg, til endnu en gang at afsløre, hvor fuldstændig hult det, som Socialistisk Folkeparti står for, er. Fru Meta Fuglsang sagde, at i Socialistisk Folkeparti gik man ind for ytringsfrihed, og at Dansk Folkeparti forsøgte at knægte ytringsfriheden. Det er et interessant synspunkt, specielt i betragtning af, at formanden for Socialistisk Folkeparti, hr. Villy Søvndal, i forbindelse med Muhammedkrisen, Muhammedtegningerne, gik på arabisk tv og sagde, at man skulle undskylde for tegningerne. Det skulle man gøre, sagde hr. Villy Søvndal. Efterfølgende – efter et stykke tid – sagde hr. Villy Søvndal, at det måske var meget godt med de der tegninger alligevel.

Det er jo sådan set bare udtryk for den politiske linje, man har hos Socialistisk Folkeparti, at man siger det, som man i nuet vurderer er det, der skal siges; man tager sådan set ikke hensyn til, hvad grundholdningerne er i ens eget parti. Hvis nu man gjorde det og man var ærlig omkring sine holdninger, kunne vi jo også få en bedre debat.

Kl. 11:12

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 11:12

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne høre, om Dansk Folkeparti har den holdning, at de mennesker fra Irak, der er i Danmark, og som har været i Danmark i mange år, mens de venter på, at deres sag bliver afgjort i systemerne, under ingen omstændigheder skal have humanitært ophold i Danmark. Dansk Folkeparti var jo med et meget snævert flertal med til at stemme for, at Danmark gik med i en ulovlig krig i Irak, som førte til denne situation, hvor det i dag er ufatteligt farligt at opholde sig i Irak – så farligt, at det danske Udenrigsministerium fraråder enhver at rejse til Iran.

Uanset om de opfylder kriterierne eller ej, er det så Dansk Folkepartis holdning, at afviste irakiske asylsøgere ikke må få humanitært ophold? Det, som vi lidt hørte Venstres ordfører sige, var, at irakere ikke kunne få humanitært ophold. Er det også Dansk Folkepartis ordførers holdning?

Kl. 11:13

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:13

Martin Henriksen (DF):

Hvis nu fru Line Barfod læser det forslag til vedtagelse, der er fremsat, vil fru Line Barfod finde svaret der. Den praksis, der er lagt på området, bakker vi i Dansk Folkeparti op om. Det er svaret.

Et andet svar er igen: Det, som fru Line Barfod her forsøger at fremstille, er, at Dansk Folkeparti skulle være sådan et specielt ondt parti, der ikke vil hjælpe nogen. Det er lidt det samme, som hr. Henrik Dam Kristensen var inde på. Det er bare endnu et eksempel på,

hvordan der faktisk ikke er så langt fra Enhedslisten til den socialdemokratiske retorik.

Men vi anerkender i Dansk Folkeparti, at der er en lang række irakere, som har behov for beskyttelse. Derfor har vi jo også eksempelvis i den seneste tid givet en del kristne irakere opholdstilladelse i Danmark, fordi de f.eks. er udsat for forfølgelse i Irak.

Kl. 11:14

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 11:14

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti faktisk mener, at irakere godt skal kunne få humanitært ophold i Danmark.

Støtter Dansk Folkeparti også med støtten til det forslag til vedtagelse, der ligger, det, der stod i beretningen fra Udlændinge- og Integrationsudvalget? Den blev skrevet på et tidspunkt, hvor der ikke var møder i Folketinget, og hvor vi derfor ikke kunne vedtage noget i Folketingssalen, hvor man fastslog, at den praksis, der hidtil har været, er, at der dels er en række kriterier for, hvornår man kan få humanitært ophold, dels at man også kan få humanitært ophold, hvis en kombination af de her kriterier er opfyldt. Selv om man ikke opfylder et kriterium fuldt ud, så gør det, at der tilsammen er flere kriterier, der er delvist opfyldt, at man kan få humanitært ophold. Og mener Dansk Folkeparti, at det er ministerens ansvar? Det er ikke noget, der kræver en særlov eller noget som helst andet, hvis folk skal have humanitært ophold. Det er ministerens ansvar at administrere efter praksis om humanitært ophold, sådan som det blev fastslået i den beretning, som Dansk Folkeparti ikke ville stemme for i udvalget, men som nu delvist indgår i det forslag til vedtagelse, man lægger frem, men hvor man til gengæld fremover fratager ministeren ansvaret for at kunne ændre i praksis.

Kl. 11:15

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:15

Martin Henriksen (DF):

Jeg prøver igen. Vi bakker op om den praksis, der er.

Så vil jeg bare sige til Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti og andre: Hvorfor ikke bare være ærlige? Det er jo fremgået fuldstændig klart af den omtale af hele forløbet, der har været i f.eks. medierne og andre steder, at det, man ønskede, var, at de irakere, som besatte Brosøns Kirke, på den ene eller anden måde fik humanitær opholdstilladelse, eller hvad det nu kan være. Det var det, man ønskede. Det er det, man ønsker.

Hvorfor så ikke sige åbent og ærligt, at man ønskede, at de, der besatte Brosøns Kirke, fik opholdstilladelse i Danmark? Det var jo det, man ønskede. Hvorfor ikke sige det? Så er det jo en åben debat, og så kan vi og de mennesker, der sidder derude og følger debatten her i salen, forholde sig til det. Det er det, man vil, men så sig det dog! Hvorfor ikke sige det, når det er det, som man vil? Det står fuldstændig klart for alle, at det er det, man vil. Venstrefløjen har jo selv sagt det op til flere gange. Så stå dog ved det.

Så kan vi så på den anden side sige, hvad vi i Dansk Folkeparti mener. Vi mener ikke, at det, at man f.eks. besætter en kirke, eller det, at man bare trækker tiden ud og nægter at leve op til de afgørelser, der er truffet af danske myndigheder, betyder, at man får ophold i Danmark. Det mener vi ikke. Det er sådan set en meget klar forskel, men stå dog ved det, så vi kan få en ærlig debat om det.

Kl. 11:16

Formanden:

Tak til hr. Martin Henriksen, der er ikke flere, der ønsker korte bemærkninger. Og den næste ordfører er fru Meta Fuglsang fra SF.

Kl. 11:16

(Ordfører)

Meta Fuglsang (SF):

Tak for ordet. Jeg har undret mig meget over, hvad den her forespørgselsdebat skulle til for. Forespørgslen går på, at ministeren bedes redegøre for reglerne om humanitært ophold, og jeg troede faktisk, at vi alle sammen kendte til de betingelser. Så jeg har betragtet den forespørgselsdebat, der kom op her, som fuldstændig overflødig.

Jeg er så blevet lidt klogere på, hvad det i virkeligheden handler om. Det handler om, at Venstre åbenbart synes, at ministeren er blevet for hårdt behandlet i medierne, og derfor skal oppositionen nu hegles igennem på baggrund af nogle falske citater eller nogle formodninger om, hvad vi nok har tænkt, uden at vi dog har indviet andre i det. Det er en meget svær tilgang til en forespørgselsdebat, når man på den måde fjerner fokus fra det, som egentlig er teksten i forespørgselsdebatten, til det, som er den skjulte dagsorden. Men jeg skal prøve at gå ind på de spilleregler, som er sat op af dem, der er forespørgere her.

Jeg vil gerne slå meget klart fast, at SF har forstået reglerne. Vi har forstået loven, med hensyn til hvornår man kan få asyl, og hvornår man ikke kan få asyl; vi har forstået lovens bogstav om, hvornår man kan få humanitært ophold; og vi har læst og forstået vejledningen om det. Vi har igennem arbejdet med den beretning, som allerede er omtalt flere gange, været langt ind i materien på det her område og har stemt for en beretning, som netop gennemgår, hvordan loven er, hvordan praksis er, og at alt er såre godt. Så langt, så godt. Så jeg forstår ikke, hvad det er, der nu skulle være problemet.

Vi har sagt gentagne gange – og jeg vil gerne skære det ud i pap og krydsfiner, hvis det er nødvendigt – at når man er afvist asylansøger, skal man rejse tilbage, når forholdene tillader det. Det er klart, at når man skal rejse tilbage, skal man have gået sin sag igennem. Man skal have kigget på, om der på nuværende tidspunkt er mulighed for asyl, eller om der skulle være sket nogle forandringer, så man på det tidspunkt kan få humanitært ophold. Og hvis der er det, skal man selvfølgelig have det. Vi forventer, at ministeren forstår reglerne og bruger dem i overensstemmelse med loven, og sådan er det. Hvis der ikke er de muligheder, skal man rejse ud.

Vi har sagt det igen og igen, og jeg bliver bekræftet i det nu, hvor det viser sig, at de partier, der er forespørgere her, ikke kan finde de citater, hvor jeg har sagt noget andet. For det er jo ikke, fordi jeg ikke – glad og gerne – har udtalt mig om det her til pressen. Jeg har gang på gang sagt det, som jeg gentager her.

Så kommer jeg til, hvordan vi har behandlet ministeren. Jeg synes, det er Folketingets fornemste pligt at være opmærksom på, om en minister lever op til sit ansvar som minister. Folketingets opgave er også en kontrol af, om ministrene gør det, de skal. Vi skal selvfølgelig ikke hetze mod ministre, men vi skal have en kontrol med, om den udøvende magt gør det, den skal, og gør det korrekt – og det er det, vi har gjort. Der bliver spurgt: Hvad er det så, ministeren har gjort for at gøre sig fortjent til, at vi har sat spørgsmålstejn ved det? Og svaret er, at vi har hørt om sager om humanitært ophold, der er blevet behandlet på ned til 2 døgn. Så synes jeg, at det er logisk for et folketingsmedlem at spørge: Kan det være rigtigt, at vi i Danmark behandler en sag om humanitært ophold på ned til 2 døgn? Det er i al beskedenhed det, vi har spurgt om, og som vi har forventet at få et svar på. Vi har ikke fået noget svar, men jeg kan så regne ud, at det nok er o.k.

Vi har sagt, at med de historier, vi har hørt og set, undrer vi os over, at der ikke er nogle flere, der måske kunne få humanitært op-

hold, men vi ved det jo ikke, for vi kender ikke de enkelte sager. Det er ministeren, der gør det, og vi har jo netop fremlagt en beretning, som gav mulighed for at samle Folketinget om en fælles holdning til humanitært ophold.

Det, den her debat indtil nu har vist, er, at forespørgerne her har mulighed for i dag at samle Folketingets partier om en fælles holdning, hvis de går ind og laver den tilføjelse, som hr. Karsten Lauritzen gjorde her fra talerstolen, nemlig at man selvfølgelig ikke kan afvise, at der fremover skal ske ændringer. Hvis de kunne tilføje det til det papir, der ligger, kunne de samle Folketinget om en fælles holdning til humanitært ophold, så enhver tvivl er fejlet af bordet. Så mit spørgsmål herfra er: Vil man være med til det, vil man være med til at samle Folketinget om en udtalelse om humanitært ophold ved at ændre noget i papiret, som man allerede har sagt fra talerstolen? Det skal være spørgsmålet herfra.

Vi vil gerne opfordre til, at man laver den ændring, så vi får en udtalelse, som alle kan stemme for, for vi mener, at det er vigtigt at få en fælles holdning, netop for ikke at skabe usikkerhed om, hvordan politikken skal være på det her område.

Så vil jeg afslutningsvis sige, at jeg synes, det er beskæmmende, at man bruger en ministers tid, Folketingets tid, bruger talerstolen her til at lave en forespørgsel, hvor det, man siger, er: I siger jo ikke sandheden, SF. I siger, hvordan det er, men i virkeligheden mener I jo noget andet.

Den falske forudsætning, den situation, som man prøver at slå politisk plat på og bruger til at prøve at bilde befolkningen ind, at vi mener noget andet end det, vi siger, bruger man til at forstyrre en minister og et Folketing med en forespørgselsdebat i fjernsynets bedste sendetid. Det synes jeg er en beskæmmende måde at føre politisk debat på i Danmark. Jeg synes ikke, det er værdigt, og jeg synes ikke, at det er en o.k. måde at føre politisk debat på.

Jeg synes, det er underligt at blive lagt ord i munden, man ikke har sagt, men det er vilkårene for debatten, og dem tager vi så op.

Kl. 11:21

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 11:22

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Nu blev der stillet det spørgsmål, om man ville ændre i det forslag til vedtagelse, der ligger. Det kan jeg sige at vi ikke ønsker i Venstre. Den uddybning, jeg gav, var blot en forklaring om, at vi ikke kan spå om fremtiden. Vi kan jo heller ikke, når vi laver lovforslag og alt muligt andet, vide, hvad der sker på et eller andet tidspunkt. Så må man jo ændre det, man engang har vedtaget, hvis det skulle blive aktuelt. Så der bliver i hvert fald ikke nogen ændringer i det, som Venstre har fremsat.

Nu siger fru Meta Fuglsang, at hun sådan set er meget enig i det forslag til vedtagelse, der ligger, på nær den sidste del. Hvordan kan fru Meta Fuglsang være enig i det, når fru Meta Fuglsang i en række medier er citeret for at ville give de afviste irakere humanitær opholdstilladelse? Er det ikke rigtigt, når Politiken den 12. juli skriver, at SF vil give humanitært ophold til afviste irakere? Er det Politiken, som fuldstændig har misforstået tingene?

Kl. 11:22

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:23

Meta Fuglsang (SF):

Jeg tror, at hverken Politiken eller SF har misforstået noget. Jeg tror bare, at hr. Karsten Lauritzen har glemt at læse hele teksten. For når Politiken har en overskrift, der siger, at SF vil give irakerne humani-

tært ophold, er det sådan, at brødteksten i den artikel handler om, at hvis der er grundlag for at give humanitært ophold til nogle irakere, skal de selvfølgelig have det. Vi har også sat spørgsmålstegn ved, om der er nok, der får det. Det er korrekt. Men vi har aldrig nogen sinde sat spørgsmålstegn ved, at ministeren har ansvaret for at finde ud af, om betingelserne er opfyldt, eller at man, hvis man ikke opfylder betingelserne, skal sendes hjem – aldrig nogen sinde.

Kl. 11:23

Formanden:

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 11:23

Karsten Lauritzen (V):

Jeg forstår stadig væk ikke, hvordan Politiken så kan lave en sådan overskrift, når SF tilsyneladende mener noget fuldstændig andet. Jeg kan kun antage, at det må være, fordi Socialistisk Folkeparti har skiftet holdning, fra artiklen blev skrevet, og til den her forespørgselsdebat blev rejst. En af grundene til, at den blev rejst, var jo, at vi gerne ville have ud i offentligheden, hvad det præcis er, partierne mener, når nu der skal stemmes nede i Folketingssalen.

Men jeg vil fortsætte med at spørge til det, som Berlingske Tidende så skriver den 13. juli. Der har de en artikel med en overskrift, der lyder: »S og SF uenige om afviste irakere«. Og så skriver de yderligere:

»En række af de afviste irakere skal have opholdstilladelse af humanitære grunde, lyder det nu fra SF. S står fast på tvangshjemsendelse.«

Har Berlingske Tidende ligesom Politiken misforstået, hvad det er, SF og SF's ordfører mener? Er det både Politiken og Berlingske Tidende, som fuldstændig har misforstået det, eller har SF skiftet holdning? Det sidste er jo reelt nok.

Kl. 11:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:24

Meta Fuglsang (SF):

SF har ikke skiftet holdning, og hr. Karsten Lauritzen var så venlig at læse så meget af teksten, at det netop fremgår, at vi mener, at nogle irakere skal have ophold af humanitære grunde. Vi har jo netop hørt her fra talerstolen og også af ministerens egen mund, at nogle irakere har fået humanitært ophold. Så vi er fuldstændig i overensstemmelse med den praksis om, at nogle får det og nogle ikke får det. Det kan godt være, at vi er uenige om, hvor snittet burde ligge, men den, der har ansvaret for det og kender sagerne, er ministeren, og det anerkender vi. Så vi har ikke slinger i valsen.

Men jeg tror, at hr. Karsten Lauritzen og resten af Venstre med ham ville være rigtig kede af, at en overskrift på en avisartikel skulle være sandhedsvidne med hensyn til et partis politik. For så tror jeg, at vi kommer i gang med en infomediahetz, der går ud på at finde de mest vanvittige overskrifter. Vi ved alle sammen, at de overskrifter, som bliver skrevet, ikke altid skrives på en måde, så vi som politikere føler, at det er dækkende for det, vi har sagt, for det er én sætning. Så jeg synes, det en falsk præmis, med hensyn til hvad SF har ment. Jeg føler mig ikke ramt af den der splittelseshistorie om, at vi skulle mene et og S noget andet, og at Politiken har mere ret, end vi har fra Folketingets talerstol. Jeg synes, det er beklageligt, at Venstre vil bruge den form for argumentation, at Politikens overskrifter i højere grad er et sandhedsvidne, end jeg er fra Folketingets talerstol.

Kl. 11:25

Formanden:

Så er det hr. Martin Henriksen for en kort bemærkning.

Kl. 11:25

Martin Henriksen (DF):

Måske skulle fru Meta Fuglsang sammen med resten af Socialistisk Folkepartis folketingsgruppe tænke over, hvordan det kan være, at alle misforstår dem. Det er jo trist, at man som politiker står og skal formulere nogle budskaber og så kan konstatere, at alle misforstår det, man siger. Det er selvfølgelig ærgerligt.

I forbindelse med den artikel fra Politiken den 12. juli, som der er blevet refereret fra flere gange, og som jeg også selv har refereret fra – og det er rigtigt, at der står flere forskellige ting i artiklen, og det er jo også en del af det, der er forvirrende – vil jeg bare stille et spørgsmål. Spidskandidat for Socialistisk Folkeparti til europaparlamentsvalget, fru Margrete Auken, siger:

»Det er helt indlysende, at de i den grad burde have tildelt humanitær opholdstilladelse.«

Så siger fru Anne Grete Holmsgaard:

»Jeg har svært ved at forestille mig, at nogen kan have mere grund til at få humanitær opholdstilladelse end de her irakere. Det er uansvarligt og urimeligt, at de ikke har fået det allerede.«

Kan fru Meta Fuglsang ikke et kort øjeblik se, at der måske kunne være en lillebitte grund til, at der bare er en lille smule tvivl om, hvad det egentlig er, Socialistisk Folkeparti mener, og at der måske er en lillebitte grund til, at nogle render rundt og, som fru Meta Fuglsang opfatter det, misforstår, hvad Socialistisk Folkeparti har, ikke har eller måske har af politik?

Kl. 11:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:26

Meta Fuglsang (SF):

Jamen der er jo den samme grund til tvivl, som der er om, hvad Venstre mener, når hr. Eyvind Vesselbo siger ét, og resten af Venstre siger noget andet, og når den næste dags artikel går ud på, at hr. Eyvind Vesselbo aldrig før har fået så mange mails i sin indbakke, som bekræfter, hvor begejstrede folk er for, at han nu endelig har taget afstand fra Dansk Folkeparti.

Det vil være dybt bekymrende for dansk demokrati, hvis man ikke i et parti kan have en diskussion om nogle ting, og andre partier så vil anerkende, at når vi taler fra Folketingets talerstol, så har partiet udtalt, hvad vores holdning er til det her. Hvis vi ikke har det skel, at man kan tage en debat, at man kan være enige eller uenige, og at man fra talerstolen her i Folketinget kan sige: Nu har vi besluttet, at det her er vores holdning – så er der jo virkelig blevet lagt en bombe under den form for demokrati, som vi anerkender. Det er jo den form for demokrati, vi prøver at lære andre lande, fordi vi synes, det er så givtigt, at der er den her frugtbare debat.

Så jeg synes, at det, der er mest medvirkende til, at der bliver sået tvivl om det her, er, at vi bliver kastet i Folketingssalen, hvor det bliver påstået, at vi har sagt noget, vi ikke har sagt, og at der bliver fremturet, uanset hvad jeg siger.

Kl. 11:28

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 11:28

Martin Henriksen (DF):

Jeg påstår jo ikke, at I siger noget, som I ikke har sagt, jeg citerer jo det, I siger. (*Formanden:* Man siger slet ikke »I«). Javel.

Men det giver jo slet ikke nogen mening. Det er jo fint nok, at fru Meta Fuglsang – og jeg kan også godt se, at det er festligt – står og fremhæver, at hr. Eyvind Vesselbo, som måske af gode grunde er

gået ud af Folketingssalen nu, synes, at Dansk Folkeparti er nogle værre nogle. Men så kunne man måske begynde at tænke lidt over, hvor mange fra Socialistisk Folkeparti og fra Socialdemokraterne, både landspolitikere og lokalpolitikere og menige medlemmer, kredsformænd og andre socialdemokrater, der vælter frem og siger, at udlændingepolitikken er forfærdelig, Dansk Folkeparti er forfærdelige, og at de har det rigtige menneskesyn osv. osv. De vælter jo ud, hvor hr. Eyvind Vesselbo fra Venstre kommer trippende engang imellem. Og det er jo fint nok, og det er jo tegn på højt til loftet.

Men min pointe er bare, at man jo ikke kan stå på Folketingets talerstol og sige, at det, man siger, er partiets politik, når der slet ikke er nogen rød tråd i det, fru Meta Fuglsang siger. Der er jo ikke nogen rød tråd i det, som forskellige fremtrædende medlemmer af Socialistisk Folkeparti siger. Og måske kunne fru Meta Fuglsang til almen orientering oplyse om, hvad det møde senere i dag med Bedsteforældre for Asyl går ud på? Måske at snakke om humanitær opholdstilladelse?

Kl. 11:29

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 11:29

Meta Fuglsang (SF):

Jeg synes, at det fornemste kendetegn for et velfungerende parti i et demokratisk land, er evnen til refleksion, evnen til debat, hvor man fremfører forskellige synspunkter, evnen til at lade den politik, man har, udvikle sig, og det er evnen til at skære igennem og sige: Når ordføreren har talt fra den her talerstol og har sagt, at det er her, partiet har lagt sin politik på folketingsniveau, er det det, man gør.

Jeg er ked af, at de værdier for det politiske arbejde, refleksion, åben debat, skal undergraves, for at man slår politisk plát på det i forbindelse med en så alvorlig sag som udlændingepolitikken. For der er netop ikke brug for uro på det her område.

Min holdning til det her har været total stringent. Den holdning, jeg har givet udtryk for på SF's vegne, har været fast og konsistent. Det har den været i de artikler, der har været skrevet, det har den været i de radio- og fjernsynsudsendelser, hvor jeg har deltaget, og jeg anerkender, at mine partifæller har en ytringsfrihed. De har ret til at debattere det her i partiet, uden for partiet, det kunne jeg ikke drømme om at tage fra dem. Men der er ikke nogen tvivl om, at når jeg som ordfører har udtalt mig om, hvad vores politik er her, er det det, der er vores politik.

Kl. 11:30

Formanden:

Så er det hr. Per Dalggaard for en kort bemærkning.

Kl. 11:30

Per Dalggaard (DF):

Tak. Der er ingen tvivl om, at det at være flygtning er noget ganske forfærdeligt. Det undrer mig bare, at SF tager så voldsomt fat omkring de flygtninge, som er her i landet, og som man må formode er kommet hertil via menneskesmuglere.

Ifølge FN findes der omkring 25 millioner flygtninge i verden. Der er nogle, der ikke har råd til at komme herop. Sådan som jeg definerer en flygtning, er det en person eller en persongruppe, som kommer ud for nogle forfærdelige hændelser der, hvor de bor. Så pakker de det, de overhovedet kan få med i deres eget hus og løber hurtigst muligt over den nærmeste grænse for at komme i sikkerhed. Men det, at man rejser den halve jordklode rundt med fly og bus og bil indikerer jo, at de rent ud sagt er kommet hertil, fordi de på en eller anden måde har haft råd til at betale sig fra det.

Hvordan kan det være, at SF kerer sig så voldsomt om det og er med til at trække de der behandlinger i langdrag via sin politik?

Kl. 11:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:31

Meta Fuglsang (SF):

Den sidste del af spørgsmålet forstår jeg simpelt hen ikke: Hvorfor vi er med til at trække noget i langdrag. For vi har jo ingen indflydelse på, hvordan de her sager bliver behandlet. Vi er jo netop folketingsmedlemmer og ikke en del af den udøvende magt, som sidder med ansvaret for, hvordan det her foregår. Så jeg forstår simpelt hen ikke, at det skulle være et spørgsmål til mig som et folketingsmedlem, som jo er den lovgivende magt i det her. Så det forstår jeg simpelt hen ikke.

Vi kerer os om flygtningespørgsmålet i det hele taget: lovgivningen for det, vores ansvar. Og i forbindelse med, hvem der er flygtning eller ej, vil jeg sige, at vi har en flygtningekonvention, vi har jo internationale konventioner, som definerer, hvornår man er flygtning. Det er jo også det, regeringen siger, og regeringen siger også, at vi vil leve op til konventionerne. Det er da i hvert fald det, jeg har hørt. Så på den måde er der jo ikke nogen tvist om det her i Folketinget. Man er flygtning efter de begreber, der findes i international ret. Vi anerkender forhåbentlig alle sammen de konventioner.

Når vi kerer os om flygtningespørgsmålet, er det jo netop, fordi sårbare mennesker skal behandles bedst muligt i overensstemmelse med loven. Og der er vi jo fuldstændig i overensstemmelse med resten af Folketingets partier.

Kl. 11:32

Formanden:

Hr. Per Dalggaard.

Kl. 11:32

Per Dalggaard (DF):

Ja, der findes internationale konventioner, som vi selvfølgelig alle sammen mere eller mindre synes er ganske fortrinlige, og der findes kvoteflygtningeordninger via FN, som ikke omfatter et ret stort antal. Hvilken politik har SF egentlig i forbindelse med at sørge for, at flygtninge bliver håndteret i deres nærområde, frem for at de skal sidde heroppe så lang tid, som de egentlig gør? Og så er det fuldstændig rigtigt, det ved jeg godt, at det ikke er noget, som SF selv kan være med til at trække i langdrag. Men hvilken politik har SF i forbindelse med at behandle dem i nærområderne og derved give dem større mulighed for at vende hjem til det sted, de kommer fra, til den kultur, de synes er bedre for dem end den heroppe?

Kl. 11:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:33

Meta Fuglsang (SF):

Indledningsvis vil jeg sige tak for spørgsmålet, for det er et af de første spørgsmål i dag, som leder hen til en nogenlunde saglig debat om et vigtigt emne, nemlig kvoteflygtninge. Vi mener, det er vigtigt at hjælpe flygtninge i nærområderne; vi mener, det er vigtigt at gøre en indsats i nærområderne, så de kan blive hjulpet der, hvor de bedst kan blive hjulpet.

Vi anerkender også, at der er nogle flygtninge, som ikke kan hjælpes i nærområdet, enten fordi det er for risikofyldt for dem – f.eks. på grund af deres personlige forhold eller forholdene for den gruppe, de tilhører – eller fordi de har nogle sygdomme eller nogle problemer, som ikke kan behandles i nærområdet. Derfor er der selv-

følgelig en gruppe flygtninge, som har brug for at blive flyttet et andet sted hen.

Jeg opfatter det faktisk også sådan, at der er sådan almindelig forståelse på tværs af partierne for, at det er den situation, vi er i, altså at der er et massivt behov for at hjælpe i nærområdet, og at der også er behov for at føre en politik, så der er så få som muligt, der bliver flygtninge, f.eks. på grund af krig og uroligheder, og at der er en gruppe, som man ikke kan hjælpe i nærområdet. Der tager vi heldigvis vores del i Danmark. Og vi ønsker jo ligesom alle andre partier i Folketinget, at andre lande også tager fra på det område, ligesom vi gør det.

Kl. 11:34

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Naser Khader.

Kl. 11:34

Naser Khader (KF):

Jeg har siddet her under hele debatten, mens SF's ordfører har været oppe på talerstolen. Jeg har endnu ikke hørt SF's ordfører sige, om man vil stemme for forslaget til vedtagelse, som V, K, DF og S vil stemme for, eller om man vil stemme imod.

Kl. 11:34

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:34

Meta Fuglsang (SF):

Altså, SF ser gerne, at vi får lavet den lillebitte ændring i teksten, så den er i overensstemmelse med det, hr. Karsten Lauritzen har sagt fra talerstolen, sådan at vi alle sammen kan stemme for. Hvis vi ikke kan få det, men det ligger, som det er, er vi indstillet på at stemme for forslaget til vedtagelse.

Kl. 11:35

Formanden:

Hr. Naser Khader.

Kl. 11:35

Naser Khader (KF):

Så er jeg helt forvirret, for SF's ordfører har brugt de sidste 15 minutter på at kritisere redegørelsen, vedtagelsen og det hele, og så vil man måske stemme for, hvis man kan få en detalje ændret. Det underer mig.

Kl. 11:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:35

Meta Fuglsang (SF):

Jeg har ikke kritiseret vedtagelsen, jeg har ikke kritiseret det, som kom op her. Det, jeg har været meget skarp over for i mit indlæg, har været, at man manipulerer med, hvad SF mener; at man siger, hvad vi har sagt, uden at komme med de konkrete citater; at man bruger en enkelt overskrift fra Politiken som et citat for noget, vi drømmer om.

Jeg har beklaget den parlamentariske situation, at man under en forespørgselsdebat skal have en debat på baggrund af noget, vi aldrig har sagt, i stedet for på baggrund af det saglige indhold. Jeg har aldrig nogen sinde kritiseret vedtagelsen, det er jeg aldrig nogen sinde nået frem til. Jeg har her forsvaret mig over for de forkerte udmeldinger, der er kommet fra andre partier, herunder Det Konservative Folkeparti, Venstre og Dansk Folkeparti, om, hvad det er, SF i

virkeligheden mener, nemlig påstanden om, at vi skulle mene noget helt andet det, vi siger, og at vi bare ikke tør sige det.

Vi tør godt sige, hvad vi mener. Vi synes, vi har konsistente holdninger, som har hold i virkeligheden. Vi mener, ligesom vi gjorde i beretningen her, at den lovgivning, der er, skal stå, som den er, og at der er en praksis, som der måske kan være behov for at ændre på et tidspunkt. Og det er, hvad det er.

Kl. 11:36

Formanden:

Tak til fru Meta Fuglsang. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det hr. Naser Khader som ordfører for Det Konservative Folkeparti.

Kl. 11:36

(Ordfører)

Naser Khader (KF):

Tak til integrationsministeren for redegørelsen for lovgrundlaget for humanitær opholdstilladelse.

Jeg synes i modsætning til SF's ordfører ikke, at det er spild af tid at debattere så vigtigt et emne. Asyl betyder beskyttelse. For at få asyl i Danmark skal man opfylde de betingelser, der er nævnt i FN's flygtningekonvention, eller de betingelser, der er nævnt i udlændingeloven om beskyttelsesstatus. Så langt så godt.

Der kan gives humanitær opholdstilladelse, hvis – og jeg citerer – »væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen«. Det vil sige, at der kan gives humanitær opholdstilladelse, hvis bestemte betingelser er opfyldt i hver enkelt sag – lad mig gentage i hver enkelt sag. Det betyder individuel vurdering hver gang, altså en individuel vurdering af alder, helbred og andre personlige forhold. Det kan, som ministeren også nævnte, være sygdom, selvmordsrisiko, alvorligt handicap, børnefamilier, hvor forældrene ikke kan tage vare på børnene, eller der kan være andre grunde.

Reglen om den humanitære opholdstilladelse blev indsat i Schlüters regeringstid, og Folketinget har klart indskærpet, at denne bestemmelse skal have undtagelsens karakter. Derfor har reglerne om humanitær opholdstilladelse altid været fortolket snævert, ikke bare af den nuværende regering, men af alle regeringer helt tilbage til 1985. Vi i Det Konservative Folkeparti er helt enige i denne restriktive fortolkning, uanset om denne fortolkning er blevet ført ud i livet af ministre fra en SR-regering eller en VK-regering.

Antallet af de tilladelser, der er givet efter denne bestemmelse, har med tiden været voksende, fordi praksis er ændret. Da det er Folketinget, der har fastsat loven, foretages praksisændringer kun efter underretning til Folketinget, der til hver en tid vil kunne gribe ind ved at stoppe lempelse af praksis eller ændre bestemmelsen.

Vi mener ikke, at man hverken kan eller bør bruge reglerne om humanitær opholdstilladelse til at give generel amnesti. Det er vigtigt, at vi holder fast i, at der sker en meget omhyggelig, konkret og individuel vurdering af den enkelte ansøgning. Fordi tilladelserne gives individuelt, kan der altså ikke gives tilladelse til grupper, og det skal der ikke ændres på, for så skal alle de, der nægter at rejse, have tilladelse. Når alle instanser er prøvet, og når vi med al den retssikkerhed, vi har lagt ind i vores uafhængige domstolslignende system, Flygtningenævnet – flere prøvelser af sagerne osv. – ikke kan se, at der er grundlag for at give asyl, så skal de afviste asylansøgere også hjem. De er afvist af én grund, og det er, at de ikke er personligt forfulgte. Vi skal også huske på, at mange tusinde irakere har fået asyl i Danmark, netop fordi de er personligt forfulgte, men nogle har altså ikke.

Helt tilbage fra mine tolkedage for flygtninge har jeg haft den holdning, at det værste for både flygtninge og modtagerland er, hvis asylsystemet bliver styret af tilfældigheder. Jeg mener, at det er mere end farligt i et demokratisk samfund, hvis vi begynder at sagsbe-

handle os frem til en anden løsning ud fra et nyt kriterium, der hedder: Nu har de været her så længe. Der er intet, der peger på, at de afviste ikke har fået en retfærdig behandling af systemet. Hvilken retfærdighed er der i, at man f.eks. ved at få mediernes og visse politikeres opmærksomhed i en periode kan få det, som andre afviste asylansøgere ikke kunne få?

Jeg er bestemt tilhænger af civil ulydighed i totalitære stater, men i et demokratisk samfund, hvor vi har et uafhængigt system med indbygget retssikkerhed, må vi stole på det, medmindre vi kan påvise fejl i systemet. Systemet har sagt, at afviste asylansøgere skal hjem.

Vi skal selvfølgelig tillade indvandring i et vist omfang, men vi skal ikke bruge asylsystemet til indvandring. Flygtningebegrebet udvides, når folk, der nægter at vende hjem efter gentagne afslag, får lov til at blive.

Men fordi der er gået inflation i flygtningebegrebet, og det bliver brugt som løftestang for varige løsninger, og fordi staterne gør sig store anstrengelser for at stoppe flygtninge ved grænserne – i virkeligheden reelt for at begrænse indvandring – undergraves det enkelte menneskes ret til at søge beskyttelse uden for sit eget lands grænser. Derfor handler dette også om vores systems troværdighed, og jeg stoler på systemet.

Jeg følger med de afviste asylansøgere, jeg følger med dem, fordi visse politikere giver de afviste asylansøgere håb om, at de kan blive her. De siger til dem, at integrationsministeren bare kan give dem humanitær opholdstilladelse, hvis hun vil, men det passer jo ikke. Tak.

Kl. 11:42

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger, først fra fru Line Barfod.

Kl. 11:42

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er lidt besynderligt at føle med folk, ikke fordi de er blevet sendt tilbage til et land i krig, et land, hvor de risikerer at blive slået ihjel, et land, hvor de risikerer at blive fængslet af myndighederne, i samme øjeblik de lander, hvilket vi har set er sket for flere af dem, der er blevet tvangshjemsendt. Men man siger, at man følger med dem, fordi der er nogle, der kæmper for, at de skal have ret til at få behandlet deres sag. Det synes jeg er højst besynderligt.

Jeg vil bare høre, om hr. Naser Khader faktisk mener, at der er et problem i den måde, vi behandler afviste asylansøgere på i Danmark. Det mente hr. Naser Khader jo tidligere. Før de sidste par partiskift mente hr. Naser Khader jo, at der var et problem med den måde, man behandlede afviste asylansøgere på i Danmark. Så det er mit ene spørgsmål. Mener hr. Naser Khader stadig det, eller mener han, at alt foregår efter bogen i dag?

Det andet er så hr. Nasers udtalelse om, at han kun mener, at man må udvise civil ulydighed i diktaturstater. Betyder det, at hr. Naser Khader mener, at den sorte kvinde, der i USA insisterede på at sætte sig på et af de hvide bussæder og dermed udviste civil ulydighed, ikke skulle have gjort det; at hun ikke havde ret til at udvise civil ulydighed, fordi USA ikke var et diktatur, men et demokrati?

Kl. 11:43

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:43

Naser Khader (KF):

Jeg mener ikke – for at tage det sidste først – at en stat, der har apartheid og etnisk adskillelse, det at sorte ikke kan sidde i de hvides busser, er helt demokratisk. Så det er en helt anden situation, vi taler om. Men Danmark er efter min opfattelse et af de bedste demokrati-

ske lande, og jeg stoler på systemet. Civil ulydighed er jeg med på i ikkedemokratiske stater. Men i et demokratisk samfund synes jeg, at man skal stole på systemet.

Jeg har hele tiden sagt, at de asylansøgere, der er i Danmark, skal vi behandle ordentligt. Jeg synes ikke, at de skal være så mange år på asylcentre og blive syge, og at deres børn skal blive syge, men nogle af dem vælger at blive i mange år og vælger ikke at vende tilbage. Så jeg synes faktisk, det er et problem, at nogle nægter at rejse, når de har fået afslag. Vi skal igen huske på, at mange irakere faktisk har fået asyl, fordi de har været individuelt forfulgt, men nogle kan ikke få det, og så må de acceptere afslaget.

Kl. 11:44

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 11:44

Line Barfod (EL):

Hvis nu man er bange for, at en selv og ens børn bliver slået ihjel, kan hr. Naser Khader så ikke forstå, at man ikke har lyst til at vende tilbage, altså vende tilbage til det land, hvor man er bange for, at en selv og ens børn bliver slået ihjel, bl.a. fordi der er flere andre i ens familie, der er blevet slået ihjel – også selv om man ikke kan løfte bevisbyrden for, at man er personligt forfulgt? Man er blevet syg af at være her i alle de mange år, man har været her, og derfor vil man gerne have krav på at få en ordentlig sagsbehandling i forhold til, om man kan få humanitært ophold. Kan hr. Naser Khader slet ikke forstå, at det er der nogle der faktisk mener er værd at kæmpe for?

Så bare til det med civil ulydighed. Jeg kan forstå, at hr. Naser Khader ikke mener, at USA var et demokrati på det tidspunkt. Det er jo så en ny holdning, må man sige. Det kan vi tage en diskussion om på et andet tidspunkt. Jeg skal bare høre: Mener hr. Naser Khader heller ikke, at Danmark var et demokrati, da byretten i Vordingborg for nogle år siden afgjorde, at det var lovlig civil ulydighed, da en miljøorganisation stoppede for et afløb fra en fabrik, der forurenede? Eller at det var lovlig civil ulydighed, da man i Skotland for nogle år siden sagde, at det var i orden, at nogle aktivister brød ind i et militært anlæg? Eller mener hr. Naser Khader heller ikke, at der var demokrati i Skotland?

Kl. 11:45

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:46

Naser Khader (KF):

Nu har jeg ikke sagt, at USA ikke var demokratisk. USA er et af de ældste demokratier. Det, jeg siger, er, at det ikke er optimalt demokratisk, når man har et samfund, der er opdelt efter etnicitet, og hvor det er ulovligt at sidde i samme bus, altså at de busser, man bliver transporteret i, bestemmes i forhold til ens hudfarve. Det er da ikke optimalt demokratisk. Og i sådan et samfund ville jeg da også selv reagere på den måde, som den sorte kvinde gjorde.

Man nu bor vi altså i Danmark, og Danmark er et af de mest demokratiske lande i verden, og jeg stoler på det system, vi har. Jeg skal ikke som politiker gå ind og sagsbehandle. Når systemet har sagsbehandlet en sag og har givet afslag, så stoler jeg på det. Og vi skal også huske på, at der altså bor mere end 20 millioner irakere i Irak. Det er jo ikke alle irakere, der bliver dræbt hver evig eneste dag. Så jeg må stole på, at det er velbegrundet, når de får et afslag.

Kl. 11:47

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 11:47

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg undskylder, hvis jeg et kort øjeblik var uopmærksom under hr. Naser Khaders ordførertale. Som jeg forstod det, præciserer hr. Naser Khader, at siden 1985 har skiftende regeringer administreret mulighederne for at kunne få humanitært ophold. Jeg tror også, at hr. Naser Khader nævnede, at der også har været nogle ændringer under den nuværende regering. Jeg vil bare for en sikkerheds skyld spørge, om jeg forstod hr. Naser Khader rigtigt, nemlig, at hvis det er sådan, at der er brug for yderligere ændringer, der kan jo ske et eller andet om et halvt år eller et helt år, så er det stadig væk ministerens forpligtigelse at komme til Folketinget og meddele det?

Kl. 11:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:47

Naser Khader (KF):

Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt se, om der er behov for ændring af praksis. Det kan jeg ikke se, men det er sket før, at man har ændret praksis. Altså, når man står i situationen, må man tage stilling til det, men på nuværende tidspunkt kan jeg ikke se en grund til at ændre praksis.

Kl. 11:48

Formanden:

Hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 11:48

Henrik Dam Kristensen (S):

Det forstår jeg godt, men det er bare ligesom den diskussion, jeg havde med hr. Karsten Lauritzen, som ikke kunne se i krystalkuglen. Det kan jeg heller ikke. Det kan hr. Naser Khader måske, men hvis man forudsætter, at hr. Naser Khader heller ikke kan det, kunne det jo godt ske, ligesom der to gange har været behov for ændringer, at det kunne forekomme igen, og så vil jeg bare spørge hr. Naser Khader, om han så ikke er enig i, at så er der ikke nogen praksisændring, og så vil man også kunne ændre det, hvis ministeren i øvrigt kommer og beder Folketinget om det.

Kl. 11:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:48

Naser Khader (KF):

Jeg må gentage mit svar fra tidligere. Som der står i vedtagelsen: På nuværende tidspunkt er der ikke nogen grund til at ændre på praksis.

Kl. 11:48

Formanden:

Der er kort bemærkning fra fru Meta Fuglsang.

Kl. 11:49

Meta Fuglsang (SF):

Så vil jeg godt fortsætte lidt i det spor, som hr. Henrik Dam Kristensen startede i her. For i det forslag til vedtagelse, der ligger her, står der sådan set ikke, at det er på nuværende tidspunkt, eller noget om det her forbehold. Men jeg hører hr. Naser Khaders bemærkninger sådan, at han er enig med hr. Karsten Lauritzen i, at man ikke kan afvise, at der på et tidspunkt kan blive behov for nogle ændringer, ligesom der tidligere har været det, og så er man indstillet på, at de ændringer selvfølgelig kan komme, hvis ministeren vurderer, at der er behov for det.

Så jeg vil gerne spørge, om ordføreren kan bekræfte, at han er enig med hr. Karsten Lauritzen i det synspunkt, og så også, om ordføreren vil være med til at samle Folketinget om en vedtagelse ved at indføje den lille detalje i det forslag til vedtagelse, der ligger her, sådan at det, man siger som en tilføjelse til det skrevne, kommer med i det skrevne, så vi samlet kan vedtage det. Vil ordføreren være med til på den måde at samle Folketinget om et forslag til vedtagelse vedrørende humanitært ophold?

Kl. 11:49

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:50

Naser Khader (KF):

Altså, jeg kan ikke forudse, hvad der kommer til at ske i fremtiden. Men jeg håber da, at SF vil være med til at stemme for forslaget til vedtagelse, og jeg synes, at vi skal forhandle videre om de ting, SF gerne vil have ændret. Så må vi se på det.

Kl. 11:50

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 11:50

Meta Fuglsang (SF):

Jamen så siger jeg tak for svaret. Jeg opfatter det som et ja til, at vi skal forhandle videre om det her forslag til vedtagelse, så vi kan få et fælles fodslag i Folketinget, og det synes jeg er en glædelig udvikling og et glædeligt resultat af den debat, vi har haft i dag. Jeg forstår tilsagnet fra Det Konservative Folkeparti sådan, at vi forhandler videre om det her forslag til vedtagelse, så vi kan opnå et forslag til vedtagelse, som alle Folketingets partier kan være enige om. Det vil jeg synes var rigtig glædeligt – at forslaget kommer hen i udvalget, og vi kan diskutere partierne imellem, hvordan vi kan tilføje det, som ordføreren nu har sagt. Det tilsagn er jeg rigtig glad for.

Kl. 11:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:50

Naser Khader (KF):

Det er ikke det, jeg har sagt. Da SF's ordfører var heroppe på talerstolen, spurgte jeg SF's ordfører, om SF vil stemme for forslaget til vedtagelse, og da sagde SF's ordfører, at man har nogle ønsker til ændringer, og det vil jeg gerne høre hvad er. Men jeg har ikke sagt, at vi åbner op og ændrer på det hele, så alle partierne i Folketinget kan være med. Jeg vil da gerne høre, hvad det er, SF gerne vil have ændret for at kunne stemme for forslaget til vedtagelse.

Kl. 11:51

Formanden:

Tak til hr. Naser Khader. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Marianne Jelved fra Det Radikale Venstre.

Kl. 11:51

(Ordfører)**Marianne Jelved (RV):**

Tak, hr. formand. Humanitær opholdstilladelse er jo klart en undtagelsesbestemmelse, og det er en undtagelsesbestemmelse, som administreres af ministeren, som på baggrund af en konkret individuel vurdering af, om en person opfylder den praksis, der følges, kan bevilge eller give afslag på ansøgninger om humanitær opholdstilladelse. For der er en praksis, og det er jo nødvendigt, at der er en praksis, for det er helt forskellige slags sager, det drejer sig om, og derfor må

ministeren også have den bemyndigelse fra Folketinget via lovgivningen til at træffe den individuelle konkrete beslutning, når sagen er vurderet.

Den praksis rummer jo en række kriterier, og der er flere ordførere, der allerede har nævnt dem, så jeg nævner bare for en ordens skyld et par stykker af dem; der kan være helbredsbedingede humanitære opholdstilladelser, der kan være børnefamilier, hvor forældrene som følge af deres helbredstilstand kun meget vanskeligt kan tage vare på børnene, der er kriterier, der handler om varigheden af en ansøgers ophold her i landet, og der er familier med mindre børn, som kommer fra et land i krig, og der er andre kriterier. Det er også muligt at bevilge humanitær opholdstilladelse ved hjælp af en række af de her forskellige kriterier, der spiller sammen, uden at de hver for sig er i stand til at udløse den endelige godkendelse. Det er Det Radikale Venstre grundlæggende helt tryk ved.

Om der gives humanitær opholdstilladelse, beror jo på et skøn, og det skøn er ministeren bemyndiget til at foretage. Hos os er det jo integrationsministeren, der gør det, og dermed også integrationsministeren, der vurderer eller skønner, om en afvist asylansøger opfylder de kriterier, og dermed også bevilger eller afviser humanitær opholdstilladelse. Jeg håber, det fremgår meget klart, at vi i Det Radikale Venstre er tilfredse med og bakker op om den måde, systemet fungerer på i dag.

Borgerlige ministre har i øvrigt to gange siden 1999 ændret praksis. Der er en særlig praksis fastlagt i 2004 for afghanske statsborgere, og der er en udvidelse af brugen af humanitært ophold for børn og børnefamilier fastlagt i 2007. Vi synes, det er meget, meget afgørende, at ministeren har muligheden for at ændre praksis i konkrete situationer, og det bliver selvfølgelig beskrevet og noteret, som al den slags skal, og kommer på hjemmesiden osv.

Det Radikale Venstre kan ikke stemme for det af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti fremsatte forslag til vedtagelse. Det kan vi ikke på baggrund af ét afsnit i den, og det er det afsnit, hvori følgende sætning fremgår: »at praksis på tilstrækkelig vis regulerer humanitær opholdstilladelse til afviste asylansøgere«. Det kan man jo konstatere nu, men i det øjeblik Folketinget vedtager det forslag til vedtagelse, har man også samtidig tilkendegivet, at hvis der skal ske ændringer, så sker det af praksis, og så sker det her i Folketinget. Det vil sige, at man fjerner en regulær bemyndigelse til ministeren, som Det Radikale Venstre er tilhænger af at ministeren har og at ministeren har ansvar for. Det ansvar skal ikke lægges over i Folketinget, hvor det er en langt større, mere kompliceret og besværlig procedure, hvis man skal ændre ting. Det har ikke været meningen fra starten af, at Folketinget skulle blandes ind i den slags ting; det er ministeren, der har ansvaret.

Derfor skal jeg på vegne af Det Radikale Venstre og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at praksis for meddelelser af humanitært ophold ikke har været ændret siden 1999, bortset fra en særlig praksis fastlagt i 2004 for afghanske statsborgere og en udvidelse af brugen af humanitært ophold for børnefamilier fastlagt i 2007. Folketinget konstaterer også, at der kan gives humanitært ophold på baggrund af en kombination af momenter, uanset at disse momenter ikke hver for sig kan begrunde en humanitær opholdstilladelse. Folketinget konstaterer, at det er integrationsministeren, der bestemmer, om afviste asylansøgere kan få humanitært ophold.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 4).

Kl. 11:55

Formanden:

Tak. Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 11:56

Karsten Lauritzen (V):

Tak til ordføreren for ordførertalen.

Det kan selvfølgelig være forkert, men som jeg kunne høre, så sagde fru Marianne Jelved, at man var tilfreds med den praksis, som der var i øjeblikket i forhold til humanitær opholdstilladelse og den ramme, der er omkring det. Så vil jeg godt spørge fru Marianne Jelved, om hun så dermed er enig eller uenig i noget, som hendes parti-formand har sagt til Information her i løbet af sommeren. Fru Margrethe Vestager har sagt, at integrationsministeren, og jeg citerer, ikke lever op til sit ansvar, det er helt klart, og det skyldes, at der er ekstremt politisk pres på hende fra dem, der sikrer hendes ministerpost. De opholdstilladelser, der stik mod alle humanitære hensyn ikke bliver givet, er et af de mest afgørende symboler fra Dansk Folkeparti på, at de definerer dansk udlændingepolitik, siger fru Margrethe Vestager.

Det, der ligger i fru Margrethe Vestagers ord, må så være, at der er nogle, der burde have fået humanitær opholdstilladelse, men som ikke har fået det. Og nu kan jeg forstå på fru Marianne Jelved, at hun er tilfreds med den måde, der bliver administreret på. Hvad gælder? Er det det, fru Margrethe Vestager siger, eller det, fru Marianne Jelved lige har sagt?

Kl. 11:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:57

Marianne Jelved (RV):

Det, jeg siger her fra Folketingets talerstol, gælder. Vi er tilfredse med det system, der er bygget op omkring humanitær opholdstilladelse. Vi er tilfredse med, at ansvaret ligger hos en minister, at det kræver en konkret individuel vurdering, at der er en række kriterier, og at der er en praksis. Men vi er også tilhængere af, at ministeren er i stand til at gå ind og ændre den praksis, som det er sket bl.a. to gange under borgerlige regeringer.

Det vil vi gerne holde fast i. Men fru Margrethe Vestager kan jo udmærket have den opfattelse, at ministeren burde have genoptaget nogle af de sager, der var omkring de afviste irakiske asylansøgere, idet jeg regner med, at det er det, der er sagens kerne i spørgerens indlæg, og så er det ikke sket. Jeg opfatter det, som fru Margrethe Vestager siger der, som at nogle sager burde have været genoptaget og vurderet, men vi kan jo ikke tage stilling til dem på gadeplan. Det er ministeren, der tager stilling.

Kl. 11:58

Formanden:

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 11:58

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Det er jo dejligt at høre, at det, der bliver sagt fra talerstolen, og ikke det, der bliver sagt af partiledere i pressen, er det, der gælder.

Det, fru Margrethe Vestager siger, er jo, at Birthe Rønn ikke lever op til sit ansvar, og nu kan vi så høre fru Marianne Jelved sige, at man jo er tilfreds med den praksis, den ramme, der er. Mener fru Marianne Jelved så, om Birthe Rønn Hornbech lever op til sit ansvar

eller hun ikke lever op til sit ansvar? Det kunne jeg godt tænke mig et klart svar fra Det Radikale Venstre på.

Kl. 12:01

Kl. 11:58

Formanden:

Det hedder integrationsministeren. Så er det ordføreren.

Kl. 11:58

Marianne Jelved (RV):

Jeg sidder jo ikke inde med nogen viden om de konkrete sager, som integrationsministeren sidder med – af gode grunde – og derfor kan jeg jo ikke vurdere, om de sager, der er taget stilling til, er behandlet på en måde, som jeg selv ville have gjort det på, hvis det var mig, der var integrationsminister. Jeg kan ikke svare på hr. Karsten Lauritzens spørgsmål.

Det, jeg har bakket op om, også når fru Margrethe Vestager har sagt det, er, at i den situation, som er så konkret ulykkelig for mange mennesker, kunne integrationsministeren godt have genvurderet nogle sager. Jeg ved ikke engang, om integrationsministeren har gjort det, og jeg har ikke stillet spørgsmål om det.

Kl. 11:59

Formanden:

Hr. Martin Henriksen for en kort bemærkning.

Kl. 11:59

Martin Henriksen (DF):

Nu siger fru Marianne Jelved jo selv, at hun ikke er i stand til at svare på spørgsmålet, og det vanskeliggør selvfølgelig det hele lidt på forhånd. Jeg prøver alligevel.

Er det det, som fru Margrethe Vestager siger, der er Det Radikale Venstres linje, eller er det det, som fru Marianne Jelved siger, der er Det Radikale Venstres linje? For man kan vel ikke i den samme sag være både tilfreds og utilfreds på samme tidspunkt. Man må vel i hvert fald sådan læne sig lidt mod en af de to modpoler.

Kl. 12:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:00

Marianne Jelved (RV):

Jeg er helt uforstående over for hr. Martin Henriksens og i øvrigt hr. Karsten Lauritzens forsøg på at finde ud af, om der er forskel på det, fru Margrethe Vestager er citeret for, og det, jeg står og siger her. Der er ikke nogen forskel på det. Man kan godt have den opfattelse, at situationen for nogle af de familier, som bliver kendte i offentligheden, er af en sådan karakter, at man som borger/menig/gruppeformand – altså menigt medlem af Folketinget eller gruppeformand og medlem af Folketinget – kan have den opfattelse, at nogle burde kunne have fået humanitær opholdstilladelse. Det kan man da godt have en mening om, men vi kan jo ikke tage stilling til det, fordi vi ikke kender sagerne på samme måde som ministeren, og derfor bærer ministeren ansvaret, og det er det, der er ministerens opgave, jævnfør lovgivningen.

Det er det, jeg fastholder her: Ministeren har ansvaret for at sige ja eller nej efter en konkret individuel vurdering i forhold til en praksis.

Kl. 12:01

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Tak. Jeg synes ikke, at jeg blev klogere, for fru Marianne Jelved sagde, at man godt kunne have en stillingtagen til, at nogle burde have – går jeg ud fra – humanitær opholdstilladelse, i og med at det er det, vi taler om. Samtidig siger fru Marianne Jelved i den samme sætning, at man jo ikke kan tage stilling til de enkelte sager. Så hvordan kan man mene, at nogle – hvem er det? – burde have humanitær opholdstilladelse? Hvordan kan man mene det, samtidig med at man mener, at man ikke kan tage stilling?

Kl. 12:01

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 12:01

Marianne Jelved (RV):

Det kan jeg godt forstå. Vi sidder jo ikke med sagerne som folketingsmedlemmer eller som borgere, men derfor kan man jo godt have den oplevelse, at det lyder, som om situationen for nogle af de afviste asylansøgere familier er af en sådan karakter, at de ville kunne have fået opholdstilladelse af humanitære grunde. Men vi kan jo ikke se sagerne, og derfor sidder ministeren jo med det ene, endegyldige ansvar.

Det, vi har gjort, var at appellere til, at ministeren tog nogle af de sager op, især dem med børnefamilierne, for at genvurdere dem. Det er jo ikke ukendt, at ministre på den post, som integrationsministeren har, har taget sager op, også sager, der har været oppe i pressen. Det har vi jo set, uanset om ministeren hed fru Rikke Hvilshøj eller hr. Bertel Haarder.

Kl. 12:02

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Der er ikke flere korte bemærkninger.

Jeg skal her udsætte mødet. Mødet genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 12:02).

Kl. 13:00

Forhandling**Første næstformand (Mogens Lykketoft):**

Mødet er genoptaget.

Fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 13:00

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Den her forespørgselsdebat drejer sig om humanitært ophold. Den handler om, hvorvidt mennesker, der er syge eller på anden måde har det meget svært, kan få lov til at opholde sig i Danmark af rent menneskelige grunde. Det, vi har kunnet høre om i medierne, har f.eks. været en mand, der lider af meget svær demens, en sygdom, der ifølge sundhedsministeren er en meget alvorlig sygdom, der tidligere har betydet, at en anden person fra et andet land har kunnet få humanitært ophold med henvisning til, at der var tale om en meget alvorlig sygdom, hvilket er et af de kriterier, der kan betyde, at man får humanitært ophold. Derfor har det været svært at forstå for mange af os, når vi læste om den sag og mange andre sager, hvorfor der tilsyneladende var nogle, der fik negativ særbehandling.

Hele forløbet med udlændingepolitikken i Danmark og særlig forløbet med de afviste irakiske asylansøgere har været meget, meget besynderligt at følge. Det har virket, som om man var mest optaget af at forhindre nogle bestemte mennesker i at få de muligheder

og de rettigheder, som vi ellers normalt siger at vi giver til mennesker i Danmark, fordi de er mennesker, og fordi vi i Danmark i hvert fald tidligere har haft en holdning om, at vi ønskede at behandle alle mennesker som mennesker, og at de havde menneskerettigheder, uanset hvor i verden de kom fra. Det princip synes jeg det er afgørende at holde fast i i Danmark: at man er menneske og ligeværdig, uanset hvor man kommer fra.

Jeg kunne forstå på Venstres ordførers indledende begrundelse for forespørgslen, at formålet med at holde denne forespørgsel ligesom var at renvaske ministeren, fordi Venstres ordfører mente, at ministeren havde været udsat for et karaktermord. Nu satte Venstres ordfører ikke navn på dem, der har deltaget i et sådant karaktermord på ministeren. Jeg ønsker ikke noget karaktermord på ministeren, men jeg begræder, at ministeren begår karaktermord på sig selv. Jeg synes, at det havde været langt bedre, hvis ministeren havde holdt fast i de humanitære principper, de menneskeretlige principper, som ministeren stod for, inden hun blev minister.

Jeg synes, at det har været et problem i den her sag, at der har kunnet rejses så alvorlige mistanker om negativ særbehandling af mennesker, der søgte humanitært ophold, og som kom fra Irak. Der kom i september en oversigt, der viste, hvor mange der har fået humanitært ophold, og hvis man ser på tallene, kan man se, at 31 personer fik humanitært ophold i 2006. I 2007 var det 11 personer fra Irak, i 2008 var det 10, og i år har der kun været 2 personer frem til september, der har fået humanitært ophold.

Hvis man prøver at se tilbage på tamilsagen, vil man se, at tamilsagen handlede om negativ særbehandling. Dengang var det tamiler, man ikke ønskede i Danmark; i dag er det åbenbart irakere, selv om Danmark har deltaget i en ulovlig krig i Irak. Dengang var det familiesammenføring, man ikke ville tillade; i dag er det humanitært ophold. Dengang trak man sagerne i langdrag, så nogle af de familiedømte, der blev søgt om opholdstilladelse til i Danmark, nåede at dø, før de fik tilladelsen til at komme. I dag hastebehandler man irakernes ansøgninger om humanitært ophold, så man i løbet af ganske, ganske få dage giver afslag, inden advokaterne overhovedet har kunnet nå at fremsende de relevante papirer og give svar på det, der kommer fra myndighederne. Med de tal er der en alvorlig mistanke om, at der her er et problem.

Ministerens forsøgte i sommer gentagne gange at fralægge sig ethvert ansvar i forhold til irakiske asylansøgere og sagde, at det var loven, der sagde, at de skulle ud – der var ikke noget at gøre. Ministeren forsøgte at gemme sig bag medlemmer af Flygtningenævnet og sagde, at det var Flygtningenævnets afgørelse. Flygtningenævnets medlemmer gik ud og sagde meget klart, at det ikke er Flygtningenævnet, der træffer afgørelse om humanitært ophold. Det er integrationsministeren, der har ansvaret for at give humanitært ophold.

Derfor er jeg også glad for, at det er lykkedes at få samlet oppositionen om en beretning i udvalget. På det tidspunkt var Folketinget ikke inde og havde ikke mulighed for at holde møde, men vi lavede en beretning i udvalget – noget, der er helt normalt – hvor vi fik gennemgået meget klart, hvad kriterierne i dag er for at få humanitært ophold, fik gennemgået de to gange, hvor den nuværende regering har ændret på kriterierne, dels for at gøre det nemmere for afghanere at få ophold, dels i forhold til børnefamilier. Og vi endte så med at slå fast, at det er ministerens ansvar at følge den praksis. Hun kan hverken dække sig ind bag loven eller bag Flygtningenævnet. Det er ministerens ansvar, og det er det, som jeg mener er vigtigt at holde fast i, også i dag.

Kl. 13:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:06

Karsten Lauritzen (V):

Fru Line Barfod mistænker ministeren for at have givet de afviste irakere negativ særbehandling. Det tror vi ikke på fra regeringspartierne side, og tilsyneladende tror man det heller ikke længere i Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, som ellers var ude at bakke op om den kamp, som Enhedslisten har ført i forhold til at få humanitær opholdstilladelse til de afviste irakere. Så jeg vil bare i al stilfærdighed spørge, hvordan fru Line Barfod har det med, at hendes allierede i Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti nu ikke længere deler den opfattelse, de tidligere har givet udtryk for i pressen. Er fru Line Barfod ikke ked af det?

Kl. 13:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:07

Line Barfod (EL):

Jeg har intet hørt fra Socialdemokraterne eller SF om, at de ikke skulle være enige i, at det er ministeren, der har ansvaret for at give humanitært ophold. Jeg mener, det er afgørende, at man ikke fratager ministeren ansvaret for at give humanitært ophold.

Derimod skal vi blive ved med at spørge ind til sagerne. Jeg mener, at det er opgaven for folketingsmedlemmer at blive ved med at spørge ind til sagerne. Det vil vi gøre fra Enhedslistens side, og jeg håber da også, at man både fra Socialdemokraternes og SF's side vil fortsætte med at spørge ind for at sikre, at der foregår en ordentlig sagsbehandling, at der ikke hastes sager igennem, som vi har set nogle gange.

Kl. 13:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:07

Karsten Lauritzen (V):

Nå, så har jeg bare misforstået noget, for jeg havde egentlig forstået, at Enhedslisten gik ind for, at man skulle give humanitær opholdstilladelse til de afviste irakere, og mente, at det kunne man gøre, hvis man ændrede på praksis, at det kunne ministeren bare gøre. Det er sådan det indtryk, jeg har fået, og så forstår jeg det ikke, for de partier, der stemmer for det forslag til vedtagelse, som Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti har fremsat, stemmer også for den linje, der hedder – og det er en konstatering: »at praksis på tilstrækkelig vis regulerer humanitær opholdstilladelse til afviste asylansøgere.«

Hvis man stemmer for det forslag til vedtagelse og for den linje, anerkender man jo også, at ministeren og ministeriet har fulgt reglerne om humanitær opholdstilladelse til punkt og prikke, når det handler om de afviste irakere. Og hvis man stemmer for det her forslag til vedtagelse, mener man det direkte modsatte af det, som Enhedslisten mener, nemlig at der er basis for at give humanitær opholdstilladelse til de afviste irakere. Er det ikke korrekt?

Kl. 13:08

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 13:08

Line Barfod (EL):

Jeg ønsker ikke at stemme for det forslag til vedtagelse, som hr. Karsten Lauritzen har fremsat, fordi det siger, at man ikke kan ændre på praksis. Jeg mener, at det er afgørende at holde fast i, at ministeren

har ansvaret for at ændre på praksis, når man mener, at det er nødvendigt, sådan som regeringen har gjort to gange tidligere.

Men jeg mener faktisk, at selv med den meget stramme, restriktive praksis, der er i dag – som beskrevet i ministeriets praksisnotat, som vi har optrykt i beretningen – har man mulighed for at give humanitært ophold. Man har f.eks. tidligere givet humanitært ophold til en person, der har demens. Det kunne ministeren gøre, det ligger inden for den praksis, det ligger inden for praksisnotatet. Det, jeg mener er problemet, er, at ministeren ikke giver opholdstilladelse inden for bare den praksis, der ligger.

Jeg har ikke hørt et ord fra Socialdemokraterne eller SF om, at de ikke mener, at ministeren skal leve op til det praksisnotat, der er i dag, og det vil også undre mig, hvis det er det, Venstres ordfører siger – selv om Venstres ordfører i sin ordførertale godt nok sagde, at han ikke mente, at irakere kunne få humanitært ophold. Jeg håber, at det var en fejl.

Kl. 13:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Jeg ser ikke nogen fra Liberal Alliance. Det er integrationsministeren, der har ordet.

Kl. 13:09

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen jeg vil da trods alt sige tak for debatten og knytte et par bemærkninger til noget af det sagte. Det er muligt, at ordførerne vil kommentere det andet forslag til vedtagelse, men jeg vil i hvert fald for regeringen gerne kommentere det første. Først skal jeg da lykønske De Radikale med, at de nu tilsyneladende har sat sig fuldstændig uden for samarbejdet med Socialdemokratiet og SF, og jeg vil sige tillykke med den nye samarbejdspartner, Enhedslisten. Vi har i Integrationsudvalget længe kunnet mærke, at det forhold blev mere og mere hedt, og at de distancerede sig mere og mere fra resten af Folketinget. Så tillykke med det.

Så er det jo meget klart, at når man foretrækker en alternativ dagsorden, hvor man konstaterer, at praksis har været den samme siden 1999, er man fuldstændig uforpligtet. Man vil ikke tage redegørelsen til efterretning, man vil ikke tage stilling til den praksis, der er, og jeg må formode, at det er, fordi man er imod. Så skriver man, at der kan gives humanitær opholdstilladelse på baggrund af en kombination af momenter, uanset disse momenter ikke hver for sig kan begrunde humanitær opholdstilladelse. Men man hænger det ikke op på noget som helst, og jeg kan kun fortolke det sådan, at man altså nærmest skal kunne give humanitær opholdstilladelse ved enhver lejlighed, og det er jo også det, der er blevet sagt fra flere sider i dag, nemlig at de partier ønsker det. Det er en ærlig sag, bare man ville sige det noget klarere. Men det er selvfølgelig ikke et forslag til vedtagelse, vi kan stemme for, og det bliver så også det andet, der kommer til afstemning.

Så har der jo været knyttet nogle bemærkninger til forslaget til vedtagelse fra V, DF og Det Konservative Folkeparti. Og det er klart, at hvis ikke man har noget substans, kan man prøve at mistænkeliggøre – det er jo det, man har forsøgt hele sommeren – regeringen, mistænkeliggøre systemet, mistænkeliggøre det hele, og nu vil man så mistænkeliggøre forslaget. Derfor skal jeg selvfølgelig, for at der ikke er nogen som helst tvivl, sige, at når der ikke står »for tiden«, er det, fordi det står der heller aldrig i et lovforslag – alt, hvad vi vedtager herinde, er for tiden.

Så er fru Marianne Jelved inde på, at man så nu har fjernet ministerens bemyndigelse. Der må vist ikke siges »sludder« heroppefra, men det er da helt utroligt, at man kan komme ind på det. Når Folketinget tilslutter sig den anførte praksis, siger man, man er enige i den praksis, som der er gjort rede for år efter år, og at man ikke finder anledning til at udvide bestemmelsen eller praksis for tildeling af humanitære opholdstilladelser, og det betyder så, at man bakker op om,

at det er, som det altid plejer at være. Så er det da klart, at hvis der pludselig i morgen eller i overmorgen eller om et år skulle vise sig en hungersnød et eller andet sted og vi her i Danmark havde afvist asylsøgere fra det område, så kunne vi følge overlevelseskriteriet. Og mente vi ikke, det var tilstrækkeligt, gør vi jo, som vi altid gør, når vi har disse meget små justeringer af de humanitære opholdstilladelser, så går vi til Folketinget. Det har vi altid gjort, det bliver vi ved med. Selv når der ikke er justeringer, er der jo ikke noget område – og med rette, synes jeg – som ikke er under overvågning af Folketinget, ved at vi sender de kvartårslige redegørelser. Sådan vil det blive ved med at være, og Folketinget har selvfølgelig sin suveræne ret til at foretage de lovændringer, man ønsker, og som man altid har gjort. Så med disse bemærkninger håber jeg ikke, der er tvivl.

Så har flere af oppositionspartierne henvist til beretningen fra udvalget, og fru Meta Fuglsang, der er jurist, har jo gang på gang sagt, at alt er i orden, og at man kan henvise til beretningen. Det er jo meget interessant, for det er jo i meget høj grad en manipulerende og urigtig beretning indholdsmæssigt. Man gør præcis det, man gør i pressen, nemlig at man skriver de halve sandheder. Man vil ikke være ved, som det er, man vil ikke gå i Folketinget og få tingene ændret på ærlig og hæderlig vis, næh, så forsøger man at referere det notat, som man – bevares – optrykker, mens man godt ved, det ikke er noget, almindelige mennesker sidder med.

De to kvindelige jurister, der, vil jeg tillade mig at gætte på, har været pennenførere, har i hvert fald det største ansvar med den uddannelse, de har, får andre til at hoppe på den beretning og efterlader så det indtryk, at bare man sidder tilstrækkelig længe i Brorsons Kirke, så kan man få opholdstilladelse. Det tages som et selvstændigt kriterium, at man kan få opholdstilladelse, når man har været her i mange år. Det, man glemmer at skrive i betænkningen, er, at det kræver, at man har haft lovligt ophold. Det skriver man ikke, med vilje skriver man det ikke! Man skriver en direkte usandhed til befolkningen, og man gør igen det, som er det ondeste, og som man har gjort, lige siden vi fik den aftale med Irak, man bringer nogle forventninger til de mennesker om, at man nok skal sørge for, at de får opholdstilladelse, at man nok skal få ministeren ned med nakken, og at man nok skal få Folketinget med på, at de får opholdstilladelse! Så prøver man at skrive sådan noget, så folk tror, at bare de bliver her længe nok, kan de få en opholdstilladelse. Usandt er det, uhæderligt er det.

Kl. 13:15

Man gør det jo på fuldstændig samme måde, når man forsøger at bilde asylsøgerne ind, at bare de udviser en subjektiv frygt, så skal der nok blive givet en opholdstilladelse til dem, og igen er det nøjagtig det samme, man gør, nemlig at man refererer ministeriets svar ganske forkert. Det er stærkt beklageligt, at to jurister i dette Folketing opfører sig på den måde. Jeg kan kun sige, at det er meget trist og at jeg synes, det er ganske foragteligt.

Men jeg er glad for, at det er gået, som jeg håbede, nemlig at Socialdemokratiet som det i øjeblikket næststørste parti her i Folketinget, med hvem jeg som udlændingeordfører har samarbejdet under skiftende ministre, selvfølgelig står bag den praksis, som vi har været enige om i alle de år. Vi må jo så konstatere, at der ikke, som SF og De Radikale gerne vil antyde det, hersker den borgfred mellem dem og Socialdemokratiet i forbindelse med udlændingepolitikken. Sådan er det, og det er der ikke noget nyt i. Der er ikke noget regeringsdueligt alternativ til den udlændingepolitik, som er den førte i øjeblikket. Det har vi i hvert fald slået fast med syvtommersøm i dag.

Vi har heldigvis også – og det er det vigtigste for de mennesker, det drejer sig om – fået slået fast, at der er en meget stor opbakning til den praksis, der har været gældende i årevis. Vi har slået fast, at der ikke, som fru Marianne Jelved var inde på, er ministre, der begynder at genoptage sager, fordi de er i pressen. Jeg kan godt forsik-

re fru Marianne Jelved for, at så længe jeg er minister, bliver der ikke genoptaget nogen som helst sager, fordi de er omtalt i pressen.

Det, at man maser sig frem i køen, at man maser sig frem til en bedre behandling, så man, som fru Marianne Jelved stod i spidsen for, kan få en særlov her i Folketinget, er slut, i hvert fald så længe jeg er minister. Det er ikke nogen retskilde, at man maser sig frem i pressen, og jeg synes, det er en nederdrægtig ulighed over for alle de mennesker, der ikke har ressourcer til at mase sig frem i pressen, og som man ikke gider tage sig af. Alle dem, der sidder i flygtningelejre i den tredje verden, gider man ikke tage sig af, men de muslimer, der søger til kristne kirker i Danmark, tager man sig af – dem, der kommer fra et land, der forfølger kristne.

Det er forklaringen til fru Line Barfod på, hvorfor der ikke gives så mange opholdstilladelser til irakere mere: Alle dem, der som kristne i Irak er forfulgt af muslimer, har fået opholdstilladelse. Derfor er anerkendelsesprocenten så stor. De kristne bliver forfulgt i de muslimske lande. Derfor.

Kl. 13:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 13:18

Henrik Dam Kristensen (S):

Det var mange ord, man ser en minister i god kampform. Det skal jeg så ikke komme ind på, for det var den første del af ministerens tale, som jeg synes var interessant, fordi jeg må forstå det sådan – også på den diskussion, der var med hr. Karsten Lauritzen – at den her dagsorden ikke ændrer på det forhold, at det stadig væk er ministeren, hvis ministeren finder behov for, at der sker praksisændring, som man f.eks. har gjort i 2004 og 2007, som går til Folketinget. Altså ministerens ansvar er med den her dagsorden det samme, som det var, før den blev vedtaget.

Kl. 13:19

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:19

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg kan hundrede og halvtreds procent bekræfte den udlægning, som hr. Henrik Dam Kristensen giver, det er den, jeg forsøgte at gøre rede for. Det er vi, for at der ikke skal være nogen tvivl, fuldstændig enige om. Og jeg takker i øvrigt for analysen af min kampform, den er fuldstændig rigtig. Den fejler absolut intet. Men der er hverken ændret ved kompetencefordelingen mellem lovgivere og minister eller ved, at pludselige nye situationer ude i verden selvfølgelig kunne gøre, at jeg pludselig kom til Integrationsudvalget og sagde: Prøv lige at høre her! Nu ændrer vi praksis sådan og sådan.

Men jeg vil jo bare sige det, vi ikke gør, og hvorfor vi overhovedet har debatten i dag: Det er jo for at få slået fast, at alle de kræfter, som med fru Marianne Jelveds ord har forsøgt sig med, at hvis det nu var i pressen, så kunne ministeren jo osv. Nej – det er præcis det, vi vil understrege – det ikke er pressen, der bestemmer her. Vi begynder ikke at give nye grupper opholdstilladelse, bare fordi de har unddraget sig myndighedernes beslutninger.

Kl. 13:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

En kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 13:20

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det var ret uhyggeligt at høre ministerens indlæg, og jeg håber, at ministeren vil trække det i sig igen. For det, jeg hørte mini-

steren sige, var, at kun de mennesker, som forfølges af muslimer, kan få lov til at få ophold i Danmark. Jeg går ud fra, at det i en retsstat må være sådan, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvilken religion de mennesker, der forfølges, har, og fuldstændig ligegyldigt, hvilken religion de, der bliver forfulgt, har. Det, der er afgørende, er, om de er forfulgt. Så kan det være, at de er forfulgt på grund af deres religion, men det er sådan set ligegyldigt, hvilken religion de har. De har krav på ophold, hvis de er forfulgt.

Jeg går også ud fra, at ministeren mener, at i forbindelse med en mand, der er dement, er det afgørende, hvilken sygdom han har, og ikke hvilken religion han har, i forhold til om han skal have ophold eller ej. Det var ikke helt det, der fremgik af ministerens indlæg.

Kl. 13:21

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:21

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

I forbindelse med fru Line Barfods overvejelser om, at der åbenbart skal være kvoter for humanitær opholdstilladelse, eller hvad det nu var, og da hun ikke kan forstå, at der selvfølgelig bliver færre med humanitært ophold, hvis der er flere, der har fået asyl, for så er der færre tilbage til at søge, så var det bare, at jeg ikke kunne dy mig for at konstatere, at i denne verden forfølges man som kristen af muslimer på grund af sin religion, mens det vist er meget svært at finde religionsforfølgelse i kristne lande, hvor muslimer forfølges og kan få flygtningestatus af den grund. Det var såmænd bare en bisætning for at fortælle, at de kristne altså har fået opholdstilladelse, fordi de forfølges af muslimer.

Kl. 13:22

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 13:22

Line Barfod (EL):

Det er der så også nogle der ikke har fået. Ministeren mangler at svara på, om det efter ministerens opfattelse er sådan, at ens religion er underordnet, i forhold til om man kan få ophold eller ej, og at det, der er afgørende, er, om man er forfulgt, hvis det er det, man får ophold efter, eller om man har en alvorlig sygdom som demens.

Ministeren gennemgik beretningen, og jeg kunne ikke helt forstå, om ministeren er uenig i det, der står i ministeriets eget praksisnotat, eller hvor det var, ministeren mente at der var problemer. Det er praksisnotatet, der er citeret, det er praksisnotatet, der er optrykt. Men mener ministeren, at det afgørende er, hvilken religion man har, og ikke om man f.eks. har en alvorlig sygdom eller opfylder nogle af de mange andre kriterier, der er beskrevet i ministeriets eget praksisnotat for, hvornår man kan få humanitært ophold? Der er meget, meget få muligheder, men de er der dog, hvis ministeren ellers vil leve op til sit ansvar og bruge dem.

Kl. 13:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:23

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Som nævnt er der en del kristne i Irak, der er blevet forfulgt, og derfor har de fået asyl. Med hensyn til beretningen kan man sige, at man har refereret det halve af den, det, man har ønsket. Man har refereret, at en person altså kan få opholdstilladelse, hvis vedkommede bare trækker tiden ud. Jamen det er det, der står. Jeg har lige sidet og læst beretningen igen. Man glemmer lige at sige, at der skal

være tale om lovligt ophold, og hensigten er jo ganske klar. Altså, man har læst den, ligesom fanden læser Bibelen. Judas gik hen og hængte sig. Står der ikke et andet sted i Bibelen: Gak du hen, og gør ligeså? Sådan kan man jo godt læse tingene.

Kl. 13:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra fru Meta Fuglsang.

Kl. 13:24

Meta Fuglsang (SF):

Så vil jeg fortsætte lidt med at spørge om den her beretning, som der har været en del omtale af, for i den beretning er der jo ganske rigtig gennemgået en del af det materiale, som ligger til grund for det her, notatet ligger jo ved, og så er der citeret noget af det. Men selve konklusionen, den udtalelse, som ligger i den her beretning, er, at afgørelse om humanitært ophold træffes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jævnfør udlændingelovens § 46 a, og så er der en henvisning til praksis for afgørelser, der fremgår af Integrationsministeriets notat af 2. september 2008. Så det, jeg ikke forstår, er, hvor der i det her ligger en markering af noget andet end det, der er praksis. Vil ministeren prøve at forklare: Hvor er uoverensstemmelsen mellem konklusionen her, at det er ministeren, der træffer afgørelse efter de her bestemmelser, og så virkeligheden, at ministeren træffer afgørelse efter de her bestemmelser? Altså, hvad er det, der er problemet i selve konklusionen? For så vil jeg da gerne retledes, vejledes om det.

Kl. 13:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:25

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det, som de to jurister har formuleret, er:

Efter forarbejderne til bestemmelsen og ministeriets praksis kan varigheden af en ansøgers ophold her i landet indgå som et af de kriterier, som skal medtages i afgørelsen af, hvorvidt der skal gives humanitær opholdstilladelse. Opholdets varighed skal i almindelighed være 5-6 år, før der alene under henvisning til dette kriterium kan gives humanitær opholdstilladelse.

Det er jo løgn og latin. Det kan der jo aldrig gives. Kravet er jo lovligt ophold, men det glemmer man, og det står klart og tydeligt i notatet. Det er virkelig, hvis jeg skal være meget venlig, elendig jura – og så har jeg været meget venlig.

Kl. 13:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 13:25

Meta Fuglsang (SF):

Altså, jeg kan ikke holde mig helt fra at sige, at jeg synes, det er en beklagelig måde at blive talt til på som folketingsmedlem. Når man har lavet en beretning, stemt for en beretning, hvor der er citeret det officielle materiale på det lovområde, der er, så synes jeg ikke, det er en rimelig måde, ministeren svarer på eller overhovedet er optaget af det her på.

Men jeg vil gerne vende tilbage til det, jeg spurgte om, for det, jeg spurgte om, var jo konklusionen i beretningen, nemlig at ministeren kan give humanitært ophold efter de her regler, som der bliver refereret til. Det er i al beskedenhed bare det, som jeg jo i min naivitet troede vi var enige om på det her tidspunkt, da beretningen blev lavet, som faktisk er et forsøg på at samle Folketingets partier om en opbakning til den lov, vi har, og den praksis, vi har, og som jeg fak-

tisk er blevet bekræftet i i salen i dag at partierne er enige om, at lovgrundlaget er o.k., at systemet er o.k., at vi stoler på det, at der er opbakning til det, og at den eneste mislyd, der har været i dag, var den lille detalje, om det var nødvendigt, at det skulle stå udtrykkeligt, at ministeren selvfølgelig bevarer muligheden for at ændre praksis. Så i min verden har der været bred enighed blandt Folketingets partier, da beretningen blev lavet, og også i dag om det helt fundamentale. Vil ministeren bruge den lejlighed til at skaffe en bredere opbakning i Folketinget til det grundlæggende, som vi er enige om?

Kl. 13:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:27

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen der er jo ikke enighed. Jeg kan høre, at man fastholder sin beretning, og man kan ikke forstå, at jeg kritiserer den. Det, man gør, er, at man i beretningen bilder folk ind, at de selv kan skaffe sig et grundlag ved bare at blive her længe nok, og jeg nævnede også det andet eksempel med den subjektive frygt, hvor man også glemmer den sidste halvdel. Det er jeg altså bare nødt til at bebrejde. Og det er jo helt tydeligt, at det er den falske melodi, man har forsøgt at køre hele sommeren: Bare I skaffer jer et grundlag ved at være her så længe som muligt, så skal vi nok sørge for, at I får en opholdstilladelse. Men man glemmer at sige til de mennesker: I kan altså aldrig få en opholdstilladelse, når I opholder jer her ulovligt, medmindre det netop er de meget alvorlige behandlingskrævende sygdomme, som jeg gennemgik i min redegørelse.

Kl. 13:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

En kort bemærkning fra fru Marianne Jelved.

Kl. 13:28

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal da stærkt, stærkt beklage, at jeg har bidraget til at ophidse ministeren så voldsomt. Det, integrationsministeren udlægger debatten som i dag, mener jeg er en forvrængning af hele situationen. Jeg har ikke hørt et eneste parti fra Folketingets talerstol undsige det regelværk, det grundlag og den lovgivning, som humanitær opholdstilladelse gives på. Der er ikke et parti, der har afvist, at det er ministeren, der har ansvaret, og at der er nogle kriterier, og at der skal foregå en konkret individuel vurdering. Det er ministerens ansvar. Det er hverken Folketingets eller nogen andres. Det er den bemyndigelse til integrationsministeren, som alle har anerkendt.

Så skal jeg gøre opmærksom på, at der er et bilag optrykt til den beretning, nemlig ministeriets egen praksisbeskrivelse. Jeg skal stille et spørgsmål til ministeren, der blev meget forarget over, at jeg brugte eksempler på, at andre ministre havde taget sager op, der havde været rejst i medierne. Ministeren understregede, at det aldrig ville ske i integrationsministerens tid. Vil det sige, at uanset hvad en sag indeholder, uanset nye oplysninger, men bare fordi sagen har været trykt i en avis, så vil ministeren aldrig nogen sinde se på den? Er det sådan, det skal forstås?

Kl. 13:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 13:29

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det gentager jeg meget gerne: Jeg vil aldrig bidrage til den ulighed, der lå i fru Marianne Jelveds særlov for en del år siden. Jeg vil aldrig bidrage til den ulighed, der ligger i det presseri, man foretager gen-

nem medierne, aldrig nogen sinde. Mediernes omtale er ikke en retskilde.

Kl. 13:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Marianne Jelved.

Kl. 13:29

Marianne Jelved (RV):

Det beroliger mig så lidt. For så skal det altså forstås på den måde, at det godt kan være, at der er en sag, der bringes op helt uafhængigt af den person, som sagen vedrører, men der kan være kommet nye oplysninger til, eller der kan være sket andre ting – det afviser ministeren altså ikke – bare fordi den har været oppe i medierne. Det noterer jeg mig som betryggende, trods alt.

Kl. 13:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 13:30

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen jeg tror, at vi er meget uenige. For det var jo fru Marianne Jelved, der bragte op, at der på grund af presseomtale var ministre, der genoptog sager. Det mente fru Marianne Jelved også at jeg skulle, og dertil er jeg bare nødt til at svare: Nej. Pressen skal ikke bestemme over, hvad der er lov og ret i Danmark, og vi kan ikke have den ulighed, som visse politikere ønsker, men alligevel i dag altså ikke tør fremsætte i et forslag om en særlov.

Kl. 13:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Da der ikke, så vidt jeg har kunnet se, er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet. Vi siger tak til ministeren. Vi venter et øjeblik med afstemningen, da vi skønnede lidt galt om, hvor hurtigt debatten sluttede.

Vi går til afstemning.

Kl. 13:33

Afstemning

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 3 af Karsten Lauritzen (V), Martin Henriksen (DF) og Naser Khader (KF), og der kan stemmes nu.

Afstemningen slutter.

For forslag til vedtagelse nr. V 3 stemte: 100 (V, S, DF, SF, KF og LA), imod stemte: 7 (RV og EL), hverken for eller imod stemte: 0.

Forslag til vedtagelse nr. V 3 er vedtaget.

Dermed er forslag til vedtagelse nr. V 4 af fru Marianne Jelved (RV) og fru Line Barfod (EL) bortfaldet.

Hermed sluttede forespørgslen.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 47:

Forslag til lov om ændring af lov om bygnings- og boligregistrering. (Indsamling af energiplysninger m.v.).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).
(Fremsættelse 29.10.2009).

Kl. 13:34

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Fru Louise Schack Elholm som ordfører, værsgo.

Kl. 13:34

(Ordfører)

Louise Schack Elholm (V):

Dette lovforslag er en del af udmøntningen af energiaftalen og af regeringens strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger ...

Kl. 13:34

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Hallo! Må vi lige bede om, at dem, der ikke vil deltage i debatten, forlader salen i god ro og orden, så vi kan høre ordføreren. Tak.

Kl. 13:34

(Ordfører)

Louise Schack Elholm (V):

Jeg starter forfra.

Dette lovforslag er en del af udmøntningen af energiaftalen og af regeringens strategi for reduktion af energiforbruget i bygninger. Lovforslaget skal synliggøre energiforbruget i bygninger. Regeringen har en visionær energi- og klimapolitik, der betyder, at Danmark i 2020 skal have reduceret bruttoenergiforbruget med 4 pct. i forhold til 2006. Målsætningen er, at indtil 2011 skal bruttoenergiforbruget falde med 2 pct. i forhold til 2006. Energiforbruget i nye bygninger skal i 2010 reduceres med mindst 25 pct., i 2015 med mindst 25 pct. og i 2020 med mindst 25 pct. Det er en ambitiøs målsætning.

Samtidig skal 30 pct. af det endelige energiforbrug udgøres af vedvarende energi i 2020. Samtidig skal udledningen af ikkekvotebelagt CO₂ frem til 2020 reduceres med 20 pct. i forhold til 2005. Det er en ambitiøs målsætning om, at energiforbruget skal reduceres, men det skal samtidig ske på en omkostningseffektiv måde og ikke på bekostning af indeklima og arkitektur.

Boligen er et af de steder, hvor vi bruger meget energi. Det er derfor naturligt at fokusere på energiforbruget i bygninger. Dette lovforslag er et af blot mange lovforslag, som skal hjælpe os med at sætte større fokus på energiforbruget i bygninger, og som skal hjælpe os med at nedsætte energiforbruget i bygninger.

Venstre støtter lovforslaget.

Kl. 13:36

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Den næste er hr. Thomas Jensen som ordfører.

Kl. 13:36

(Ordfører)

Thomas Jensen (S):

Tak. Socialdemokraterne har en ambitiøs energi- og klimapolitik med to klare mål om, at Danmark som det første land i verden skal være CO₂-neutralt om 20 år, og om, at Danmarks energisystem om 40 år skal være baseret 100 pct. på vedvarende energi, og at vi dermed skal være uafhængige af fossile brændsler som kul, gas og olie. Det er mål, der er realistiske, hvis man fra politisk hold har viljen og

modet til igen at gøre Danmark til et reelt foregangsland på energiområdet.

Omdrejningspunktet for Socialdemokraterne under den økonomiske krise er, at vi ikke kun skal satse massivt på vedvarende energikilder, fordi vi har et globalt ansvar over for klimaet, og fordi vi vil sikre en stabil og uafhængig energiforsyning, men også fordi vi skal sikre de bedst mulige betingelser for dansk erhvervslivs konkurrenceevne og skabelsen af fremtidige arbejdspladser. På det globale marked er der enorme eksportmuligheder inden for vedvarende energi, alternative energikilder og løsninger til energibesparelser, og efterspørgslen må forventes at stige voldsomt de kommende år på grund af klimaudfordringen. Derfor er en ny og helt anderledes energipolitik også en forudsætning for, at vi i Danmark kan skabe vækst og grønne energierhverv, så vi kan tjene penge og finansiere det danske velfærdssamfund i fremtiden.

Nærværende lovforslag er jo en opfølgning på energiforliget fra februar 2008. Det er Socialdemokraterne en del af, og Socialdemokraterne kan derfor støtte forslaget.

Hovedformålet med lovforslaget er at synliggøre energiforbruget i bygninger ved at samle oplysninger om slutbrugerens energiforbrug i Bygnings- og Boligregistret. Forslaget vil gøre det muligt at danne et bedre overblik over energiforbruget og dermed også besparelsesmulighederne i bygningerne.

Socialdemokraterne står selvfølgelig hundrede procent bag energiforliget, men forliget var jo blot et udtryk for, hvor langt Folketingets partier kunne komme i februar 2008. Spørgsmålet er, om vi ikke skal anerkende, at klimaudfordringen har et kæmpe omfang, og at vi skal se frisk på det aftalte og gå endnu hurtigere frem med at nedbringe energiforbruget og CO₂-udledningen i Danmark. Det her forslag giver jo blot et overblik over energiforbruget i den enkelte bolig og virksomhed, og det er jo meget godt, men jeg synes, at forslaget mangler mere fokus på, hvad der er årsagen til, at energiforbruget eventuelt er for højt, og hvordan man nedbringer sit energiforbrug, når man som energiforbruger har fået et overblik over det.

Derfor spillede Socialdemokraterne allerede i foråret ud med en vækstplan, hvor vi har afsat 4 mia. kr. til energirenovering af private boliger, 2 mia. kr. til energirenovering af almene boliger og 10 mia. kr. til generel renovering af en nedslidt offentlig sektor, inklusive dens bygningsmasse. Socialdemokraterne mener, at det skal være slut med at fyre for gråspurvne i de forskellige bygninger. Og derfor synes jeg, at det problem, der ofte er med, at det er manglende viden, der er årsag til, at man ikke får lavet energiforbedringer, som både kan gavne miljøet og pengepungen, skal vi komme på den anden side af.

Derfor mener Socialdemokraterne, at der skal laves et danmarkskort over varmespild, hvor alle landets bygninger fotograferes fra luften med et varmefølsomt kamera, hvorefter oplysningerne lægges ud til alle på internettet. Så kan de enkelte danskere finde ud af, om de fyrer for gråspurvne.

Derudover mener Socialdemokraterne, at alle boligejere og virksomheder skal tilbydes et klimatjek af en energikonsulent. Hvis man f.eks. går og overvejer nogle investeringer i boligen, skal det være muligt at få en ekspert til at rådgive sig om, hvordan man kan nedbringe sit energiforbrug.

Det her lovforslag sikrer desværre ikke i sig selv et skifte fra brugen af fossile brændsler og over til vedvarende energikilder, og Socialdemokraterne mener derfor, at vi skal være meget mere målrettede, når det handler om at få energiforbruget væk fra fossile brændsler og over til vedvarende energikilder. På den måde kan vi få nedbragt vores CO₂-udslip hurtigst muligt og blive det første CO₂-neutrale land om 20 år. Socialdemokraternes vision er, at de danske boliger ikke længere skal opvarmes med olie og gas, og vi mener kort og godt, at olie- og gasfyret skal sendes på pension. Derfor vil vi

indføre en skrotpræmie på 15.000 kr. til folk, der erstatter deres olie- og gasfyr med varmepumper, sol eller fjernvarme.

Afsluttende skal jeg nævne, at Socialdemokraterne også kan støtte den del af lovforslaget, som handler om etablering af en ny digital selvbetjeningsservice for ejendomsoplysninger, samt den foreslåede præcisering af reglerne om bygningsejerens pligt til korrekt skiltning ved sit husnummer.

Socialdemokraterne kan støtte forslaget.

Kl. 13:41

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Den næste er fru Anita Knakkegaard som ordfører.

Kl. 13:41

(Ordfører)

Anita Knakkegaard (DF):

Jeg vil starte med at sige, at Dansk Folkeparti jo også er med i energiforliget, og vi står selvfølgelig bag det. Til gengæld vil jeg koncentrere mig om lovforslaget, som er en del af udmøntningen af energiforliget.

Hovedformålet med lovforslaget er at få oplyst energiforbruget i bygninger ved at samle energiforsyningsselskabernes opgørelser af energiforbruget i Bygnings- og Boligregistret, det såkaldte BBR.

Dansk Folkeparti er for så vidt enig i intentionerne, da BBR allerede i dag bl.a. er stamregister for oplysninger om installationsforhold vedrørende opvarmning. Slutbrugerens forbrug af energi til bl.a. opvarmning med fjernvarme, el, fyringsolie og naturgas m.v. har bragt fokus på området grundet muligheden for eventuelle energibesparelser.

Med lovforslaget får økonomi- og erhvervsministeren hjemmel til at stille krav om indberetning af slutbrugerens energiforbrug direkte fra energiforsyningsselskaberne til registrering i BBR. Indberetningen skal ske en gang årligt og er forbrugsoplysninger, som selskaberne i forvejen kender og fakturerer efter.

Forslaget indeholder ikke krav om indberetning af slutbrugerens forbrug af biobrændsel eller anden vedvarende energi, herunder bl.a. brændeovne, som der i dag findes 550.000 af. Det sidste kan undre Dansk Folkeparti, da vi jo så ikke får et retvisende billede af energiforbruget i bygningerne.

Efter gældende regler er der hjemmel til at udstede bødeforelæg på op til 5.000 kr., hvis ejeren har tilsidesat sin oplysningspligt eller afgivet urigtige oplysninger. Provenuet for bødestrafen er tilgået statskassen. Fremover vil der også være sanktionspålæg, hvis ejer forsætligt eller groft uagtsomt undlader skiltning med husnummer, som er fastsat af kommunen. Energiforsyningsselskabernes manglende eller mangelfuldt rettidige indberetninger af energioplysninger til BBR kan fremover straffes med bøde. Provenuet fra vedtagne bødeforelæg fordeles mellem staten og den pågældende kommune efter økonomi- og erhvervsministerens nærmere bestemmelser.

Med hensyn til opkrævning af gebyr for videregivelse af oplysninger om ejendomsdata har kommunen i dag hjemmel til at opkræve gebyr på op til 400 kr. for ejendomsoplysninger til private. Med forslaget bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at etablere gebyrfinansierede tjenester til brug for videregivelse af oplysninger i forbindelse med handel af fast ejendom m.v. Det fremgår ikke klart, om gebyret træder i stedet for det gebyr, kommunerne havde hjemmel til at opkræve.

Løsningen giver fuld digital og samlet adgang til offentlige oplysninger, som ifølge gældende lovgivning eller standardaftaler m.v. er nødvendige for at sælge eller købe i en ejendomshandel.

Kommunalbestyrelsen er i dag ansvarlig for kontrol af BBR-data og har pligt til at reagere ved mistanke om uoverensstemmelser mellem oplysningerne i BBR og de faktiske forhold. Det fastslås endvidere, at myndighedernes adgang til energidata i BBR ikke må anvendes

des til kontrol af energiforbrug. Formålet med forslaget er at skabe øget viden om energiforbruget og besparelspotentialt i bygninger, ikke at kontrollere den enkelte slutbruger.

Ser man på CO₂-udledning, omfatter lovforslaget ca. 95 pct. af udledningen, som skyldes energiforbrug i enfamiliehuse og etageboliger. Ved at indføre forbruget i BBR åbnes der muligheder for, at oplysningerne vil kunne nedbringe forbruget og dermed også CO₂-udledningen. Loven træder i kraft den 1. januar 2010.

Dansk Folkeparti mener, at intentionerne i forslaget er i orden, men ser vi på høringssvar, ønsker vi at stille spørgsmål under udvalgsarbejdet, så vi er delvis positive over for forslaget.

Kl. 13:45

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra hr. Thomas Jensen.

Kl. 13:45

Thomas Jensen (S):

Tak. Jeg vil gerne her stille et spørgsmål til fru Anita Knakkegaard. Jeg hørte, at fru Anita Knakkegaard nævnte noget om brændeovne, nemlig at indberetning af energiforbruget fra 550.000 brændeovne ikke er med i forslaget. Jeg vil høre, om det er noget, Dansk Folkeparti vil arbejde for her i udvalgsbehandlingen, altså for, at de også skal omfattes af indberetningsordningen.

Kl. 13:45

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 13:45

Anita Knakkegaard (DF):

Det er altså det, jeg siger jeg vil have et svar på, for der er jo forslag til, hvordan man kan gøre det bl.a. via træpiller – og der er andre tiltag via skorstensfejeren. Så jeg håber, at ministeren har et godt råd til, hvordan vi kan gøre det, for jeg synes ikke, at det her giver de rigtige oplysninger – for at sige det rent ud.

Kl. 13:46

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Den næste er fru Nanna Westerby som ordfører.

Kl. 13:46

(Ordfører)

Nanna Westerby (SF):

Jeg er meget glad for, at det her lovforslag er blevet fremsat. Vi er positive over for det i SF. SF har længe haft det her forslag på programmet og rejste det også tidligt i energiforhandlingerne om det energiforlig, som SF også er en del af.

Med lovforslaget bliver energiplysninger nu lagt i Bygnings- og Boligregistret, BBR, så vi lettere kan se, hvilke boliger og boligområder der har behov for en ekstra indsats for energibesparelser. Det er jo virkelig smart, for det kommer til at gøre det lettere at spare på energien, fordi flere virksomheder nu kan målrette deres tilbud om energisparende aktiviteter direkte til forbrugerne. Det har de store energiselskaber ellers stort set haft monopol på, for kun de har haft adgang til oplysninger om energiforbrug. Nu får også byggeselskaber og håndværksmestre og f.eks. rådgivende ingeniører adgang til de her oplysninger. Det skaber samtidig flere arbejdspladser og udvikler en fremtidig vækstbranche i Danmark, nemlig vedrørende energibesparende aktiviteter i boliger.

Jeg tror, der er rigtig mange danskere, som vil blive rigtig glade for det her tilbud og for den her nye ordning, ikke kun for vores samfunds fremtids skyld, for det er jo helt oplagt, at vi skal have reduceret energiforbruget i vores boliger, der i dag står for 40 pct. af det samlede energiforbrug i Danmark, men også for pengepungens

skyld, for især i de her tider er der jo for mange familier behov for at reducere boligomkostningerne.

Så jeg vil sige, at SF er glade for det lovforslag og støtter det.

Kl. 13:47

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Knud Kristensen som ordfører.

Kl. 13:48

(Ordfører)

Knud Kristensen (KF):

L 47 er forslag til lov om ændring af lov om bygnings- og boligregistrering. Den energiaftale, der er indgået, vil vi selvfølgelig følge op på med det her lovforslag. Med lovforslaget vil vi få indberettet de oplysninger, der er om energiforbruget på den enkelte ejendom, sådan at man kan udtrække et samlet statistisk materiale, der giver et samlet overblik over energiforbruget i den samlede bygningsmasse.

Hvad betyder det så for den enkelte bygningsejer? Det betyder, at den enkelte kan trække de oplysninger ud, når året er gået, og derefter kan sammenligne forbruget og se, hvordan det har udviklet sig i ejendommen i forhold til året før og året før det osv. På den måde kan man få justeret sit energiforbrug, og hvis man synes, at energiforbruget er for stort, kan man jo trække på den ekspertise, der skal til, så man kan spørge om, hvordan man så kan sænke energiforbruget i ens ejendom.

Det betyder også, at den enkelte i forbindelse med salg af en ejendom jo kan trække materialet ud, dels til mægleren, dels til pengeinstituttet og kreditforeningen, for hurtigt og let at få de relevante oplysninger, som det påhviler den enkelte ejer at komme med. Det giver et meget godt og struktureret billede af, hvordan og hvorledes den pågældende køber skal forholde sig i forhold til de oplysninger, som fremkommer.

Der er selvfølgelig mange, der allerede i dag fører regnskab over energiforbruget i deres ejendom. Det kan man jo sagtens fortsætte med, samtidig med at det registreres i BBR. Det register vil så kunne oplyse alt om den enkelte ejendom, sådan at man er sikker på, at alle relevante oplysninger er der.

Jeg tænker også på, at de, som ikke fører nogen form for regnskab over energiforbruget, jo blot kan henvende sig på kommunkontoret – det kan f.eks. være i en salgssituation – og ganske hurtigt få alle oplysninger.

Det præciseres også, at der skal være ordentlig og tydelig afmærkning af, hvordan ens ejendom er placeret, altså, husnummeret skal tydeligt fremgå af skiltningen. Der er i dag mange, som måske skulle kigge efter, hvilket husnummer der hører til deres ejendom. Det er specielt i situationer, hvor der er udrykningskøretøjer og andre forskellige redningskøretøjer undervejs.

Forslaget her er et godt forslag, og det kan jo hele tiden udbygges med de relevante oplysninger, som det påhviler den enkelte ejer at give. Det Konservative Folkeparti støtter forslaget.

Kl. 13:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Jørgen Poulsen som ordfører.

Kl. 13:51

(Ordfører)

Jørgen Poulsen (RV):

Det Radikale Venstre støtter naturligvis ethvert skridt, som kan nedbringe et unødvendigt energiforbrug, og derfor synes vi også, at det her er et forslag, som vi kan støtte. Formålet er jo at få en mere grundig oversigt over det reelle forbrug i boliger.

Man kan jo så godt sige, at det har vi allerede i dag gennem Bygnings- og Boligregistret, men vi ved jo også, at der er ganske stor forskel på folks adfærd, og der er også forskel mellem det beregnede

forbrug og det faktiske forbrug. Og ved nu at samle det beregnede forbrug og det reelle forbrug vil både myndigheder og private kunne skaffe sig et bedre overblik over, hvor det virkelig batter at spare.

Forslaget er i øvrigt en opfølgning på energiaftalen fra sidste år, og som det også fremgår af høringssvarene og bemærkningerne, er der også taget hensyn til det, der skal tages hensyn til, nemlig indsamling af data, registreringsoplysninger osv.

Så alt i alt er Det Radikale Venstre glade for det her forslag og kan støtte det.

Kl. 13:52

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Frank Aaen som ordfører.

Kl. 13:52

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Som andre har været inde på, kan det her være et redskab til at nedbringe forbruget af energi i vores samfund og oven i købet på et område, hvor vi bruger virkelig meget energi, nemlig ejendomsområdet. Derfor er vi sikre på, at det her både kan bruges af den enkelte, der bor i en lejlighed eller et hus, af virksomheder, der har store bygningsmasser, og af samfundet, som kan begynde at analysere energiforbruget mere detaljeret ved hjælp af de her oplysninger. På alle de niveauer vil det være et fremskridt, og derfor kan vi støtte forslaget.

Kl. 13:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Økonomi- og erhvervsministeren.

Kl. 13:53

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede en behandling af det her forslag fra min side med at takke ordførerne for de gode indlæg, der har været til debatten her i dag. Jeg vil gerne starte med at slå fast, som også flere ordførere har været inde på, at det jo er det klare mål for regeringen og et bredt flertal i Folketinget at få reduceret energiforbruget i de danske bygninger. I dag stammer ca. 40 pct. af den samlede danske CO₂-udledning fra opvarmning af bygninger, og derfor er det jo helt afgørende, at vi sætter ind her.

Vi har indgået en energiaftale i februar 2008 om den danske energipolitik fra 2008 til 2011, og vi fremlagde i april i år en strategi for reduktion af energiforbruget i nybyggeri og i eksisterende bygninger. Dette lovforslag indgår som en meget vigtig del af den strategi, for det afgørende er jo, at vi kan få synliggjort energiforbruget og hermed også det energibesparelspotentiale, som der er i bygninger. Så det er en meget vigtig brik i vores målrettede energibesparelsesindsats, så vi kan reducere forbruget i de bygninger, hvor besparelspotentialet er størst.

Som flere har været inde på, bl.a. fru Louise Schack Elholm fra Venstre, er det overordnede mål altså, at vi får skabt større klarhed på det her område, så de redskaber, vi sætter i værk politisk, og de initiativer, vi tager, også er det, der målrettet gør, at vi får mest energibesparelse for pengene. Vi foreslår med lovforslaget, at energiforsyningsselskabernes opgørelse af energiforbruget i bygninger samles i Bygnings- og Boligregistret, og jeg vil gerne fremhæve, at det er der mange fordele ved.

For det første giver det myndighederne muligheder for at sætte målrettet ind der, hvor man kan opnå de største energibesparelser.

For det andet betyder det for alle os, der bor i en bolig og er bygningsejere, at vi selv får mulighed for let og overskueligt at følge vores forbrug fra år til år og sammenholde det med forbruget i tilsvarende bygninger. Det er nok vigtigt at få understreget her, fordi der har været et underliggende tema, der har handlet om: Begynder om ikke personfølsomme oplysninger, men dog oplysninger om ens eget

energiforbrug så lige pludselig at florere rundt i offentligheden, så det, hr. Mogens Lykketoft, eller det, hr. Jørgen Poulsen måtte have i energiforbrug, pludselig er offentligt tilgængelig viden og man kan blive kategoriseret som en rigtig sparegris eller som en rigtig fråser? Det er ikke tilfældet. Det er ikke sådan, at offentligheden får adgang til den enkelte boligejers energiforbrug.

Men det, vi naturligvis ønsker, er, at man ved sammenlignelige huse af en vis kvadratmeterstørrelse eller et helt parcelhusområde samlet set kan se, hvad det gennemsnitlige forbrug er. For det betyder faktisk for mange borgere, der er opsatte på også at tage deres tørn i forhold til at sikre, at vi når nogen vegne i klimaspørgsmålet, og som kan have en opfattelse af, at de har gjort tilstrækkeligt, at de her altså får et redskab til at gå ind og se på, om folk, der bor i et parcelhus af samme størrelse, f.eks. 130 m², og med samme energiforsyning, også ligger på det samme energiforbrug. Derfor tror jeg faktisk, at de redskaber, vi stiller til rådighed med det her, er noget, der kan komme til at betyde noget for den enkelte dansker.

For det tredje gør det det også nemmere for virksomhederne at opstille grønne regnskaber og levere data til f.eks. energimærkningsordningen. Flere energiforsyningsselskaber har udtrykt positiv opbakning til forslaget, og det vil faktisk også styrke mulighederne for energirådgivning. Der er jeg meget glad for de bemærkninger, der faldt fra fru Nanna Westerby fra Socialistisk Folkeparti, for jeg er nemlig helt enig i, at det her gør det nemmere at komme med de rigtige tiltag, når det gælder energireduktion, og det kan dermed også være med til at skabe flere arbejdspladser, f.eks. inden for energirådgivning.

Samlet set vil lovforslaget styrke indsatsen for at reducere energiforbruget til opvarmning af bygninger.

Så er det klart, at man altid kan have den holdning, som hr. Thomas Jensen fra Socialdemokratiet har, at selv om vi er ambitiøse – og vi er meget ambitiøse, vi har et mål at nå i 2020, og vi har faktisk også et ønske om med tiden at gøre Danmark helt uafhængig af fossile brændstoffer – kan man ønske at gå endnu videre. Jeg synes nu stadig væk, at man må understrege, at de mål, vi har sat os, faktisk er ganske ambitiøse, når vi tænker over, at en meget stor del af bygningsmassen i Danmark er gammel. Det er ikke kun nybyggeri, men det er alt det gamle, som vi også skal have med i vores indsats.

Jeg synes da, det er et spændende forslag, som Socialdemokraterne kommer med, ikke mindst forslaget om udskiftning af olietanke, men det er jo alt sammen noget, der vil koste penge, og derfor er det selvfølgelig noget, der må indgå i prioriteringerne af, hvordan man ønsker at bruge de penge, der nu er til rådighed i finanslovene for de kommende år. Men jeg synes, at det er spændende. Det er selvfølgelig klart, at et danmarkskort over varmespild og et klimatjek i samtlige boliger er noget, jeg i hvert fald ikke på stående fod helt kan sige hvad de statsfinansielle konsekvenser vil være af. Det vil givetvis blive dyrt, men det bliver jo en afvejning af, hvordan man som parti synes at det skal være. Men jeg synes ikke, at hr. Thomas Jensen skal have ris for at være ambitiøs. Det er bestemt noget, man skal rose, altså at vi alle sammen kører en ambitiøs dagsorden.

Kl. 13:58

Fru Anita Knakkegaard var også positivt indstillet over for de overordnede intentioner med lovforslaget, men var skeptisk over for et par enkelte elementer i det, og dem vil jeg meget gerne kommentere. Et af de spørgsmål, som fru Anita Knakkegaard rejste, var spørgsmålet om de energikilder, man ikke har med i denne registrering, herunder f.eks. de mange danskere, som har en brændeovn eller andet. Jeg mener også, at hr. Thomas Jensen stillede et spørgsmål i den forbindelse.

Jeg vil sige, at vores overordnede formål med lovforslaget er at nedbringe forbruget af de fossile brændsler til opvarmning, og man kan sige, at brænde, biomasse og vedvarende energi ikke er omfattet af lovforslaget, fordi de ikke på samme måde er CO₂-belastende. Jeg

vil sige, hvis man skulle gå ind på den tanke, at man sagde, at vi nu skulle til at have et registreringssystem for alle, der har en brændeovn eller en pejs derhjemme, ville det kræve, at vi skulle lave en slags selvangivelse for alle danskere, hvor de skulle indberette, hvad de havde, og hvad de puttede i dem for at varme op. Og de skulle så også ændre det, når de skiftede brændeovnen ud. Det tror jeg simpelt hen er for tung og bureaukratisk en øvelse, foruden at det vil være umuligt at kontrollere; man kunne bare indberette noget andet end det, man egentlig gjorde. Selv om jeg forstår tankegangen bag det, tror jeg, at man skal fokusere på de kerneområder, hvor vi virkelig tror at det hjælper noget i forhold til at undgå CO₂-belastning.

Fru Anita Knakkegaard stillede også spørgsmål om det gebyr, som lovforslaget lægger op til. Som det er i dag, har ejendomsformidlere jo brug for nogle nødvendige oplysninger fra kommunerne. Noget af det foregår manuelt, andet foregår analogt. I dag tager kommunerne et gebyr på 400 kr. for deres oplysninger, og andre ydelser bliver leveret uden gebyr. Forslaget, vi kommer med her, sikrer faktisk, at vi samler det hele, så man kan få data digitalt. Der bliver en hurtigere tilgang til oplysningerne, og endelig vil indhentningen af oplysninger kunne ske til en lavere pris end i dag. Så svaret til fru Anita Knakkegaard er, at det her ikke er belastende økonomisk. Det er tværtimod det modsatte, det gør det billigere, hurtigere og enklere at få adgang til data. Jeg mener faktisk også, at det er rigtig godt, at ejendomsformidlere og andre får en mulighed for at kunne viderebringe brugbare data.

Endelig vil jeg sige, at lovforslaget jo også har et par andre elementer i sig. Hr. Thomas Jensen var inde på i hvert fald et af dem, som man godt kunne forestille sig ville give anledning til en vis debat, og det er, at vi foreslår, at alle husejere nu skal sikre, at der er husnummerskiltning. Det er jo helt nødvendigt, hvis man skal kunne registrere tingene. Men det er afgørende, ikke mindst i en situation, hvor der er tilkaldt et udrykningskøretøj, at man kan finde det hus ude på en mørk landevej, som man leder efter. Så jeg mener faktisk også, at det er i borgernes egen interesse, men jeg er glad for, at der er opbakning til det. Og som jeg har været inde på, er der tale om en ny digital selvbetjeningsservice, som er et stort skridt i den rigtige retning.

Jeg ser frem til udvalgsbehandlingen og takker for den gode og positive modtagelse, som lovforslaget har fået i dag.

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
En kort bemærkning fra hr. Thomas Jensen.

Kl. 14:02

Thomas Jensen (S):

Tak til ministeren og tak for, at Socialdemokraterne ikke får ris for at være ambitiøse på klimaoområdet. Nu er det jo også sådan, at ministeren også nævnte, at den eksisterende bygningsmasse er den, vi virkelig skal fokusere på, for vi ved, at 95 pct. af bygningsmassen i 2020 er den, vi har i dag, og derfor skal vi virkelig fokusere på den. Vi har jo i Danmark en stor offentlig bygningsmasse, og der har tidligere været en energimærkningsordning – det er der stadig væk – og der vil jeg så høre ministeren om, hvad status er. Har kommunerne fået energimærket deres bygninger?

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 14:02

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Thomas Jensen, at det er jeg simpelt hen ikke klædt på til at svare på. Nu er jeg heller ikke energiminister, men minister for boliger, og derfor vil jeg foreslå, at hr. Thomas Jensen stil-

ler dette spørgsmål under udvalgsbehandlingen, så der kommer et fyldestgørende svar på det.

Kl. 14:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Hr. Thomas Jensen.

Kl. 14:02

Thomas Jensen (S):

Tak. Det er så helt i orden, men jeg vil bare høre, om ministeren er enig med mig i, at vi skal være meget ambitiøse og sørge for, at kommunerne også har det økonomiske råderum til netop at gennemføre den her energimærkning. Det har jo været sådan, at der ude i kommunerne ikke har været den store gulerod for at gennemføre energimærkningen, netop fordi der har været anlægsloft, der har begrænset kommunerne sådan, at hvis de kom frem til, at de virkelig skulle til at lave nogle energitiltag for at nedbringe energiforbruget, så havde de rent faktisk ikke pengene til at gøre det, fordi der har været det her anlægsloft.

Derfor er mit spørgsmål: Er ministeren enig med mig i, at nu skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at give kommunerne det økonomiske råderum til, at de kan få nedbragt energiforbruget hurtigst muligt, sådan at vi får reduceret CO₂-udslippet i de kommende år?

Kl. 14:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 14:03

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Først vil jeg godt anholde hr. Thomas Jensens synspunkt om, at fordi der har været et anlægsloft, har det ikke været muligt at prioritere energirenovering. Det er det naturligvis. Det handler bare om, at man politisk siger, at det er det, man vil, inden for rammerne af den bunke penge, man nu har til rådighed.

Jeg synes også, det er vigtigt at få understreget, at der faktisk er kommuner, der har turdet tænke ud af boksen og har gjort de ting, der er nødvendige, i form af ESCO for også at få energirenoveret deres bygningsmasse. Her tænker jeg bl.a. på Middelfart Kommune, hvor man faktisk har valgt at sige: Vi vil egentlig godt betale et privat firma for at lave det der. Så tjener firmaet noget på at udføre ydelserne, men de deler altså gevinsten, ved at man reducerer energiregningen ganske betragteligt. Det har man altså kunnet gøre i et regime, hvor vi også har sagt at der skal være styr på de offentlige finanser.

Her til sidst synes jeg måske også, det er vigtigt at understrege, at regeringen i forbindelse med forhandlingerne med Kommunernes Landsforening faktisk gav kommunerne mulighed for at bruge et betragteligt beløb, over 20 mia. kr., på at lave mere på anlægssiden i det kommende år. Desværre må man sige, at kommunerne ikke udfylder de rammer. De er slet ikke oppe på det beløb endnu. Så lige nu venter vi på, at kommunerne bruger pengene, og ikke det modsatte.

Kl. 14:04

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Der er en kort bemærkning fra fru Anita Knakkegaard.

Kl. 14:04

Anita Knakkegaard (DF):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om kommunerne fortsat må opkræve gebyret på de 400 kr., når de leverer ejendomsoplysninger til private, for der er jo mange, der måske ikke ønsker den digitale løsning. Vil det fortsat være muligt for kommunerne at opkræve de 400 kr. i gebyr?

Kl. 14:05 Det er vedtaget.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 14:05

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Det bliver jo sådan fremover, at det hele kommer til at ligge i en ny digital selvbetjeningsservice, og derfor er det meningen, at det er den vej, man skal gå ind og hente det. Derfor har jeg svært ved at se, at man så stadig væk skulle gå en anden, mere besværlig og knudret vej, for kun at få en del af oplysningerne. Altså, hvis jeg var forbruger, ville jeg vælge at sige, at jeg tager det, der er billigst, og hvor jeg får mest for pengene, frem for at sige, at jeg tager noget, der tager længere tid, er bøvlet, hvor jeg kun får halvdelen af oplysningerne, og hvor det er dyrere.

Kl. 14:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Anita Knakkegaard.

Kl. 14:05

Anita Knakkegaard (DF):

Det vil så sige, at kommunerne ikke fremover – som jeg forstår ministeren – får muligheden for at opkræve det gebyr på de 400 kr. Men får kommunerne heller ikke muligheden for at give de ejendomsoplysninger? For jeg kan da se i lovforslaget, at der er mange ting, som en ejendomsmægler er tvunget til at have oplysning om, bl.a. energiforbruget i boligen. Selv om boligen kører på piller og al verdens andre ting, er man da nødt til at få at vide, hvor meget husstanden bruger sin brændeovn, hvis vi snakker om barmarksværker, for der er da enormt mange, der bruger dem hele tiden, ikke også? Det er de steder, hvor jeg synes det i hvert tilfælde er højst nødvendigt at få oplysninger, og der kan man være tvunget til at få de oplysninger hos kommunen. Men må kommunen ikke oplyse det, og må kommunerne ikke tage et beløb for det?

Kl. 14:06

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 14:06

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Den her lov handler om at give alle aktører – det være sig ejendomsformidlere, virksomheder og borgere – en nemmere og bedre adgang til at få viden om energiforbruget. Hvis fru Anita Knakkegaard ønsker, at der er ting, der skal uddybes under udvalgsbehandlingen om kommunernes rolle, regionernes rolle og statens rolle, så tror jeg, det er noget, vi bedst gør via skriftlige spørgsmål, så der bliver klarhed over, hvad man hver især stadig væk kan levere af ydelser. Jeg synes bare, at det vigtige budskab at komme med i dag er, at vi faktisk her kommer med noget, der gør det nemmere for alle at få adgang til oplysninger, som rent faktisk kan medføre, at vi kan få reduceret energiforbruget.

Kl. 14:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om produktsikkerhed.

Af økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen).
(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 14:07

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Hr. Flemming Damgaard Larsen som ordfører.

Kl. 14:07

(Ordfører)

Flemming Damgaard Larsen (V):

Lovforslaget har til formål at skabe langt bedre sikkerhed for forbrugere i en verden, hvor der til stadighed bliver øget samhandel. Det gælder både nationalt, i EU og globalt. Derfor må vi hele tiden modernisere lovgivningen, så forbrugernes stilling med hensyn til sikkerheden ved produkterne er i top, og derfor hilser Venstre nærværende lovforslag velkommen.

Det er meget vigtigt, at forbrugerne har en lov, der er så entydig som dette lovforslag, der præcist og konkret varetager forbrugernes forhold. Ligeså er det vigtigt, at reglerne er så klare og enkle, at virksomhederne også konkret og præcist ved, hvilket ansvar de har, og hvilke pligter de har at leve op til.

Vi ved jo også fra dagligdagen, at det desværre er nødvendigt med kontrol fra myndighedernes side. Derfor sker der også med lovforslaget en forbedring af kontrolmulighederne, ligesom der med lovforslaget bliver langt bedre muligheder for, at overtrædelser kan straffes effektivt.

Med lovforslaget gennemføres også EU's direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Det betyder bl.a., at vi i Danmark kommer på linje med de retningslinjer, som en række andre europæiske lande har. Med den store handel, der er over grænserne, er dette et stort plus for forbrugerne, ligesom det giver bedre konkurrencevilkår for virksomhederne.

Der har i første halvdel af i år været arbejdet i Produktsikkerhedsudvalget med, hvad en ny produktsikkerhedslov skal indeholde. Udvalget konkluderer, at der skal sættes fokus på forbrugerproduktsikkerhed. Det er lige præcis, hvad der sker med lovforslaget. Venstre er meget tilfreds med, at det er forbrugersikkerhed, der kommer i fokus. Det må og skal være den enkelte forbruger, vi beskytter.

Det er også meget glædeligt, at der kommer helt ensartede og entydige krav til producenter og distributører. Det er en fordel for forbrugerne, at der bliver denne mulighed for, at der kan sikres et højt sikkerhedsniveau. Det er en fordel både for forbrugerne og de erhvervsdrivende, at der skabes disse klare og entydige regler, da det kan bevirke en mere lige og retfærdig samt fri konkurrence mellem de erhvervsdrivende. Som forbruger har det den fordel, at der hele tiden bliver stræbt efter at skabe det bedste produkt til den billigste pris. De erhvervsdrivende kommer heller ikke ud for ubillig konkurrence, så det er til alles tilfredshed.

Venstre støtter således forslaget både for forbrugernes og de erhvervsdrivendes skyld.

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Niels Sindal som ordfører.

Kl. 14:10

Kl. 14:10

(Ordfører)

Niels Sindal (S):

Dette lovforslag skal erstatte den gældende lov om produktsikkerhed, og som nævnt skal det også sikre implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 3. december 2001.

Formålet er at øge forbrugernes tillid til produkternes sikkerhed og samtidig gøre produktsikkerhedsloven mere tidssvarende. Det skal således være lettere at efterleve lovens krav og samarbejde med myndighederne om effektive tiltag, hvis der er kommet produkter på markedet, som kan udgøre en risiko for forbrugernes sikkerhed eller sundhed. Ligeledes – og det er lige så vigtigt – skal det sikres, at der gribes ind over for produkter, der uretmæssigt er påført en CE-mærkning. Det er en god målsætning for Folketinget og regeringen at sikre, at alle borgere kan have tillid til de varer, de køber.

Lovforslaget har været behandlet i et udvalg nedsat af Erhvervsministeriet. Man var her enige om, at dette lovforslag i videst muligt omfang bør følge produktsikkerhedsdirektivet, da det skaber de bedste rammer for samarbejdet mellem virksomheder, myndigheder og EU-medlemsstater, og det er til gavn for forbrugerne. Og som det fremgår af bemærkningerne fra udvalget, var alle stort set enige bortset fra et enkelt medlem af udvalget, Forbrugerrådet. Man havde nogle bekymringer, og jeg skal nævne to af dem.

Den første er, at tjenesteydelser, som hidtil har været omfattet af loven, glider ud. Det er Socialdemokratiet ikke enige i. Vi finder som Forbrugerrådet, at man fortsat skal have sikkerhed også i forhold til tjenesteydelser. Og i betragtning af at alle de nordiske lande har det med i deres lovgivning, kunne det være en overvejelse værd at drøfte det i udvalgsarbejdet, også set i lyset af, at Nordisk Ministerråd og Nordisk Råd for nylig, i sidste uge, i Stockholm netop understregede, at implementeringen af EF-direktiver faktisk kan få et bedre forløb, hvis man samarbejder de nordiske lande imellem og således gavner forbrugerne.

Den anden ting, jeg vil nævne, er sporbarhed. Det skal være muligt via mærkning at finde tilbage til producenten. Det finder Socialdemokratiet også er en god idé.

Vi er positivt indstillet over for lovforslaget, men ønsker i udvalgsarbejdet at drøfte de nævnte bekymringer, og vi vil, om nødvendigt, stille ændringsforslag.

Kl. 14:13

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Colette L. Brix som ordfører.

Kl. 14:13

(Ordfører)

Colette L. Brix (DF):

Lovforslaget om en ny lov om produktsikkerhed er et gennearbejdet forslag, og det vil vi gerne kvittere for. Dels sker der en modernisering og en gennemskrivning af den eksisterende produktsikkerhedslov, dels gennemføres der en række EU-krav, som også ajourføres. Lovforslaget er baseret på et solidt udvalgsarbejde, og Produktsikkerhedsudvalget kom i den forbindelse med deres rapport i maj i år. Med et sådant forarbejde er lovforslaget også lettere at behandle.

Det er positivt, at loven nu bliver klar, tydelig og mere slank, så den nu i langt højere grad følger den praktiske anvendelse i hverdagen. Det styrker sikkerheden for forbrugerne og skaber bedre gennemsigtighed, når reglerne skal efterleves og kontrolleres.

Efter at have gennemlæst høringssvarene, er der to aspekter, jeg gerne vil have vendt i udvalgsarbejdet. Jeg vil dog først sige, at det

er meget konstruktivt, at ministeriet og Sikkerhedsstyrelsen har lyttet til nogle af de indvendinger, der er kommet i høringsfasen.

For det første er der brug for vejledning til de virksomheder, som installerer et produkt, de ikke selv har produceret eller står bag. Disse virksomheder har et produktansvar, hvis der blot ændres en lille smule på de sikkerhedsmæssige egenskaber ved produktet. Det er f.eks. relevant for installatører i el- og vvs-branchen. Sættes der en alarm op, eller installeres en vandhane, og bliver der i den forbindelse ændret på produktet på grund af tilpasning eller eventuelt et ønske fra forbrugeren, så står den pågældende installatør pludselig med et produktansvar, selv om de ikke har produceret den pågældende ydelse. Det er svært at forstå for mange mindre virksomheder.

Her skal der informeres grundigt og udsendes vejledninger, der klart afgrænser, hvornår en virksomhed alligevel har et produktansvar, selv om den ikke har produceret den pågældende ydelse. Her må ministeren sørge for, at virksomhederne får en hjælpende hånd.

For det andet – og det er mere alvorligt – skrider retssikkerheden igen. Loven lægger op til, at myndighederne uden retskendelse sikres adgang til private ejendomme samt lokaler og transportmidler, som er under privat rådighed. Jeg har noteret mig, at Justitsministeriet skriver, at der allerede er 200 love og bekendtgørelser, der indeholder bestemmelser, som giver hjemmel til uden forudgående retskendelse fra en dommer at foretage tvangsindgreb omfattet af grundlovens § 27 om boligens ukrænkelighed. Men det gør det jo ikke bedre, at det nu sker igen.

Jeg stiller mig uforstående over for, at ministeren ikke vil lytte til de organisationer, som foreslår, at der i det mindste skal være en begrundet mistanke, inden boligens ukrænkelighed igen forulempes. Jeg vil derfor foreslå, at der i det mindste skal være en begrundet mistanke, og at dette skal skrives ind i loven.

Med disse bemærkninger kan Dansk Folkeparti støtte lovforslaget.

Kl. 14:16

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Pia Olsen Dyhr som ordfører.

Kl. 14:16

(Ordfører)

Pia Olsen Dyhr (SF):

Vi er i SF generelt positive over for forbedringer af produktsikkerheden og derved forbedringer af forbrugernes retsstilling. Vi mener, at det med det her forslag lykkes rigtig godt på nogle områder, men på andre områder er man desværre med til at svække forbrugernes tillid til varerne, og beskyttelsen af forbrugerne af visse produkter svækkes også i forhold til gældende lov. Derfor ser vi i SF gerne nogle ændringer i det her forslag for at optimere produktsikkerheden.

SF mener, at det er positivt, at loven fremover kun omfatter forbrugerprodukter frem for alle produkter, som det er i dag. Men i og med at man i dag ser mange professionelle produkter på forbrugermarkedet, er det afgørende, at der ikke opstår situationer, hvor produkter beregnet til professionelle, men som i praksis også anvendes af forbrugere, udgør en fare for forbrugerne, uden at der gribes ind over for produkterne. Det er derfor afgørende, at producenten ikke kan omgå loven ved at hævde, at produktet ikke er rettet mod forbrugere.

Derudover er det problematisk, at forslaget fjerner tjenesteydelser fra produktsikkerhedsloven, uden at der findes særlovgivning, som så kunne træde i stedet. Det kunne måske være en løsning på det problem. Det ville i hvert fald efter vores opfattelse hjælpe på det her forslag.

Vi vil gerne i udvalgsarbejdet kigge nærmere på to elementer. For det første ønsker vi, at der bliver indføjet et krav om sporbarhed, som min socialdemokratiske kollega også nævnte, enten på produktet eller på emballagen. Det vil give en højere grad af sikkerhed, da

det vil være lettere at spore den konkrete producent og stille vedkommende til ansvar. Set i lyset af alle mulige andre forbrugerskandaler, herunder ikke mindst kødskandalen, som huserer i øjeblikket, vil det helt sikkert også lette myndighedernes arbejde. For det andet ønsker vi, at man får inddraget antikviteter og visse brugte produkter som en del af loven. Der lægges i forslaget op til, at de skal undtages fra lovens anvendelsesområde. Det støtter vi ikke.

Men SF stiller sig positive over for det her forslag og vil så stille de her ændringsforslag i den videre behandling. Vi håber så, at ministeren vil være lydhør over for det, så vi ikke behøver at stille ændringsforslag, men kan finde en fælles løsning.

Kl. 14:18

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Mike Legarth som ordfører.

Kl. 14:18

(Ordfører)

Mike Legarth (KF):

Tak, hr. formand. Det Konservative Folkeparti støtter naturligvis forslaget, ligesom vi til enhver tid støtter, at man gør lovgivningen tidssvarende, altså at man opdaterer og moderniserer loven, som man gør i dag, gør den enklere og mere gennemskuelig, får fokus på sikkerheden og beskytter forbrugerne mod farlige produkter. Vi synes også, det er glimrende, at man forenkler den på den måde, at man nu tager fast ejendom ud af den her lov på samme måde som tjenesteydelser, der er koblet op på et produkt, eller produkter, som alene er beregnet til professionel brug. Det er nu omfattet af særlovgivning og ikke den her lov.

Så synes vi også, at det er glimrende, at der nu skabes en øget sikkerhed for, at man kan give nogle passende sanktioner, altså bøder, til dem, som ikke har til hensigt at følge eller i hvert fald bevisligt ikke følger den lov, vi her gennemfører. Vi synes også, det er fint, at man giver adgang uden retskendelse. Det er klart, at det nogle gange er nødvendigt, at man kommer ind bag facaden. Det kan godt være, at producenten har et produkt til salg, der er tilrettet, så man ikke kan komme til skade – hvor man ikke kan skære sig, klemme sig eller på anden måde komme til skade, og hvor der ikke er risiko for, at børn sluger et eller andet, de kan dø af eller opleve kvælningsfølelser ved. Men det er godt, at man kan komme ind på lageret eller på en anden lagerplads og kontrollere, om produktet nu rent faktisk også er sikkert at bruge for forbrugerne. Så på alle måder opbakning til lovforslaget.

Kl. 14:20

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 14:20

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Der er vel grund til at glæde sig over, at der tilsyneladende er en fælles ambition bredt i Folketinget om at styrke forbrugernes sikkerhed og tillid til forbrugerprodukter. Det udspringer også af de ambitioner, som regeringen udmelder i regeringsgrundlaget, og som man henviser til i forbindelse med det her lovforslag. Den diskussion, som flere også har rejst, er jo så, om det her forslag til fulde lever op til det.

Vi synes helt grundlæggende, at forslaget er godt, og at det er en tiltrængt modernisering. Vi synes helt grundlæggende også, at det er fornuftigt, at vi i stadig stigende grad harmoniserer i forhold til resten af EU, fordi vi i sagens natur har et indre marked og det derfor er fornuftigt, at vi også har de samme høje produktsikkerhedsstandarder. Så langt så godt.

Så er der en række uenigheder, som også andre ordførere har været inde på, og som jeg synes er værd at trække frem. Jeg vil ikke afvise – og Det Radikale Venstre vil ikke afvise – at det kan være hensigtsmæssigt at fastholde, at det kun er forbrugerprodukter, der indgår i produktsikkerhedsloven. Men så synes jeg, at man som minimum er nødt til at angive, hvordan man så vil sikre, at der er sikkerhed vedrørende tjenesteydelser. Det siges jo også i lovforslaget, at såfremt der senere måtte opstå et behov for at kunne regulere sikkerheden ved tjenesteydelser, vil en mere målrettet regulering af tjenesteydelser som sådan være at foretrække. Det vil vi slet ikke afvise. En anden model er selvfølgelig fortsat at lade tjenesteydelser være omfattet af produktsikkerhedsloven. Men hvis det er det andet, man foretrækker, synes vi, at der må være en eller anden form for samtidighed i det, hvis ikke det skal blive en samlet ringerestillelse af forbrugerne – at hvis man ønsker særlovgivning for sikkerheden omkring tjenesteydelser, må man jo indføre den samtidig, fordi man ellers, når det angår tjenesteydelser, kommer til at træde et skridt tilbage i produktsikkerhed.

Hvad er det så, vi taler om, for at gøre det helt konkret? Ja, det er jo, som bl.a. Forbrugerrådet har givet som eksempel, og som i hvert fald har gjort indtryk på os, hvis en kosmetolog udfører frugtsyrebehandling og selve udøvelsen af behandlingen bevirker, at kunden udsættes for fare, eller hvis man på et fitnesscenter vejleder forkert med fare for fysiske skader. Så er man altså ikke omfattet af produktsikkerhedsloven. Og det siger sig selv, at en lang række tjenesteydelser har en karakter, hvor det kan være lige så vigtigt, at der hersker en velreguleret sikkerhed omkring leveringen. Derfor er det altså efter vores opfattelse sådan, at enten må det tilbage i produktsikkerhedsloven, eller også må man regulere det på anden vis. Det, der ikke duer, er totalt at efterlade tjenesteydelser i et ureguleret område.

Andre har også været inde på sporbarhed, og det diskuterer vi også meget gerne. Og så er der spørgsmålet om skriftlighed ved den undtagelse, der gælder for antikviteter og brugte produkter, som, hvis de skal sættes i stand, er undtaget fra loven. Der er nogle gange en fordel i, at nogle ting foregår skriftligt, nemlig at så kan der ikke være to meninger om, hvorvidt man er orienteret eller ej. Vi synes måske, det er værd at overveje, om ikke det er en fordel for alle parter, at den orientering i forbindelse med antikviteter og brugte produkter fortsat er skriftlig.

Men jeg synes, man kan fornemme i dag, at der er et bredt ønske om, at vi kan samle os om en produktsikkerhedsregulering, og at vi i fællesskab får forholdt os til, hvad vi gør med tjenesteydelser. Derfor går vi konstruktivt ind i den her behandling og kan ikke forestille os andet, end at vi må kunne finde nogle løsninger, der gør, at også vi kan stemme for forslaget i den sidste ende. Vi er i hvert fald glade for, at der sker en modernisering, men har altså de bekymringer, som jeg har udtrykt her.

Kl. 14:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Hr. Frank Aaen som ordfører.

Kl. 14:24

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Enhedslistens bemærkninger til det her lovforslag ligger meget på linje med dem, som resten af oppositionen er kommet med. Vi støtter selvfølgelig forbedringerne, men vi synes også, at Forbrugerrådet i deres hørings svar stiller nogle ganske relevante spørgsmål, som der bør ses på i udvalgsarbejdet – bl.a. om, hvordan vi sikrer, at der også er produktsikkerhed ved tjenesteydelser, hvordan vi får oplysningspligt, der er skriftlig, og hvordan vi får sporbarhed. Om det sidste vil jeg sige, at det måske endda skal uddybes mere, end der bliver lagt op til.

Et er, at man ude på markedet, ude hos en forbruger ser et produkt, som viser sig at være farligt. Så kan man jo med sporbarhed gå tilbage og se, hvem der har lavet det, og hvad der er problemet, og få løst problemet og få stoppet produktet, eller hvad der nu skal til i den konkrete sag. Noget andet er, at der jo ikke bare er tale om et slutprodukt. Der er jo typisk inde i alle produkter komponenter, og det vil jo tit være sådan, at problemet knytter sig til en komponent og ikke til det samlede produkt, og derfor mener jeg, at sporbarheden så vidt muligt skal kunne føres helt ned til de enkelte komponenter i produktet. Altså, f.eks. er det jo med elektronik klart, at problemet typisk vil ligge i nogle komponenter og ikke i selve slutproduktet som helhed, i hvert fald ikke, hvis man ønsker at analysere, hvad der egentlig er problemet.

Selv om det ligger lidt uden for lovforslaget, vil jeg i den forbindelse gerne henvise til en problemstilling, som Enhedslisten tidligere har rejst her i Folketinget, nemlig at man i alle tilfælde skal være i stand til at spore et produkt og dets enkelte komponenter tilbage i tiden. Det har ikke bare noget at gøre med forbrugerens sikkerhed, det kan også have stor betydning for at sikre producenten. Altså, f.eks. kan en mobiltelefon jo godt være farlig for den, der bruger mobiltelefonen, men vi ved i hvert fald, at den er farlig for de børn, der udvinder krom eller nogle af de sjældne stoffer, der bruges i produktionen af mobiltelefoner. Der vil jeg sige at det sådan set er nogle andres sikkerhed, vi burde kere os om. Det hører ikke ind under den her lov, men jeg vil bare sige, at det, at man kan spore produktet og komponenterne i produktet, ikke kun er spørgsmål om sikkerhed for forbrugeren, men faktisk også for den, der laver produktet. Og det synes vi altså også at man bør se på; det bliver så ikke i dag.

Om vi ender med at kunne stemme for det her lovforslag, eller om vi må undlade at stemme, må afhænge af udvalgsarbejdet. Jeg synes, det er meget, meget svært at gennemføre forbedringer og så samtidig gennemføre forringelser. Det er i hvert fald ikke en politik, som vi i Enhedslisten er særlig begejstret for.

Kl. 14:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Økonomi- og erhvervsministeren.

Kl. 14:27

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke ordførerne for nogle gode taler og også forsøge at drage opmærksomheden hen på de områder, hvor nogle af ordførerne har stillet kritiske spørgsmål, eller i hvert fald har bedt om uddybende svar.

Jeg vil gerne starte med at sige, at i en tid, hvor samhandelen mellem landene, både i og uden for EU, hele tiden øges, er det jo meget, meget vigtigt, at vi holder fokus på sikkerheden ved forbrugerprodukterne. Den øgede globalisering stiller ændrede krav til lovgivningen, og derfor er formålet med lovforslaget netop at skabe et moderne regelsæt, der fremadrettet kan tage vare på sikkerheden ved de produkter, vi alle sammen omgås i det daglige.

Lovforslaget indeholder fire elementer, som skal sikre, at vi også fremover kan bibeholde det høje sikkerhedsniveau: For det første er loven entydigt målrettet forbrugerne. For det andet er reglerne gjort meget klare, så virksomhederne ikke er i tvivl om deres ansvar og pligter. For det tredje er myndighedernes kontrolmuligheder forbedret. Og for det fjerde giver loven bedre mulighed for effektivt at straffe overtrædelser.

Den produktsikkerhedslov, vi har haft indtil nu, er jo en lov, der finder anvendelse på både en række forskelligartede produkter og tjenesteydelser, ligesom den yder beskyttelse for skader på både fast ejendom, løsøre, dyr og mennesker.

Den produktsikkerhedslov, som vi behandler her i dag, bygger på de seneste 15 års erfaringer med den gældende lov, og den har altså vist, at det brede anvendelsesområde ikke er nødvendigt for at give

forbrugerne mest mulig sikkerhed. Derfor stiller lovforslaget skarpt på forbrugersikkerheden. Det er i tråd med den fokus, som langt hovedparten af de andre europæiske landes produktsikkerhedsregler har, og det er faktisk også i tråd med det, vi gør på europæisk plan i forhold til produktsikkerhedsdirektivet. Jo mere ensartede og entydige krav, der stilles til både producenter og distributører, desto bedre er muligheden for, at vi kan opretholde et højt sikkerhedsniveau i forhold til de produkter, der sælges til forbrugerne. Samtidig skaber klare og mere entydige regler faktisk også en mere lige og retfærdig konkurrence mellem de erhvervsdrivende.

Fra januar til maj i år har Produktsikkerhedsudvalget så arbejdet på anbefalinger til en ny lov, og udvalget afgav sin rapport i maj. Den klare fokus og konklusion fra udvalget var, at der skal stilles skarpt på sikkerheden ved forbrugerprodukter – og det er det, der sker nu.

Den øgede fokusering på forbrugerprodukter betyder så, at tjenesteydelser med tilknytning til et produkt ikke længere udgør en del af lovens anvendelsesområde, og jeg synes, at det måske er vigtigt at få understreget her – også i forhold til den gode tale, som hr. Niels Sindal holdt på vegne af Socialdemokratiet – at det altså ikke betyder, at vi med forslaget her pludselig fjerner al regulering af tjenesteydelser. For en lang række tjenesteydelser er faktisk allerede reguleret i dag, men det er gjort i særlovgivning. Det gælder f.eks. så forskelligartede grupper som dørmænd, dyrlæger og elektrikere, og de produkter, der anvendes af tjenesteydere, vil altså fortsat være omfattet af produktsikkerhedsloven.

Denne fokusering er helt i tråd med de anbefalinger, der er kommet fra Produktsikkerhedsudvalget. Selv om den gældende lov både har beskyttet forbrugere og professionelle ejendomme, er det vigtigt at få understreget, at der i lovens 15-årige historie endnu ikke har været anledning til at anvende den i forhold til skade på andre end forbrugere. De risici, der er opstået i forhold til ejendomme og produkter henvendt til professionelle, er blevet håndteret i særlovgivningen – det kan være arbejdsmiljøregler, kemikalie- og byggelovgivning, erstatningsregler i produktansvarsloven – og det ændrer forslaget ikke på. Derfor er det vores opfattelse, og det vil jeg gerne dyrke under udvalgsbehandlingen med Folketingets ordførere, at reguleringen fremover skal ske i særlovgivningen for ikke at gøre det mere kompliceret. Det tror vi altså på.

Det er også væsentligt for mig at få understreget, at de gældende regler faktisk også allerede i dag mere har været møntet på fysiske produkter end på tjenesteydelser. Tjenesteydelser er jo af natur også sådan, at de er dårligt egnede til at lade sig regulere i en produktsikkerhedslov, for en tjenesteydelse er jo forbrugt, når den er leveret. Hvis en konkret tjenesteydelse viser sig at være farlig – jeg tror, det var hr. Morten Østergaard, der før kom med det eksempel, at man giver forkert rådgivning i et fitnesscenter – vil der jo typisk ske det, at tjenesteyderen ændrer udførelsen, og så er den ikke farlig fremover, og derfor vil et indgreb over for den farlige ydelse som oftest ikke være aktuelt. Derfor vil jeg sige, at jeg godt forstår, at man stiller spørgsmålet, når vi fjerner noget fra en lov, der godt nok aldrig har været anvendt, om man nu virkelig tør fjerne det. Men jeg vil sige, at jeg mener, at sagkundskaben i det her tilfælde faktisk taler meget, meget overbevisende for, at det ikke er klogt at regulere tjenesteydelser i en lov, der i sin grundsubstans handler om noget helt andet, nemlig produkter og produkter, der er farlige for forbrugeren.

Kl. 14:32

Jeg tror også, man må sige, at vi ved at skabe større klarhed også skaber et mere sikkert marked; det gælder både for producenter og distributører, men det gælder naturligvis først og fremmest for kunderne.

Vi lægger også op til, at der kommer en bedre kontrol, og fru Collette Brix – som jeg også synes holdt en meget målrettet tale om, hvor meget det her gavner, fordi det bliver mere enkelt og mere klart

og der bliver bedre mulighed for at komme efter dem, der bryder reglerne – stillede så det spørgsmål, som er meget naturligt at stille: Er det nu rimeligt, at vi åbner op for, at man i videre omfang end i dag kan få adgang til en producents lagerlokaler og andet uden retskendelse? Og jeg vil sige, at det selvfølgelig altid er noget, man skal overveje med meget stor varsomhed, før man kaster sig ud i.

Jeg var trods alt den minister, der gennemførte en retssikkerhedslov i dette land tilbage i 2003, så det er et emne, jeg har beskæftiget mig meget med, og jeg vil sige, at grunden til, at det giver god mening her, jo er, at det ofte vil være sådan, at hvis man ønsker at teste et produkt, der har været klager over, vil det typisk være sådan, at man ikke bare ønsker at gå ind i en butik og teste den seng, der står i butikken, for typisk er det måske en, der er slidt og brugt og har stået til udstilling i flere år; man vil gerne ud på lageret og gøre det. Og det er klart, at hvis der er en retskendelse, så bliver producenten advaret på forhånd om, at nu kommer kontrollen, og dermed kan man nå lige præcis at få fjernet de senge, der er et problem med, og vupti vupti er der så ikke noget problem. Derfor kan der være behov for at komme uden advarsel og få testet, om der er et problem med produktet. Det er den skarpe tilgang til det, hvis der er en, vi har mistanke til. Og der hørte jeg egentlig fru Colette Brix sige, at hvis der er begrundet mistanke, har Dansk Folkeparti heller ikke de store problemer.

Men det er faktisk også sådan, at der jo er mange erhvervsdrivende, der bare gerne vil gøre tingene så godt som overhovedet muligt, og i dag er det ikke muligt at foretage kontrol på en producents lager, hvis ikke vi giver den her hjemmel til kontrolmyndigheden. Det betyder med andre ord, at selv for dem, der ikke ønsker noget bøvl, og som siger, at man bare kan komme ud og kigge på deres lager, bliver vi altså nødt til at lave den her hjemmel til at gøre det uden retskendelse, for at man også i de gode tilfælde bare kan gå ud og tjekke på lageret. Det vil altså sige, at med den hjemmel, vi giver nu, giver vi mulighed for, at man selv i de sager, hvor der ikke er begrundet mistanke, kan lave en aftale med kontrolmyndigheden om at komme på kontrolbesøg på et tidspunkt, der passer alle. Og det synes jeg sådan set er ganske fornuftigt.

Men jeg er absolut indstillet på at udpensle det her noget mere under udvalgsbehandlingen, for det er et spørgsmål, som alle vi, der hylder grundloven og grundlovens paragraffer, selvfølgelig med rette skal fokusere på.

Så er der også blevet rejst spørgsmålet omkring sporbarhed. Det er faktisk noget, rigtig mange ordførere har været inde på, og jeg vil sige i forhold til spørgsmålet om sporbarhed, at i Danmark har det ikke været et problem at finde frem til, hvem der har ansvaret for et produkt omfattet af produktsikkerhedsloven, heller ikke selv om der ikke er et krav om, at producentens kontaktdata skal stå på produkterne. Det er altså simpelt hen ikke noget problem, og derfor ser vi ikke nogen grund til, at vi skal pålægge de danske erhvervsdrivende en byrde, der ikke pålægges andre erhvervsdrivende i EU, og da slet ikke når byrden ikke medfører en øget sikkerhed for forbrugerne.

Man tænker selvfølgelig over i dag, når der kommer mange flere kinesiskproducerede produkter og meget andet ind på markedet: Jamen hvordan kan vi så opspore dem? Der er det jo sådan i dag, at der er regler for, at distributøren skal give de oplysninger, der er nødvendige for at kunne spore dem, distributøren har købt sine varer hos, typisk via en faktura eller lignende. Vi har ikke så mange formkrav til, præcis hvordan det skal være, men som sagt er der altså krav om i dag, at man skal kunne finde frem til den pågældende.

Men jeg vil gerne være med til at uddybe det her under udvalgsbehandlingen, og jeg synes altså et eller andet sted, at det må være en noget beroligende faktor, at det i Danmark aldrig har været et problem at finde frem til, hvem der har ansvaret for et produkt. Og derfor synes jeg måske ikke, at de ellers gode argumenter, der kunne

være for at gå ind i en drøftelse af det her, er til stede, når man sagligt ser på, hvordan tingene har fungeret indtil videre.

Så samlet set er der tale om, at vi laver en tidssvarende lov, der sætter forbrugeren i centrum; den sikrer, at de erhvervsdrivende mødes med klare regler, og at de, der ikke følger reglerne, kontrolleres bedre og straffes hårdere. Derfor håber jeg også meget på, at der, når vi når til tredjebehandlingen, vil være det samme brede flertal bag lovforslaget, som der har været i dag.

Kl. 14:37

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:37

Morten Østergaard (RV):

Det var bare til diskussionen om tjenesteydelser, hvor jeg syntes at ministeren måske slap sådan lidt let om ved det. Altså, det er jo rigtigt, at man kan håbe på, at en tjenesteyder, der har bragt en kunde i en eller anden form for fare, efterfølgende retter op på det. Men tilsvarende kunne der vel være samme forhåbning til en producent af en vare, at hvis man bliver bekendt med, at varen udsætter forbrugere for fare, trækker man produktet tilbage og retter fejlen. Og så var der jo sådan set ikke nogen grund til at gøre mere ved det. Men det, som jo er interessant her, er: Hvad så, hvis det ikke sker? Hvem kan så gøre noget ved det?

Med det, der bliver § 20 i den ny produktsikkerhedslov, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der har bragt et farligt produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af produktet, at advare forbrugere om de risici, der er, eller afhjælpe forhold, som er årsagen til faren. Der siger jeg bare, at i eksemplet med fitnessinstruktøren eller for den sags skyld kosmetologen, som ved deres konkrete tjenesteydelser har gjort det, kan det vel være lige så relevant at påbyde dem at oplyse om faren ved en behandling eller en fitnessform, som det kan være at påbyde en legetøjsproducent at oplyse om faren ved et produkt.

Kl. 14:38

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:38

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Ja, og der er pointen jo, vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, at det gør man så via særlovgivningen. Hvad enten det er dyrlæger, læger, kosmetologer, eller hvem det måtte være, handler det jo om, at de skal sørge for at rådgive om, at der kan være bivirkninger forbundet med det her, eller hvad det nu måtte være. Men typisk vil det jo være sådan med mange tjenesteydelser, at man står med kunden lige foran sig, og det betyder altså også, at hvis der måtte være fejl og mangler og ting, der ikke fungerer godt, klarer man problemerne på stedet, om jeg så må sige, eller i hvert fald i forbindelse med afviklingen af den tjenesteydelse.

Der, hvor forskellen er til produktet, er jo typisk – hvis vi nu skal tage en eller anden kinesisk larmemaskine, en slags børnelegetøj – at der måske produceres 3 millioner af dem. Det viser sig så, at der er noget metal, der flænger fingeren i stykker, og den derfor er farlig for børn at bruge. Der vil producenten jo ikke være i dialog med alle de der 3 millioner børneforbrugere, der køber den, og derfor synes jeg faktisk, at når det gælder produkter, der typisk bliver produceret et sted, men solgt af nogle helt andre og spredt ud over hele verden, giver det god mening og der er fornuft i at have en produktsikkerhedslov, der sikrer, at hvis der er produkter, der er farlige, er der en myndighed, der følger op på det og i sidste ende kan sige, at det her

produkt ikke kan markedsføres og sælges i Danmark, fordi der er risici forbundet med det.

Kl. 14:39

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:39

Morten Østergaard (RV):

Altså, jeg tror ikke, at der er nogen, der anfægter, at der er forskel på produkter og tjenesteydelser – så vidt, så godt. Men det, som nogle er lidt optaget af, er, at hvis det er helt ligegyldigt, om man regulerer tjenesteydelserne, er det jo egentlig besynderligt, at man har valgt at gøre det i både Norge og Sverige og Finland. Derfor synes jeg måske, at det kunne være rart i hvert fald at få afklaret sådan ved indgangen til debatten, om det er ministerens intention at følge det her op med en særlig lovgivning, der vedrører tjenesteydelser, eller der ikke er andre initiativer planlagt i kølvandet på den her lovændring.

Desuden kunne det være rart med en reaktion på, at man altså i de andre nordiske lande har en noget anden opfattelse af det, end regeringens tilsyneladende har.

Kl. 14:40

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:40

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige to ting til hr. Morten Østergaard, og vi kan jo så også afklare det under udvalgsbehandlingen:

Det er min klare opfattelse, at trenden overalt i Europa går i retning af at lave en produktsikkerhedslov, der er fokuseret på det. Og det er faktisk også fuldstændig i tråd med det EU-direktiv, vi har vedtaget, produktsikkerhedsdirektivet, at man fokuserer på det. At Norge går sine egne vegne, kan jo ikke overraske, men i forhold til Sverige og Finland er jeg ikke klar over, hvad baggrunden er for, at de så går en anden vej. Men det her er den europæiske trend.

Det andet, jeg vil sige, er, at det jo er helt afgørende for mig at få understreget, at det naturligvis er vigtigt, at tjenesteydelser også er reguleret, og det var sådan set også det, jeg sagde til hr. Niels Sindal i mit første svar. Jeg tror bare, at det er klogere at gøre det via særlovgivningen. Hvis det f.eks. gælder elektrikere eller dørmænd, tror jeg, det er bedre, at man laver det i forhold til lovgivning, der vedrører dem og den tjenesteydelse, de skal levere, frem for at man laver en eller anden bred rammelovgivning, der skal prøve at dække alle de forskellige typer af tjenesteydelser, der er.

Som sagt er sagen også, at der ikke har været nogen sager, der vedrører tjenesteydelser, men jeg vil selvfølgelig sige, at i det omfang det viser sig, at der er behov for yderligere tiltag i forhold til særlovgivning, hvis der er sager og områder, der ikke er reguleret, er jeg naturligvis indstillet på det.

Kl. 14:41

Formanden:

Tak til økonomi- og erhvervsministeren.

Der er ikke flere korte bemærkninger, og forhandlingen er afsluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 1. behandling af lovforslag nr. L 52:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsuddannelser m.v. (Etablering af VEU-centre og centerråd m.v.).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsættelse 29.10.2009).

Kl. 14:41

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første ordfører, der får ordet, er fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Kl. 14:42

(Ordfører)

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak for det. Dette er så et lovforslag, der vedrører arbejdsmarkedsuddannelserne, og lovforslaget indebærer, at der fra den 1. januar 2010 kan etableres 8-14 VEU-centre, som geografisk vil dække hele landet.

Et VEU-center er med til at skabe et mere sammenhængende og overskueligt uddannelsesstilbud for brugerne. Derudover tilbyder centrene også rådgivning for både brugere og virksomheder, og disse opgaver vil fremover overgå fra de lokale voksenvejledningsnetværk til VEU-centrene. Centrenes ekspertise og viden vil blive samlet, og det vil gøre den enkelte brugers vej gennem systemet langt mere overskuelig, og systemet vil blive fleksibelt, mere fleksibelt, end det har været hidtil.

Spørgsmålet om, hvor centrene så skal placeres geografisk, vil blive forelagt forligspartierne, så vi kan være ganske rolige – alle får mulighed for at få indsigt og viden. VEU-rådet vil også få indsigt, og det vil alt sammen blive forelagt, inden ministeren træffer den endelige afgørelse om placeringen.

Selve udpegningen af de enkelte centre kommer til at ske ud fra indstillinger fra de godkendte AMU-udbydere samt på baggrund af en udtalelse fra VEU-rådet om, hvilke institutioner der efterfølgende skal varetage centerfunktionen. Den geografiske afgrænsning og udpegnings af VEU-centrene vil ske, umiddelbart inden det bliver jul i år.

Formålet med, at vi etablerer disse VEU-centre, er altså, at vi ønsker en styrket koordinering af uddannelsesstilbuddet samt en større overskuelighed og mere kvalitet i den grundlæggende erhvervsrettede og almene voksen- og efteruddannelsesindsats. Området fungerer gennemgående godt, men der er stadig for mange, der ikke deltager i voksen- og efteruddannelse, og som faktisk kunne have et stort udbytte af det, så en styrket og mere fokuseret indsats for vejledning og rådgivning vil også styrke hele området generelt. Venstre støtter derfor forslaget.

Kl. 14:44

Formanden:

Tak. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger, så den næste ordfører er hr. Carsten Hansen.

Kl. 14:44

(Ordfører)

Carsten Hansen (S):

Jeg vil starte med at glæde mig over, at vi nu kan behandle lovforslaget i salen. Det er jo sådan, at det har været en meget lang proces, og jeg tror, at alle, der har fulgt med i den – det er jo ikke alle, der sådan interesserer sig for VEU-centre, men vi er nogle stykker, der gør det – betragter det som et væsentligt fremskridt i forhold til den fortsatte udvikling af vores efteruddannelsessystem.

Det er jo en aftale, som udløber af trepartsaftalen, hvor man gerne ville effektivisere og øge udbuddet og øge effekten af det, og jeg synes, det er rigtigt set, at vi skal have fokus på kvalitet og effektivitet og fleksibilitet i det her system. Jeg synes også, at det virker ret gennemtænkt, at vi nu siger, at hvis man får et udbud og en godkendelse, ja, så har man også pligten til at gøre det.

Samtidig er det sådan, at vi samler den voksenvejledning, der måtte være på stedet. Jeg vil godt sige, at for Socialdemokraternes vedkommende er det her kun en tilretning. Vi burde have lavet en voksenvejledningsreform, som der stod i regeringens lovgrundlag for op til flere år siden, men jeg forstår, at det er den puniske krig mellem op til flere ministerier, der gør, at det ikke kan lade sig gøre. Når det ikke kan lade sig gøre, er det næstbedste, at vi får samlet voksenvejledernetværket omkring voksefteruddannelsen. Det er da et skridt på vejen, men det er nok ikke nok.

Når det er sagt, er der jo med den beskæftigelsessituation, vi har, med stigende arbejdsløshed, hvor det hovedsagelig er unge og ældre, der ryger ud af arbejdsmarkedet i øjeblikket, et skrigende behov for, at den vejledningsindsats, der skal være, skal være i orden.

Så vil jeg godt sige, at for os er det helt afgørende, at vi løbende følger den her lovgivning, for vi er lidt bekymrede, som det ser ud i øjeblikket, fordi en række af vore tyndtbefolkede områder i forvejen efter politireformen og alle mulige andre reformer er blevet tømt for offentlige institutioner. Det, som jeg siger her, er i virkeligheden, at vi skal sikre det udbud, vi tilsigter med lovforslaget, nemlig at man kan lave udlagt undervisning, at man kan sikre, i stedet for at kurser bliver afløst hist og pist, at der også bliver uddannelse og efteruddannelse ude i de tyndtbefolkede områder. Det vil vi følge nøje, og jeg skal sige, at vi selvfølgelig havde det op på gruppemødet som alle mulige andre i dag, og det var et stort ønske og krav fra en række af vores gruppefæller, at vi får fulgt det her i den retning. Det vil jeg gerne følge op på og også bede ministeren om at kvittere for heroppe, så vi er enige om den del af det.

Når det er sagt, har vi haft en længere diskussion om finansieringen af det, og jeg vil have lov til her fra talerstolen at glæde mig over, at det ikke var taxametrene som foreslået af ministeren, der skulle skæres på, men at vi fandt en løsning, der gør, at vi ikke nu begynder at røre ved de taxametre, vi endelig har fået derop, hvor ministeriets egen taxameterrapport peger på at de skal ligge, for at skolerne har en interesse i at udbyde en række af de her voksefteruddannelseskurser. Så også her kan jeg glæde mig over, at den lange kamp, som det jo har været at få sikret en ordentlig finansiering af det, også er lykkedes.

Så alt i alt glæder vi os over, at vi nu har taget hul på en lille ny æra kombineret med den globaliseringsaftale, som er ved at være på plads, at vi nu får muligheden for at koble udbuddene, at vi får mulighed for at sikre fokus på kvalitet og effektivitet. Vi får forhåbentlig et udbud og et tilbud, som sikrer, at der bliver uddannelse overalt i landet, og at vi ikke har rørt ved taxametrene undervejs. Men vi vil have en særlig fokus på, at man nu også sikrer, at udbuddene kommer derud, hvor menneskene bor, og ikke kun i de større byer.

Kl. 14:47

Formanden:

Tak til hr. Carsten Hansen. Der er ikke korte bemærkninger. Næste ordfører bliver fru Line Barfod, som har bedt om at komme til af tidsmæssige grunde, og det er accepteret af partierne.

Kl. 14:48

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Tak. Og tak til de andre ordførere, for at jeg har fået lov til at komme lidt foran i køen her.

Enhedslisten finder, at det grundlæggende er fornuftigt, at der etableres nogle centre, som kan koordinere indsatsen på voksen- og

efteruddannelsesområdet og herunder i høj grad også det opsøgende arbejde i forhold til virksomheder og ansatte. Men vi finder det forkert, hvis finansieringen sker gennem en reduktion af de eksisterende undervisningstilbud. Vi mener, det er afgørende, at man sikrer, at der kommer yderligere finansiering.

Så mener vi også, det er vigtigt, at den geografiske inddeling følger de kommunale grænser, så hvert jobcenter kun skal forholde sig til ét VEU-center og centerråd, og i den forbindelse synes vi også, det lyder ret fornuftigt, at Bornholm bliver et geografisk område, ligesom Bornholms Regionskommune har anført i deres høringsvar.

Vi har også fået henvendelse fra 3F vedrørende AMU-centrene i Aalborg, Odense, Esbjerg og Kolding – at man bør gøre dem til hjemsted for VEU-centrene. Vi synes, at der umiddelbart er nogle fornuftige argumenter vedrørende voksenpædagogisk erfaring og kompetence, vedrørende ekspertise i virksomhedsopsøgende arbejde – at man har erfaringer fra tværgående skolesamarbejde og erfaring fra arbejde med uddannelse i arbejdsmarkedssammenhæng. Derfor synes vi, at man i udvalget bør se nøje på de argumenter, der er kommet fra 3F, som jo repræsenterer de ufaglærte og kortuddannede, der er kernebrugerne af efter- og voksenuddannelse, og man bør også se grundigt på de argumenter, de har, for, hvor de her centre skal placeres henne.

Så vi er grundlæggende positive over for forslaget, men vi mener, at der er nogle ting, vi skal arbejde med i udvalget.

Kl. 14:49

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det fru Marlene Harpsø som ordfører.

Kl. 14:49

(Ordfører)

Marlene Harpsø (DF):

Det skal og bør aldrig være for sent at få en uddannelse, og der findes mange voksen- som efteruddannelsestilbud, der er specielt tilrettelagt for voksne, uddannelsestilbud, som er fleksible og tilrettelægges efter arbejdstid, således at man kan have et arbejde, samtidig med at man efteruddanner sig. Samtidig tager uddannelsestilbudenes indhold hensyn til individuelle arbejds- og livserfaringer.

I Dansk Folkeparti har vi indgået en aftale med regeringen, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om at oprette centre for voksen- og efteruddannelse. I dag bruger virksomhederne tilbuddene om voksen- og efteruddannelse i begrænset omfang, og derfor har vi fra Dansk Folkepartis side fundet anledning til at fokusere på, hvordan vi får flere virksomheder til at åbne øjnene for uddannelsestilbuddene og får flere medarbejdere til at engagere sig i enten voksen- eller efteruddannelse.

Det er gavnligt, ikke kun for virksomhederne, men også for samfundet, at lønmodtagere bygger oven på den uddannelse, de har. Hvis man efteruddanner sig, holder man sin kompetence ved lige, ligesom man har bedre mulighed for at forblive på arbejdsmarkedet og leve op til de krav, som arbejdsmarkedet stiller til en. Efteruddannelse kan opkvalificere eller omskole personer, som f.eks. er blevet arbejdsledige, således at de får bedre mulighed for at få et nyt arbejde.

Der er et bredt spektrum af muligheder for efteruddannelse, og det er vigtigt, at virksomhederne benytter de tilbud, der er. Det bliver VEU-centrenes – altså voksen- og efteruddannelsescentrenes – fornemste opgave at lave opsøgende arbejde hos især de små og mellemstore virksomheder for at agitere for de mange tilbud på voksen- og efteruddannelsesområdet for virksomhedernes medarbejdere.

Vi ser også i Dansk Folkeparti en mulighed for, at VEU-centrene kan samarbejde med kommunernes jobcentre og dermed understøtte muligheden for, at arbejdsledige bliver omskolet eller efteruddannet. Funktionen for voksenvejledningsnetværkene overgår også til VEU-centrene.

Det er i samfundets interesse, at virksomheder, medarbejdere, jobcentre og arbejdsledige benytter sig af de tilbud, som eksisterer. Endvidere er det jo også i de nævnte gruppers egen interesse.

Dansk Folkeparti kan på denne baggrund selvfølgelig støtte lovforslaget. Vi har indgået en aftale, og det er et godt forslag.

Kl. 14:52

Formanden:

Tak til fru Marlene Harpsøe. Så er det hr. Karsten Hønge som ordfører.

Kl. 14:52

(Ordfører)

Karsten Hønge (SF):

Danmark skal leve af moderne konkurrencedygtige virksomheder og en effektiv offentlig sektor, som kan levere en service, der er i top. Det kræver altså, at vi bliver i stand til at være helt oppe på tæerne, når det kommer til uddannelse.

SF ser det som et mål, at vi inden for en kortere årrække helt afskaffer begrebet ufaglært arbejde. I fremtiden skal alt arbejde belægges med en form for uddannelse eller anden form for formel opkvalificering. Fordelen er jo indlysende: Uddannelse giver større faglig dygtighed, større arbejdsglæde, flere valgmuligheder og et bedre selvværd hos den enkelte. For virksomhederne er veluddannede ansatte forudsætningen for på længere sigt at kunne klare sig i den globale konkurrence, og et højere uddannelsesniveau vil give grobund for mere iværksætteri, mere innovation og et endnu mere fleksibelt og omstillingsparat samfund og arbejdsmarked.

Opgaven er stor. Alt for få virksomheder forbereder sig til de nye tider, og mange af dem må på et tidspunkt komme til at erkende, at mennesker lærer, så længe de lever, men at virksomheder til gengæld kun lever, så længe de lærer. Firmaer, der ikke indstiller sig på de nye tider, risikerer at komme for sent til deres egen begravelse.

Hele arbejdsstyrken, både dem med formel uddannelse og de ikkefaglærte, har løbende brug for at blive opkvalificeret, men udfordringen med fremtidens behov for mange flere faglærte og færre ikkefaglærte er en opgave, der er til at tage at føle på.

Heldigvis vil mange mennesker gerne uddanne sig, og heldigvis spiller organisationerne på arbejdsmarkedet godt med ved at indarbejde bedre muligheder for efteruddannelse i overenskomsterne. Ugebrevet A4 har offentliggjort en undersøgelse, der viser, at seks ud af ti ikkefaglærte i dag fortryder, at de ikke tog en uddannelse, da de var unge, og at hver anden ikkefaglært overvejer at begynde på en uddannelse. Når vi samtidig ved, at der findes ca. 700.000 ufaglærte, ja, så giver det et indtryk af opgavens omfang.

For SF er udfordringen med at knække uddannelsesnødden en af de allerstørste udfordringer, vi står over for. Et lille skridt i retning af mere uddannelse til flere mennesker kan opnås ved at få en ny organisering på området, og SF støtter oprettelsen af VEU-centre. Vi er også sikre på, at skal centrene have succes, skal der selvfølgelig betales med fra staten, der står i forhold til den opgave, som vi forventer centrene løser. Det er ikke rimeligt, at uddannelsesinstitutioner selv skal finansiere en indsats, som kun kan ses som en investering fra statens side. Vi tror på, at centrene kan være med til at give større overskuelighed og sikre en større kvalitet i og effekt af uddannelsesindsatsen.

Antallet af centre er nok ikke det vigtigste. Det er derimod centrenes evne og villighed til gennem de lokale uddannelsesinstitutioner at nå ud i alle kroge af landet. Den lette, overskuelige adgang til uddannelse skal være med til at sikre et Danmark i balance, hvor der også er arbejdspladser og liv uden for de store byer. Om VEU-centrene skal placeres på et AMU-center eller på en erhvervsskole, må så være op til en vurdering af den enkelte skoles dokumenterede evne til at få mange parter til at spille sammen, for når vi skal løfte uddannelsesindsatsen, kræver det et snævert samarbejde mellem kom-

muner, virksomheder, uddannelsesinstitutioner og faglige organisationer.

Uddannelsesnødden skal knækkes, ikke bare af hensyn til arbejdspladser, men også fordi det handler om at give den enkelte et bedre liv.

Kl. 14:56

Formanden:

Tak til hr. Karsten Hønge. Så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Kl. 14:56

(Ordfører)

Charlotte Dyremose (KF):

Også fra konservativ side kan vi støtte det her forslag. Vi tror på, at denne opbygning med VEU-centre vil være med til at sikre en god og ordentlig regional dækning, både i forhold til det opsøgende arbejde og i forhold til, at virksomheder og brancher kan føle sig overbevist om, at der er det rigtige tilbud i deres lokalområde.

Derfor synes vi også, det er vigtigt, at det netop er muligt lokalt at tage stilling til og komme med indstilling om, hvor centrene skal ligge. Vi ser heller ikke noget galt i, at det kan ende med at blive i forskellige konstellationer forskellige steder i landet. Det kunne være, at nogle kunne lære af hinanden på længere sigt. Vi synes også, at det er ganske udmærket at have den mulighed.

Det væsentlige her er jo, at vi sikrer en god dækning af voksen- og efteruddannelse i hele landet, både af hensyn til de virksomheder, der har brug for at få uddannet arbejdskraft hos sig, og af hensyn til medarbejdere og arbejdsledige, som har brug for voksen- og/eller efteruddannelse for enten at komme videre i karrieren, for at skifte karriere eller bare for at føle sig bedre rustet til at udfylde den plads i virksomheden, de nu engang udfylder.

Derfor tror vi, at det vigtigt, at der netop er et rigtig godt og intensivt samarbejde mellem virksomhederne og uddannelsesstederne, således at alle kan få deres behov dækket, og at de, der måske ikke lige har opdaget, at der egentlig var et behov, også bliver gjort opmærksom på det. Det har vi jo brug for i et moderne videnssamfund; der er der ikke nogen af os, der kan siges fri for at have behov for løbende at blive opkvalificeret gennem karrieren. Det er ikke nok, at man sådan bare fik lidt uddannelse engang, og særligt jo ikke for dem, der endte med måske ikke at få nogen, er det udmærket, at de så har muligheden for at få det i samarbejde med virksomheden.

Vi tror derfor på, at det her er en god model til at sikre, at den uddannelse også er i alle dele af landet, sådan at både virksomheder og medarbejdere kan få deres behov dækket. Det er jo dybest set det, det handler om.

Kl. 14:59

Formanden:

Tak til fru Charlotte Dyremose. Så er det fru Marianne Jøved som ordfører.

Kl. 14:59

(Ordfører)

Marianne Jøved (RV):

Tak. Det Radikale Venstre støtter meget dette lovforslag, hvis grundlag vi i øvrigt har forhandlet om med regeringen og andre partier i Folketinget.

Jeg kan ikke bare mig for at referere til en analyse, som Mandag Morgens innovationsråd har lavet for nogle år siden, om, hvad der kendetegner danske styrkeområder, altså, hvorfor vi egentlig klarer os sådan rimelig godt i verden. De skriver, at en af årsagerne er, at Danmark har været specialist i at skabe eliter på alle niveauer. Det vil jeg godt lige føje til det her lovforslag, for det jo handler om grundlæggende voksen- og efteruddannelsesmuligheder, og det vil

sige, at det er en håndsrekning til mennesker, som er i det pulserende liv, og som har brug for at opkvalificere sig på nogle grundlæggende områder. Også her skaber vi eliter, vil jeg så skynde mig at understrege.

Vi er meget tilfredse med, at vi her forsøger at lægge et antal voksen- og efteruddannelsescentre rundt i landet, knyttet til AMU-udbyderne, at der nedsættes et centerråd, og at vi også får opgaverne fra de eksisterende lokale voksenvejledningsnetværk overdraget til voksen- og efteruddannelsescentrene. Det er jo noget af en omstilling for de mennesker, som beskæftiger sig med de opgaver i forvejen, at vi nu får det struktureret på en bestemt måde.

Vi vil følge det rigtig nøje og ønske ministeren held og lykke med at få det gennemført. Der ligger jo en forklaring bag tallet 8-14, for det er jo godt nok et spring, og det er et ønske om, at vi sikrer os, at der rent faktisk sker en tilpas spredning af de her voksen- og efteruddannelsescentre, så rigtig mange mennesker kan få glæde af dem.

Vi støtter lovforslaget.

Kl. 15:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det undervisningsministeren.

Kl. 15:01

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Tak for den meget brede opbakning fra de partier, som den 29. april indgik aftalen om styrkelse af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse og etablering af 8-14 VEU-centre.

Ifølge aftalen skal centrene etableres i dette efterår, og både det nye AMU-udbud, som allerede er iværksat, og centrene skal fungere pr. 1. januar 2010.

Det forudsætter jo nogle forberedende øvelser. Der skal træffes beslutning om geografisk dækningsområde for de 8-14 centre, og det skal ske på baggrund af en udtalelse fra Rådet for Voksen- og Efteruddannelse. Der skal udpeges de uddannelsessteder, hvor centrene skal ligge, og inden det sker, skal de godkendte udbydere af arbejdsmarkedsuddannelser i det pågældende område have mulighed for i forening at afgive indstilling om, hvem der bør have ansvaret for varetagelse af denne centerfunktion. I det spørgsmål skal der også indhentes udtalelser fra Rådet for Voksen- og Efteruddannelse.

Alt dette kan ikke iværksættes, før den nye lov er vedtaget og trådt i kraft. Derfor må jeg sige, at for at sikre en rimelig tid til disse forberedelser, herunder inddragelse af Rådet for Voksen- og Efteruddannelse og de berørte uddannelsessteder, bør loven træde i kraft senest den 1. december 2009, altså om 3½ uge.

Normalt må tredje behandling af lovforslag ikke finde sted før 30 dage efter fremsættelse af forslaget. Dette lovforslag var oprindeligt planlagt til fremsættelse i begyndelsen af oktober, men de politiske forhandlinger trak længere ud end ventet, og det blev derfor først fremsat den 29. oktober 2009. Det er baggrunden for, at jeg i fremsættelsestalen har bedt om en dispensation fra 30-dages-reglen i forretningsordenen, så lovforslaget om muligt kan færdigbehandles allerede inden for de næste 3½ uge, altså i november, med henblik på ikrafttræden den 1. december 2009 og etablering af VEU-centre pr. 1. januar 2010.

På den baggrund vil jeg på det høfligste anmode om, at lovforslaget må blive behandlet hurtigt, så vi kan inddrage interessenterne ude i landet i denne vigtige opgave og overholde de tidsfrister, vi selv har sat.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til undervisningsministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af den kommunale styrelseslov.

Af Rasmus Prehn (S) m.fl.

(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 15:04

Forhandling

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Forhandlingerne er åbnet. Den første, der får ordet, er indenrigs- og socialministeren.

Kl. 15:05

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Med det her beslutningsforslag vil forslagsstillerne pålægge regeringen at fremsætte forslag til ændring af den kommunale styrelseslov. De kommuner, der i dag kan vælge en styreform med delt administrativ ledelse, får med forslaget mulighed for på forsøgsplan at afprøve nye styreformer efter flertalsprincippet som f.eks. parlamentarisk styre. De kommuner, det drejer sig om, er Frederiksberg, København, Odense, Aalborg og Århus kommuner.

Regeringen kan ikke støtte forslaget. Og det skyldes ikke, at vi er uenige i, at forslaget indeholder nogle spørgsmål, som vi skal se nærmere på. Det skyldes derimod, at regeringen allerede har valgt en anden og efter min mening mere hensigtsmæssig måde at gribe det an på. Forslagsstillerne vil pålægge regeringen uden videre at ændre nogle helt centrale elementer i det danske kommunestyre. Dette sker, ifølge bemærkningerne til forslaget, især på baggrund af en række offentlige tilkendegivelser om, hvilke ulemper der er ved de nuværende styreformer.

Regeringen mener ikke, at lovændringer vedrørende noget så centralt som nye former for flertalsstyre for det lokale demokrati bør gennemføres på så spinkelt et grundlag, som forslagsstillerne lægger op til. Sådanne lovændringer forudsætter efter regeringens opfattelse, at man direkte inddrager kommunerne i de konkrete overvejelser om det. De skal have mulighed for at komme med deres erfaringer og ikke mindst at bringe deres ønsker til torvs. Det er sådan set sund fornuft, at man skal vide, hvad problemet helt præcist er, før man giver sig i kast med at løse det.

Overvejelser om ændringer på dette område bør også direkte inddrage de forskere, som har beskæftiget sig med emnet. Forslagsstillerne har nævnt en enkelt forsker, som har skrevet om emnet, men der findes faktisk flere forskere, som har beskæftiget sig med emnet, og som kan have en anden opfattelse end den, som forslagsstillerne har citeret. Så regeringen vil altså med andre ord ikke basere et lovforslag på forskercitater fra dagspressen.

Regeringen har derfor sammen med den helt centrale aktør på området, dvs. kommunerne selv, allerede iværksat et initiativ på området, som sikrer, at sagen gribes grundigt an. Som led i kommuneøkonomiforhandlingerne for 2009 nedsatte regeringen sammen med KL en arbejdsgruppe om kommunalpolitikeres rolle og arbejdsvilkår. Arbejdsgruppen har deltagelse af KL, Finansministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet samt Indenrigs- og Socialministeriet.

Ifølge arbejdsgruppens kommissorium, som KL og regeringen er enige om, skal arbejdsgruppen i 2009 og 2010 belyse bl.a. følgende temaer, og det ene er: Skal den vifte af muligheder, der ligger i den kommunale styrelseslovs regler om de kommunale styreformer, udvides? Den anden ting er: Hvordan kan de særlige problemstillinger vedrørende styreformer i landets største kommuner løses? Det sidste tema er netop emnet for det beslutningsforslag, vi diskuterer nu. Arbejdsgruppens arbejde med temaet er i fuld gang, og arbejdsgruppen skal aflægge sin rapport til regeringen og KL senest den 1. maj 2010. Det er helt centralt for arbejdet, at KL står bag initiativet og er med i arbejdsgruppen. KL vil ad den vej formidle både kommunernes erfaringer og ønsker til eventuelle ændringer af styreformerne.

Arbejdsgruppen inddrager imidlertid også kommunerne på anden måde end gennem KL's repræsentation i arbejdsgruppen. I oktober har gruppen afholdt høringer med repræsentanter for kommuner for netop på første hånd at høre deres erfaringer, ønsker og vurderinger. En af disse høringer omfattede kun repræsentanter for de største kommuner og var dermed specifikt koncentreret om det emne, som beslutningsforslaget drejer sig om.

Arbejdsgruppen inddrager også forskersiden. Gruppen afholdt den 3. november en forskerhøring med deltagelse af professor i statskundskab Jørgen Grønnegård Christensen fra Aarhus Universitet og professor i forvaltningsret Carsten Henriksen fra Københavns Universitet.

Regeringen har med andre ord sammen med KL iværksat et initiativ på dette område, som vil give en grundig udredning af, hvad problemerne er, hvordan de bedst løses, og hvilke lovændringer det eventuelt bør føre til. Denne udredning vil som nævnt foreligge i maj måned, og den vil danne grundlag for regeringens overvejelser om eventuelle ændringer på det her område. Og derfor skal vi selvfølgelig ikke nu på det lidt sparsomme grundlag, som forslagsstillerne lægger frem i deres forslag, træffe vidtgående beslutninger om at indføre nye styreformer for de store kommuner.

KL 15:10

På den baggrund er der heller ingen grund til, at jeg i detaljer kommenterer de bemærkninger, som beslutningsforslaget er baseret på, eller nærmere går ind i, hvilke muligheder de nævnte kommuner allerede har med hensyn til valg af styreform.

Jeg vil dog gerne benytte lejligheden til at gøre klart, at det ikke er korrekt, når der i bemærkningerne til beslutningsforslaget står, at den kommunale styrelseslov ikke giver mulighed for at indføre styreformer med delt administrativ ledelse valgt efter flertalsprincippet. De kommuner, forslaget omfatter, har mulighed for at kombinere delt administrativ ledelse med almindeligt udvalgstyre. Det indebærer, at udvalgsformændene, altså svarende til fagborgmestrene i København og rådmændene i Odense og Aalborg, vælges ved flertalsvalg i de enkelte udvalg, samtidig med at de har del i den administrative ledelse. Vælges denne styreform, vil udvalgsformanden altså have flertallet i udvalget – og dermed i kommunalbestyrelsen – bag sig. Derimod vælges udvalgsformændene efter forholdstalsvalg, såfremt den delte administrative ledelse kombineres med mellemformstyre, hvor alle udvalgsformændene sidder i økonomiudvalget. Det er denne kombinerede styreform, mellemformstyre med delt administrativ ledelse, som København, Aalborg og Odense kommuner har valgt.

Så på den baggrund kan regeringen ikke støtte forslaget, men vi vil vende tilbage til emnet, når afrapporteringen fra arbejdsgruppen foreligger.

KL 15:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Foreløbig tak til ministeren. Der er to korte bemærkninger. Først er det fra hr. Rasmus Prehn.

KL 15:11

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil da gerne kvittere for, at ministeren tilsyneladende har ladet sig inspirere af vores beslutningsforslag, sådan at der nu kommer et arbejde i gang, der trækker i den her retning. Men hvorfor dog vente på at lave det forberedende arbejde? Det er jo sådan, bl.a. i Københavns Kommune, at man har arbejdet med det her emne i adskillige år, og de har haft forskellige analyseinstitutioner og andet ind over for at vurdere det her. Der er også noget, der tyder på, at man kan spare ret så mange penge ved at lave en anderledes styreform. De havde så sent som for 1½ måned siden en konference i Københavns Kommune, hvor man jo anbefalede, at der blev lavet om på lovgivningen om kommunal styreform, sådan at de fik den her hjemmel. Så de kalder faktisk på at få det her.

Det, beslutningsforslaget fra os Socialdemokrater handler om, er jo at lave det på forsøgsbasis. Så hvis ministeren alligevel er interesseret i at lave et forberedende arbejde, hvorfor så ikke lade den her forsøgsordning, hvor man f.eks. kunne lade Københavns Kommune gå i gang med det, være en del af det forberedende arbejde. Så kan man jo prøve det af i praksis, og så kan man høste erfaringerne, analysere det, inddrage eksperter osv.

Ministerens skal i øvrigt være opmærksom på, at det jo ikke kun er én ekspert, vi har med. Vi har adskillige eksperter ind over. Hvorfor ikke inddrage erfaringerne ved at prøve det af i praksis?

KL 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak for det. Så er det ministeren

KL 15:13

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg skal gøre det ganske kort, for jeg har jo her i min første besvarelse nævnt, at arbejdsgruppen, som regeringen jo har nedsat sammen med KL, netop, synes jeg, og det er helt fundamentalt, skal give den her grundige udredning af, hvad problemerne er, hvordan de bedst løses, og hvilke lovændringer det eventuelt må føre til.

De kommuner, vi taler om, er jo aktive medspillere i det her arbejde, og jeg synes sådan set, at det er meget relevant, at det foregår nu og her, og at vi ikke dermed har behov for nu og her at lave forsøg. Vi får allerede anbefalinger til maj, så det er der jo ikke særlig lang tid til.

Så jeg ser sådan set meget positivt på det arbejde, der allerede er sat i gang.

KL 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for yderligere en kort bemærkning.

KL 15:13

Rasmus Prehn (S):

Som sagt er vi glade for, at man jo meget pudsigt lige her i forbindelse med, at vi kommer med vores beslutningsforslag, synes, at man nu skal igangsætte noget forberedende arbejde. Det er smadder godt, men det virker lidt besynderligt, at man skal vente nu helt frem til maj med at få en konklusion, og så skal man til at gå i gang osv. Hvorfor kan man ikke allerede nu give den simple mulighed, at de kan vælge at arbejde parlamentarisk?

De har jo erfaring med det 23 år i Oslo med stor succes. Skulle man ikke tage og kigge på det? Er det ikke bare en dårlig undskyldning og sådan lidt udenomssnak og for at vinde lidt tid, fordi vi nu er kommet med det her beslutningsforslag? Skulle man ikke til at være lidt mere frisk fra regeringens side og sige: Ja, Socialdemokratiet har faktisk ret i det her, vi giver os, vi er i gang med det her arbejde, lad en forsøgsordning være en del af det.

Kl. 15:14

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren.

Kl. 15:14

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jamen det, som hr. Rasmus Prehn måske ikke er opmærksom på, er, at det her altså ikke er noget, vi sådan bare lige har fundet på – og slet ikke på foranledning af et beslutningsforslag. Det har været et led i økonomiforhandlingerne for 2009, hvor man har nedsat hele den her arbejdsgruppe, og helt specifikt sagde man allerede dengang: Vi har nogle særlige problemstillinger vedrørende styreformer i landets største kommuner, hvordan løser vi det?

Så derfor må jeg beklage at sige til spørgeren, at man måske der har været lidt sen til så at fremsætte et beslutningsforslag. Faktisk er det her arbejde allerede i gang. Det er derfor, jeg siger, at der ikke er noget behov for at lave nogen forsøg nu og her. Vi får udvalgets forslag og resultat af det arbejde allerede i maj måned.

Kl. 15:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 15:15

Frank Aaen (EL):

Det er bare et godt råd til ministeren, i hvert fald en erfaring, jeg selv har gjort, nemlig at har man en mulighed for at give en modpart ret i vedkommendes synspunkt, så skal man gøre det, for det er med til at fremme demokratiet og udvekslingen af synspunkter. Det bør man gøre i stedet for, som det desværre er meget kendt her på Christiansborg, men også ude i samfundet, at har man overhovedet mulighed for at sige nej, så siger man nej. Man bør vende det om. Har man en mulighed for at sige ja, så sig ja.

Når jeg siger det til ministeren og tror, at det er et råd, man måske lige skulle lytte til, så er det jo, fordi ministeren lige flere gange i sit indlæg har sagt, at vi ikke skal vedtage en lov, der pålægger kommunerne en ændret styreform. Det står jo ikke i forslaget. I forslaget står, at man skal give en mulighed for, at en kommune selv kan vælge en forsøgsform, og det er jo noget ganske andet.

Så jeg synes, at ministeren har afvist forslaget på et forkert grundlag.

Kl. 15:16

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren.

Kl. 15:16

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg er altid modtagelig for gode råd, også fra hr. Frank Aaen. Men jeg synes måske, at rådet bare er lidt uanvendeligt her, for jeg står jo ikke og siger nej til ideen om, at vi faktisk har nogle konkrete spørgsmål, vi skal se nærmere på her. Jeg siger nej til, at vi skal starte noget nu her lige i morgen, fordi vi sådan set har et meget, meget vigtigt arbejde i gang med at få det her forberedt godt og grundigt og komme med en udredning i maj måned for så at arbejde videre med det.

Så jeg starter med at sige, at vi ikke kan støtte forslaget, men at det ikke skyldes, at vi er uenige i forslaget. Det skyldes sådan set bare, at vi allerede er i gang og har valgt en anden og mere hensigtsmæssig måde at gribe det an på.

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Hr. Frank Aaen for yderligere en kort bemærkning.

Frank Aaen (EL):

Jamen hvis man er enig i forslaget, skal man jo sige ja, så skal man ikke sige nej. Og det her er jo ikke et pålæg til nogen kommuner om at gøre noget som helst, men alene et pålæg til regeringen om at udforme en lovgivning – som man oven i købet selv skal udforme – som gør, at kommuner, der selv vil, kan lave forsøgsordninger med andre ledelsesformer end dem, de har i dag. Jeg kan altså ikke forstå, at ministeren ikke bare siger: God idé, det prøver vi. For det er altså Københavns Kommune, Odense, Århus og Aalborg, der selv bestemmer, om de vil bruge muligheden.

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ministeren.

Kl. 15:17

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Men vi kan vel næppe være uenige om, at det er fornuftig arbejdstilrettelæggelse, at man rent faktisk bruger noget tid på at finde ud af, hvad problemerne er i praksis. Hvad er kommunernes erfaringer, og hvad er kommunernes ønskeliste? Og der er det jo lige præcis vigtigt, at vi får inddraget alle de store kommuner og får en føling med nuancerne i de lokale synspunkter i kommunerne, inden vi bare lige trækker det op af hatten og siger, at vi nu skal lave en lovændring her.

Så det, jeg erklærer mig fuldstændig enig i, er, at forslaget stiller nogle spørgsmål, som vi er enige i at vi skal se nærmere på. Men vi altså ikke enige i, at vi bare uden at have svarene på dem skal ty til lovgivning.

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ministeren. Så går vi i gang med ordførerne, og den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Per Bisgaard.

Kl. 15:18

(Ordfører)

Per Bisgaard (V):

Forslagsstillerne fra Socialdemokraterne ønsker jo at ændre på den kommunale styrelseslov, således at de største kommuner i Danmark, Frederiksberg, København, Århus, Odense og Aalborg, får mulighed for at afprøve nogle nye styreformer efter flertalsprincippet, altså f.eks. det, man kalder kommunalparlamentarisme.

Jeg afslører sikkert ikke nogen hemmelighed ved at erklære mig fuldstændig enig i den fremlæggelse, som min partikollega indenrigsministeren netop har givet. I København har man jo, måske nok mest på grund af de meget store politiske problemer, man har der, tilbage i efteråret 2007 fået udarbejdet en redegørelse, som påpeger nogle af de problemer, der er med styreformen der. Her nævner man bl.a., at mindretalsindflydelsen kan blive for stor, hvilket efter den her embedsmandsgruppes mening slører borgernes mulighed for at se, hvem der reelt har ansvaret for den førte politik. Det fremføres også i den samme redegørelse, at der ofte opstår barrierer for effektiv og tidssvarende politisk og økonomisk styring, og det er der jo tydeligvis ført bevis for gennem de senere år.

Redegørelsen indeholder også forslag til nogle alternative styreformer, og det mest vidtgående er det, man egentlig kalder parlamentarisk styre, hvor såvel forvaltning som administrativ ledelse varetages eksempelvis af et borgmesterråd, som man kender det fra Oslo i Norge. Medlemmerne vælges af og blandt borgerrepræsentationens medlemmer, således at man ikke har et flertal imod sig. Det er på demokratisk vis sådan, at man godt kan afsætte rådet eller det

enkelte medlem, men det kræver altså, at der er et flertal i borgerrepræsentationen.

Kl. 15:23

Redegørelsen kom aldrig til behandling, så vi ved jo ikke, hvordan udfaldet ville være, hvis den var kommet til afstemning, men noget kunne måske tyde på, at der ikke – på det tidspunkt i hvert fald – var et stort, bredt flertal for at ændre på styreformen.

I Århus har man gjort noget lignende i 2008. Der lavede man også et udredningsarbejde, som et udvalg havde udarbejdet, og siden hen er der ikke sket yderligere. Men vi må sige, at det er nu – det er jeg meget enig i – efter at den første valgperiode under den nye kommunalreform så småt rinder ud, at man skal gøre sig nogle overvejelser om eventuelle ændringer. Det vil være helt naturligt, at man ikke blot inddrager de fem store kommuner i Danmark, men lægger op til, at samtlige kommuner i Danmark kan give deres besyv med om de styrelsesformer, vi har, for vi har jo flere.

Jeg ser frem til, at der kommer en udredning fra den arbejdsgruppe, som ministeren sammen med KL har nedsat. Man kan sige, at i København og Århus er det vel især de to socialdemokratiske borgmestre, der har ført sig frem på det område, og jeg synes, at der er tid til at vente for at få det bredere overblik, så vi får afdækket, som ministeren også sagde, alle problemer i de store kommuner og så også får anvist nogle løsningsforslag. Vi kender nogle, men vi kunne godt bruge flere.

Jeg skal jo ikke forudskikke rapportens indhold, men blot sige, at noget af det kan man måske allerede klare med dispensationer inden for den gældende lovgivning. Men under alle omstændigheder er det vigtigt, at man får indhentet erfaringerne fra de omtalte store kommuner, herunder jo også Aalborg og Odense, som på nuværende tidspunkt tilsyneladende er meget godt tilfredse med den nuværende ordning. Her og nu kan Venstre ikke anbefale beslutningsforslaget, men vi ser meget frem til arbejdsgruppens rapport, som kommer til foråret.

Kl. 15:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:22

Rasmus Prehn (S):

Altså, ordføreren bliver ved med at tale om, at det handler om at indhente erfaringer, og det var også det, ministeren gav udtryk for. Men bl.a. i Københavns Kommune, som ordføreren selv var inde på, har man jo virkelig prøvet at indhente erfaringer, undersøge, analysere og vurdere. Rambøll har lavet den vurdering, at man vil kunne spare 139 mio. kr. eller sådan noget i den stil ved at lave en anderledes styreform, simpelt hen fordi der er for mange administrative arbejds-gange. Handler det ikke om at komme i gang med sådan noget hurtigst muligt frem for at vente?

Et spørgsmål mere: Virker det egentlig ikke lidt mærkeligt, at man kommer med det her forberedende arbejde nu, hvor vi kommer med et beslutningsforslag, mens Venstres ordfører på det kommunale område, hr. Erling Bonnesen, da han var til konference i Københavns Kommune, udtalte, at man ikke ville have det her, at man var imod det? Altså, nu har regeringen så lige pludselig en helt anden holdning. Hvad er Venstres holdning så; er det det, som ordføreren her giver udtryk for, eller er det det, som hr. Erling Bonnesen, der er kommunalordfører, gav udtryk for på konferencen i København, hvor han sagde, at det her ikke kom på tale?

Kl. 15:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Per Bisgaard (V):

Jeg kan sige, at der er stor overensstemmelse mellem ministeren og ordføreren på det her område, nemlig at der er nedsat et udvalg, som kommer med en rapport til maj. Altså, jeg synes, at det måske ville være lidt utilstadeligt over for det arbejde, de har udført, hvis man sådan lige gik ind foran det og kom med nogle udtalelser. Jeg tror nærmere, at det, at der er fremsat sådan et beslutningsforslag, skyldes, at der er kommunalvalg i øjeblikket – men det står jo for min regning.

Kl. 15:24

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:24

Rasmus Prehn (S):

Sagen er jo netop den, at bl.a. Københavns Kommune har arbejdet stenhårdt med det her og havde en konference for halvanden måned siden, hvor de satte fokus på det, og det er jo det, vi har lyttet til – der er altså rimelig bred opbakning i Københavns Kommune til det her – og så udarbejder vi et beslutningsforslag. I den diskussion giver Venstres kommunalpolitiske ordfører, hr. Erling Bonnesen, udtryk for, at det vil man ikke være med til, fordi den lovgivning, der er nu, er tilstrækkelig.

Nu kan jeg så forstå, at man gerne vil lave et forberedende arbejde, hvor man skal indhøste erfaringer og analysere det. Men hvorfor kan det her beslutningsforslag, der lægger op til, at man på forsøgsbasis kan åbne op for andre styreformer, ikke være en del af det arbejde, regeringen sætter i gang? For det er jo tydeligvis inspireret af, at vi kommer med det her forslag, at man så skynder sig at lave et forberedende arbejde på det her område.

Kl. 15:25

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:25

Per Bisgaard (V):

Jeg synes, at jeg meget tydeligt gjorde opmærksom på, at der ligger nogle rapporter, dels fra København, dels fra Århus, og der er faktisk også lavet noget i Odense, men det er alt sammen blevet lagt til side. Altså, forslaget i Århus blev stemt ned i byrådet, og i borgerrepræsentationen ønskede man slet ikke at behandle det. Så jeg synes, det er en pæn måde at gøre tingene på, nemlig at man afventer, at det hele kan ligge der til foråret – og så skal der nok blive kigget på det.

Kl. 15:25

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:25

Flemming Bonne (SF):

Jeg går ud fra, at ordføreren er opmærksom på, at det, der tales om i beslutningsforslaget, er, at man giver kommunerne mulighed for at afprøve ved at lave nogle forsøgsordninger. Jeg har jo godt været klar over, at der kører det her udvalgsarbejde i Kommunernes Landsforening, men det er ikke et udvalgsarbejde, der kører med særlig fokus på, at man skal lægge op til en ændret styreform i de fire kommuner. Det forholder sig vel sådan, at hvis man giver lov til at lave et forsøg, så er det jo afhængig af, om et flertal i Københavns Borgerrepræsentation vil gennemføre forsøget. Og hvorfor ikke respektere demokratiet på den måde.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:26

Per Bisgaard (V):

Jo, men nu kan man jo spørge, hvem det er, der ønsker det her. Er det Socialdemokraterne i Danmark, eller er det Københavns Kommune? Vi står over for et valg, som skal foretages her i løbet af 14 dage, og bare af den grund synes jeg, det vil være meget fint at afvente, at den nye sammensatte borgerrepræsentation tog stilling til det her.

Jeg synes ikke, at tingene kører imod hinanden, jeg synes blot, at man skal respektere, at der altså er sat noget i gang, og, undskyld mig, men der er jo altså ikke lang tid til maj måned. Mon ikke vi kan vente på det?

Kl. 15:26

Kl. 15:26

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Flemming Bonne for den sidste korte bemærkning.

Kl. 15:26

Flemming Bonne (SF):

Jeg tror godt, vi alle sammen her er klar over, at hvis der først kommer en afrapportering i maj måned, og der så skal et videre forløb i gang, så vil det medføre yderligere udredninger, og vi vil skabe en beslutningsproces, som kan løbe over et år eller måske flere år. Her taler vi om, at den kommende borgerrepræsentation i Københavns Kommune får mulighed for at træffe en flertalsbeslutning om, at de gerne vil have lov til at gøre forsøg allerede nu.

Kl. 15:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:27

Per Bisgaard (V):

Jamen jeg synes ikke, jeg kan svare mere præcist, end jeg allerede har gjort.

Kl. 15:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Dansk Folkepartis ordfører, hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:27

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg ved såmænd ikke, om jeg vil være i stand til at tilføre den her debat yderligere omkring begrundelsen for, hvorfor man skal det ene eller man skal det andet. For i Dansk Folkeparti har vi i bund og grund overhovedet ikke noget imod at diskutere ændringer af styreformer, så lang tid sigtet er, at man selvfølgelig skal have en god demokratisk indstilling, som gør, at borgerne oplever det som en forbedring i forhold til de vilkår, som der er i dag for at lade ens stemme blive hørt i forbindelse med dem, der nu bliver valgt til de nye kommunalbestyrelser og byråd her i Danmark. Og der vil jeg gerne sige, at jeg faktisk synes, det er lidt underligt, at vi har netop det her beslutningsforslag i dag, 12 dage før Danmark går til kommunalvalg. Så ved jeg godt, at det måske er ganske naturligt, at det kommer fra forslagsstillerne nu her midt i en engageret valgkamp, men jeg synes også, det er meget vanskeligt at argumentere for, at vi i Folketinget, sådan som der bliver foreslået, skal gå ind og give regeringen et pålæg om at indføre de og de ting i forbindelse med regulering af den kommunale styrelseslov.

Hvorfor dog ikke acceptere, at KL, kommunernes egen aftaleside, faktisk sammen med regeringen har gennemført en aftale om økonomien for 2009, hvoraf det jo, sådan som det også tidligere er blevet sagt af indenrigsministeren, fremgår, at man skal have de her ting vurderet, og at der vil komme nogle anbefalinger og nogle konklusioner fra arbejdsgruppen til maj? Hvorfor dog ikke vente på, at de, der sidder og har fingrene nede i bolledejen på det her område, fremlægger deres rapporter, deres anbefalinger og konklusioner, og at vi så her i Folketinget i løbet af den næste periode i ro og mag kan få kigget på det? Hvis nogle kommuner kunne finde på og have lyst til at indføre en styreform, som er fleksibel, og som samtidig også sikrer et godt og repræsentativt demokrati, således at man ikke oplever, at det bliver et såkaldt flertalsdiktatur, jamen så er vi sådan set med på det; det er jeg helt åben for. Men jeg synes bare, at man, forslagsstillerne, måske i det her tilfælde skulle have ladet det her forslag ligge i skuffen og have ventet til maj måned, og så kunne vi have taget en debat her i Folketinget på baggrund af den rapport, som kommer.

Så vi kan ikke støtte beslutningsforslaget, sådan som det ligger i øjeblikket.

Kl. 15:30

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er foreløbig to korte bemærkninger, først fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:30

Rasmus Prehn (S):

Dansk Folkepartis ordfører giver udtryk for, at man skal lade dem, der har fingrene nede i bolledejen, komme til orde. Og det er jo netop det, vi har gjort fra socialdemokratisk side: Vi har jo lyttet til bl.a. Københavns Kommune, som har lavet meget analyserende arbejde, som har haft eksterne analytikere til at kigge på det, og som også har holdt en større conference. Det er jo dem, vi har ladet komme til orde, og de giver altså udtryk for, at de ønsker det her. De giver i øvrigt også udtryk for, at man kan spare et større millionbeløb om året ved at administrere på en anden måde. Så jo længere tid man venter, jo flere penge spilder man, og det synes jeg da ikke rigtig harmonerer med den tilgang til politik, Dansk Folkeparti plejer at have, altså at sige: Nå, men lad os bare vente, det gør ikke noget, at vi spilder en masse af borgernes penge. Men det er måske en ny stil fra Dansk Folkepartis side, at det ikke betyder noget, at man spilder en masse gode skatteyderkroner på bøvl og administration i stedet for at lave ordentlig offentlig service. Er det den nye linje fra Dansk Folkepartis side?

Kl. 15:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:31

Hans Kristian Skibby (DF):

Der er ikke noget som helst nyt i den politik, som Dansk Folkeparti lægger for dagen. Det er stadig væk en debat og en politik, hvor vi tager udgangspunkt i, hvordan situationen i Danmark er, og hvad der samlet set tjener landet bedst. Det er der ikke noget nyt i, og det håber jeg også gør sig gældende hos Socialdemokraterne, så man selvfølgelig hele tiden har fokus på at opdatere sin egen politik, så den passer til den dagligdag, vi alle sammen befinder os i.

Men jeg vil gerne sige, at det altså ville være mangel på respekt, hvis vi nu gik ind og pålagde regeringen det, og så samtidig underkendte en aftale, som er indgået for lang, lang tid siden med Kommunernes Landsforening – Kommunernes Landsforening, som Københavns Kommune i øvrigt er blevet en del af siden kommunalreformen. Hvis vi skulle gå ind og underkende det arbejde, som der foregår i det udvalg i øjeblikket, synes jeg da ville være en skandale.

Det ville jo reelt være at gøre grin med det arbejde, som de sidder og laver. Det nytter ikke, at man ryster på hovedet ad det.

Kl. 15:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:32

Rasmus Prehn (S):

Der er tilsyneladende ikke rigtig noget, der nytter noget over for Dansk Folkeparti, fordi man har den samme politik, som man altid har haft, og ordføreren giver udtryk for, at der aldrig kommer til at ske ændringer.

Men gør det slet ikke indtryk, at der rent faktisk er kommuner, der har arbejdet seriøst med det her igennem længere tid, og som kommer med en klar anbefaling om, at man skal foretage sig noget? Det strider jo overhovedet ikke imod det arbejde, Kommunernes Landsforening sidder med, overhovedet ikke. Det giver bare en mulighed for på forsøgsbasis at vælge en anden styreform, og det ville jo spille utrolig godt sammen med det arbejde, Kommunernes Landsforening laver. Hvori skulle den indre modstrid være? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Kl. 15:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:33

Hans Kristian Skibby (DF):

Det her kan jo godt blive en lang debat, fordi vi ikke nærmer os hinanden, kan jeg konkludere.

Vi har respekt for de aftaler, der bliver indgået mellem Kommunernes Landsforening og regeringen. Vi er parlamentarisk grundlag for regeringen. Det gør selvfølgelig også, at vi har nogle forpligtelser, synes vi selv, når vi kan se, der er indgået nogle fornuftige aftaler.

Der er en aftale med Kommunernes Landsforening, som gør, at man skal kigge på de her ting. Der kommer til maj måned et oplæg og nogle tilkendegivelser om, hvad man tror på der kan være fornuftigt at gennemføre af forskellige ændringer. Så jeg kan altså ikke se, at der er nogen grund til at kritisere, at der ikke sker noget på det her område, når det faktisk er omsat til konkret handling for lang, lang tid siden. Det er jo faktisk sådan, at det er det her forslag, der kommer for sent. Det er jo sådan set det, der er selve kernen i det her.

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 15:34

Maja Panduro (S):

Det er jo rart at høre, at man er opmærksom på, at det her ikke er noget nyt problem, fordi det netop er noget, som man fra kommunernes side nu har gjort opmærksom på i rigtig lang tid, og at det er noget, som har været et problem i rigtig lang tid. At det her forslag så skulle komme for sent, måtte jo så netop betyde, at der var så meget desto mere grund til, at vi kunne komme i gang nu. Jeg forstår ikke rigtig, hvad det er, der holder os tilbage.

Vi har meldinger fra kommunerne, som det her gælder, om, at man har brug for det her, at det ville være en god idé. Vi har meldinger fra en Rambøllrapport om, at man ville kunne spare rigtig mange millioner kroner på det. Det plejer jo også at være noget, som Dansk Folkeparti og regeringspartierne gerne vil være med til. Så grunden til, at vi skulle have ladet forslaget ligge i skuffen, må ordføreren lige uddybe. Hvad er det, vi mangler? Hvorfor er det, at vi ikke bare

kan komme i gang, når nu der egentlig er ret enige meldinger om, at det ville være en god idé?

Kl. 15:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:35

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg opfatter det her sådan: Hvis man skal finde et billede på det, svarer det til, at det her forslag dybest set prøver at skubbe en bil i gang, som allerede kører med fuld fart. Det kan man simpelt hen ikke.

Der ligger en aftale mellem Kommunernes Landsforening og regeringen om kommunernes økonomi, hvori det her er et af arbejdsområderne, man kigger på. Der kommer så en redegørelse til maj måned. Da vil der så komme nogle anbefalinger og nogle ting, som vi så tager politisk stilling til til den tid.

Jeg siger jo ikke, at forslaget ikke kan være fornuftigt nok. Jeg siger bare, at vi også må have respekt for de arbejdsprocesser, som allerede er gået i gang, og de aftaler, som vi har bakket op om. Alt andet ville da være underligt. Vi har jo parlamentarisme, som gør, at når man indgår forlig og aftaler, prøver man så vidt muligt også at overholde dem. Og jeg kan altså ikke se, at det skulle gøre den helt store skade, at det er noget, der bliver sat i gang som en god og sund dialog til maj måned, frem for at det foregår nu og her tilfældigvis lige 12 dage før kommunalvalget. Det synes jeg måske nok vi skulle give en ekstra tanke.

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Maja Panduro for en sidste kort bemærkning.

Kl. 15:36

Maja Panduro (S):

Hvis billedet er, at vi prøver på at skubbe en bil i gang, som allerede kører i fuld fart, så skal jeg altså også forstå det sådan, at det er en dårlig idé at skubbe til den her bil. Er det så, fordi Dansk Folkeparti sidder inde og alligevel sådan forsøger at holde lidt på bremsen på den her bil, som ellers kører fremad?

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:36

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu er jeg jo ikke automekaniker, og jeg bliver det nok heller aldrig, men jeg vil gerne sige, at der mig bekendt aldrig har været behov for at skubbe til en bil, der allerede kører. Som regel er motoren altså i fremdrift, siden den kan finde ud af at komme fremad. Men det er jo et billede på det her forslag.

Man fremsætter et forslag, hvormed man vil prøve at give et pålæg til regeringen om at sætte noget i gang, som allerede er sat i gang, og det kan vi simpelt hen ikke opfatte som sund fornuft i Dansk Folkeparti. Vi synes, det er spild af tid. Vi synes, man skal kigge på den rapport, der kommer fra de her eksperter, og i forbindelse med hvilken kommunerne selv sidder med ved bordet. Det er jo kommunerne, som er aftalepartnere ved den rapport, som kommer til maj måned. Det synes jeg selvfølgelig vi skal respektere.

Kl. 15:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er SF's ordfører, og det er hr. Flemming Bonne. Jeg kan sige, mens hr. Flemming Bonne kommer herop, at hvis debatten kommer til at dreje sig meget om biler og

skub og deres hastighed, overvejer jeg at henvise lovforslaget til Transportudvalget.

Kl. 15:42

Så er det hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:38

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Tak. Jeg skal nok lade være med at tale om biler. Jeg kunne måske godt komme lidt ind på det der med at komme for sent, som den foregående ordfører var inde på. For sent i forhold til hvad? Jeg er jo nok en af dem, som har vanskeligt ved at forstå, hvorfor Københavns Kommune ikke var en del af den kommunalreform, der blev gennemført, og med hvilken man lavede de her store kommunesammenlægninger, som ofte medførte helt nye spilleregler i den kommunale verden. I det indgik Københavns Kommune ikke, og jeg kan da den dag i dag undre mig over, at man ikke tog debatten dengang.

Men det synes jeg ikke gør forslaget dårligere. SF støtter faktisk det her beslutningsforslag, og det gør vi, fordi vi kan se, at det er tydeligt, at specielt Københavns styreform ikke er optimal. Det er underligt, at man har vedtaget en reform, hvor der faktisk er en diametral modsætning imellem de fire kommuner, som vi taler om nu, og så resten af landets kommuner.

Beslutningsforslaget pålægger regeringen at ændre den kommunale styrelseslov, så de største kommuner – København, Århus, Odense, Aalborg og Frederiksberg – får mulighed for at etablere *for-søg* med flertalsstyreform. Disse kommuner har efter nuværende styrelseslov flertalsafgørelse i udvalgene under byrådet. De politiske chefer for magistraterne udpeges efter forholdstal. Det vil sige, at der er nogle rådmænd eller borgmestre, der repræsenterer et oppositionelt mindretal, men som får ansvar for forvaltningens udførelse af flertallets beslutninger.

Det er godt nok lidt underligt, at man har kunnet leve med det system så længe. Det svarer i virkeligheden til, at statsministeren, som er Venstremand, skulle have hr. Villy Søvndal med som minister i sin borgerlige regering. Altså, det forekommer helt surrealistisk at tænke den tanke til ende. Det ville jo ikke kunne lade sig gøre. Og derfor kan det selvfølgelig heller ikke fungere optimalt i en storkommune som København.

Det vil være helt fint at få afprøvet en anden styreform som f.eks. kommunal parlamentarisme eller andre styreformer med delt administrativ ledelse valgt efter flertalsprincippet. På den måde vil vi få et system med flertalsgruppe og en opposition, hvilket vil gøre det nemmere at træffe beslutninger, og det vil give en mere entydig forvaltning, som ikke er splittet mellem forskellige politiske retninger.

En sådan konstruktion vil gøre det vanskeligere for mindretallet uden for den kommunale regering. Derfor bør man i den her forbindelse også overveje en model med bedre forhold for mindretallet, og det kunne f.eks. være i form af en forsøgsordning med fuldtidspolitikere i økonomiudvalgene og sekretærer tilknyttet de politiske grupper.

Endelig kunne det være en overvejelse værd at tænke den tanke at opdele København i nogle egentlige bydelskommuner for at minimere de stordriftsulempere, som mange kommuner efter kommunalreformen kæmper med.

Vi synes, at man bør støtte forslaget, og kan ikke se, at der er nogen som helst grund til at afvente en afrapportering fra Kommunerne Landsforening. Vi skal huske, at KL er en interesseorganisation. De har ikke beslutningskompetence i forhold til Borgerrepræsentationen i Københavns Kommune.

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en enkelt kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Hans Kristian Skibby (DF):

Tak. Grunden til, at jeg vil stille et spørgsmål, er sådan set, at ordføreren nævner i sin ordførertale, at hvis man kunne forestille sig, at det her blev til virkelighed, kunne man også godt fra Socialistisk Folkepartis side få den idé, at man skulle have fuldtidslønnede politikere i de pågældende kommuner. Man kunne også godt forestille sig, at der ville komme bydelskommuner.

Så tænker jeg jo lidt på de ekstra udgifter og den ekstra administration til kommunikation mellem den store kommune og bydelskommunerne. Der vil også være udgifter til sekretærhjælp, som ordføreren også var inde på. Så begynder jeg at tænke i klingende mønt og på den der ressource, der blev nævnt af Socialdemokraterne tidligere i spørgetiden i dag – det, at der er nogle penge at hente her – men er ordføreren ikke enig i, at der alligevel ikke er nogen penge at hente, fordi socialisterne allerede er ved at bruge dem?

Kl. 15:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:43

Flemming Bonne (SF):

Jeg tror, at der på længere sigt er mange penge at hente, fordi man får en væsentlig mere effektiv styreform med hurtigere beslutningsprocesser.

Når vi foreslår, at man bør overveje fuldtidspolitikere, er det kun i økonomiudvalgene for at give mindretallet den sikkerhed, at de stadig væk skal kunne deltage i det politiske arbejde og være klædt ordentligt på og have adgang til oplysningerne. Derfor også en sekretærhjælp. Det hænger meget godt sammen.

Kl. 15:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en sidste kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 15:43

Hans Kristian Skibby (DF):

Ordføreren siger, at det vil give en hurtigere og mere effektiv sagsbehandling, hvis man fik det med om bydelskommuner. Er ordføreren helt sikker på det? Jeg tænker på, at der altid vil være kommunikation og dialog mellem bydelskommunen og den traditionelle kommune. Vil man ikke opleve, at tingene skulle skubbes frem og tilbage til vurderinger og udtalelser, klager mig her og der osv.? Tror ordføreren selv på, at det ligefrem vil blive en administrativ lettelse?

Kl. 15:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:44

Flemming Bonne (SF):

Ja, og endda en stor administrativ lettelse. Det er klart, at hvis man laver sådan nogle ændringer i styringen af kommunerne, skal kompetencerne jo følge med. Beslutningskompetencen skal jo ligge i de her bydelsråd. Så vil det komme til at køre i olie.

Kl. 15:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den konservative ordfører, og det er hr. Jørgen S. Lundsgaard.

Kl. 15:45

Kl. 15:48

(Ordfører)

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Det er muligt, at der skal lovændringer til for at finde styreformer, der passer bedst i de største kommuner – især af økonomiske årsager. Vi skal imidlertid også se på, hvilke løsninger der kan rummes inden for den gældende lov. Efter § 65 c, stk. 2, i den kommunale styrelseslov er der således mulighed for dispensation til styreformer, der ikke er reguleret af loven.

Desuden skal vi selvfølgelig vente på udredningen fra den arbejdsgruppe, som regeringen har nedsat sammen med Kommunernes Landsforening. Denne skal give en grundig udredning af, hvad problemerne er, hvordan de løses, og hvilke lovændringer dette eventuelt bør føre til.

For det første er det vigtigt at se, hvad problemet er i praksis. Hvad er de enkelte kommuners erfaringer og ønsker? Det er vigtigt at inddrage alle de involverede store kommuner og også at få føling med nuancerne i de lokale synspunkter.

For det andet er det vigtigt nøje at overveje, hvilke løsninger der vil være de bedste fremover, og hvorledes de skal indføres, således at vi undgår administrative problemer, som vi så med kommunesammenlægningerne.

Indførelse af flertalsstyre giver f.eks. helt naturligt anledning til at overveje, hvordan vi sikrer mindretallet den fornødne beskyttelse og indflydelse på den demokratiske proces i kommunen. Det er ikke givet, at en parlamentarisk styreform nødvendigvis er den bedste for det lokale demokrati.

Som tidligere sagt kan der således være god grund til at overveje, om de fremtidige løsninger nødvendigvis skal ske gennem en ændring af styrelsesloven. Det kan jo tænkes, at eventuelle ændringer kan gennemføres inden for rammerne af de bestemmelser, herunder dispensationsbestemmelser, som loven allerede rummer. Derfor kan vi Konservative på nuværende tidspunkt ikke tilslutte os forslaget.

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 15:47

Rasmus Prehn (S):

Fra socialdemokratisk side har vi jo noteret os, at Det Konservative Folkepartis nye kommunalordfører, hr. Jørgen S. Lundsgaard, virkelig har slået til lyd for kommunalt selvstyre og lyttet til kommunerne, og nu skal man også lade være med at bestemme alt fra centralt hold, nu skal der være noget mere kommunalt selvstyre. Der er det, at jeg ikke helt forstår det. Altså, her har vi en sag, hvor bl.a. Københavns Kommune, men også andre, siger, at de godt kunne tænke sig nogle muligheder, de godt kunne tænke sig nogle rammer i lovgivningen, sådan at de kan prøve nogle ting af på forsøgsbasis. Hvordan rimer det så med, at den konservative ordfører står her på talerstolen og siger: Jamen det skal vi bestemme her centralt. Det får I virkelig ikke lov til at blande jer i. I kan komme med deres ideer, men det er os her på Christiansborg, der bestemmer. Hvordan hænger det sammen? Er det ikke et konservativt overgreb på det kommunale selvstyre, at man ikke vil give bl.a. Københavns Kommune muligheden for at prøve den her styreform af?

Kl. 15:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg står om nogen med begge ben plantet i kommunen. Ja, jeg er faktisk viceborgmester. Der er ikke nogen, der som jeg ikke ønsker indblanding i kommunens affære. Vi vil selvfølgelig gerne have så meget selvstyre som overhovedet muligt, og der er ikke nogen tvivl om, at der skal ændringer til, bl.a. i Københavns Kommune. Det er der ingen tvivl om. Men jeg ved også, at hvis jeg sidder i et udvalg, vil jeg nødt til at desavoueres og tromles over af en lovgivning på Christiansborg, og hvis jeg sidder i Kommunernes Landsforening, vil jeg også meget nødig have, at der er andre, der mener, at de er meget klogere med hensyn til kommunernes problemer end Kommunernes Landsforening. De kan i hvert fald lytte til dem.

Kl. 15:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for en sidste kort bemærkning.

Kl. 15:49

Rasmus Prehn (S):

Nu er sagen, at det her udvalg jo har en række andre opgaver, som ministeren også kom ind på, og det lyder meget, som om det sådan er til lejligheden, at ministeren har fundet på, at man nu også skal arbejde lidt med de her styreformer. Det er ikke det, der er hovedsigtet med udvalget. Så mon ikke udvalget kan leve med, at man faktisk lytter til, hvad bl.a. den konservative ordfører har sagt om kommunalt selvstyre, og giver Københavns Kommune lov til at prøve en ordning af.

Jeg kunne godt tænke mig at høre den konservative ordfører om, hvad forskellen egentlig er på, at Københavns Kommune får lov at prøve det her af, og at vi så i sin tid gav hjemmel til, at Skanderborg Kommune kunne eksperimentere med den såkaldte Skanderborgmodel, hvor man arbejder uden udvalg, men tager alle beslutninger i byrådssalen? Der kunne man jo godt se alle argumenterne for frihed til kommunerne og det ene med det andet. Der skulle ikke først ned sættes noget udvalg. Der gav man frihed til Skanderborg Kommune. Den er ganske vist også Venstrestyret. Hvorfor vil man ikke give den samme frihed til Københavns Kommune og til de andre kommuner, der godt kunne tænke sig det her? Hvorfor skal der være forskel, og hvorfor gælder det kommunale selvstyre kun i Skanderborg Kommune, hvor der er en Venstreborgmester, men ikke i Københavns Kommune, hvor der er en socialdemokratisk borgmester? Hvad er det for et frihedssyn?

Kl. 15:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:50

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg tror ikke, at det har noget at gøre med, om der er det ene eller det andet politiske parti ved magten. Jeg tror, at det har noget at gøre med ligesom i virksomhederne, at små virksomheder er dynamiske, tingene kan lade sig gøre hurtigt, man kan hurtigt afprøve, man kan hurtigt komme tilbage igen. Her har vi faktisk landets største kommune, København er en stor mastodont, og hvis vi begynder at lave kaos dér, bliver det altså rigtigt kaos. Så derfor skal vi altså lige skynde os langsomt.

Kl. 15:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Flemming Bonne.

Kl. 15:50

Flemming Bonne (SF):

Ja, jeg har også en kommunal baggrund, og jeg kæmper virkelig også en sej kamp for det kommunale selvstyre. Det er så vigtigt, at vi har den her mangfoldighed i vores demokrati. Derfor vil jeg gerne spørge ordføreren, om ikke ordføreren er enig med mig i, at når vi taler om kompetenceforhold mellem kommunerne, borgerrepræsentationen i Københavns Kommune og KL, så er Kommunernes Landsforening en interesseorganisation, som kan hjælpe kommunerne med noget ekspertise dér, hvor kommunerne ikke selv har den, men at det er den enkelte kommune, der har sin egen beslutningsret. Det synes jeg er lidt vigtigt at få afklaret i den her diskussion.

Kl. 15:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:51

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Ja, jeg er da helt enig. Men det er nøjagtig som at være medlem af en fagforening. Hvis man er det, må man også adlyde de regler, som den fagforening sætter.

Kl. 15:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Flemming Bonne for en sidste kort bemærkning.

Kl. 15:51

Flemming Bonne (SF):

Nu har jeg selv været medlem af en fagforening i mange år, og jeg har været tillidsmand i mange år, jeg har været kommunalpolitiker i mange år. Jeg bliver nødt til at sige, at jeg ikke opfatter Kommunernes Landsforening som en fællestillidsmandsinstitution. Det er og bliver en interesseorganisation. Havde det været en fælles klub, så havde den haft noget kompetence og kunne træffe nogle beslutninger og binde den enkelte kommune, men det kan man ikke her. Vil ordføreren ikke medgive, at det er Københavns Kommune, som har den endelige beslutningsret, også i sådan nogle sager her?

Kl. 15:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:52

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Hvis jeg sad i Københavns Kommune, ville jeg nok sige ja. Men nu står jeg på Folketingets talerstol, og så vil jeg nok sige, at landets love kommer herfra – heldigvis.

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 15:53

Maja Panduro (S):

Jeg vil gerne vende tilbage til ordførerens svar til hr. Rasmus Prehns spørgsmål, for jeg skal lige være sikker på, at jeg har forstået det helt rigtigt. Er det Det Konservative Folkepartis holdning, at det kommunale selvstyre i højere grad skal gælde i små kommuner end i store kommuner? For sådan lød det jo, dengang ordføreren forklarede os, hvordan man i Københavns Kommune ikke kunne få lov til at eksperimentere, men hvis det var i Skanderborg Kommune, kunne man godt.

Jeg vil også godt høre, hvor lille en kommune så skal være, før man kan nyde gavn af det her kommunale selvstyre, som ordføreren tilsyneladende ligesom jeg holder meget af?

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:53

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Taleren har altså misforstået argumentet. Argumentet var, at når man er lille, laver man små fejl, og når man er stor, laver man store fejl. I det her tilfælde er det altså sådan, at man skal sørge for at gardere sig lidt bedre, når man er stor, for det kommer altså til at gøre ondt på rigtig mange borgere, hvis man laver store fejl.

Kl. 15:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Maja Panduro for en sidste kort bemærkning.

Kl. 15:54

Maja Panduro (S):

Det må jo så stadig væk betyde, at vi stadig også fra Folketingets side skal blande os mere i de store kommuners hverdag og gøre og laden end i de små kommuners, for her går det ud over flere mennesker, her kan man risikere at lave større fejl. Er det rigtigt forstået?

Kl. 15:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:54

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Vi skal blande os så lidt som overhovedet muligt i kommunernes indre anliggender, men hvis vi laver lovgivning, er det altså vores ansvar, hvis den lovgivning ikke virker efter hensigten.

Kl. 15:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Enhedslistens ordfører, og det er hr. Frank Aaen.

Kl. 15:55

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Som det fremgik af de korte bemærkninger, støtter Enhedslisten forslaget. Vi synes, det er en god idé at give de kommuner, der selv vil, mulighed for at eksperimentere med nye styreformer, herunder den, der er nævnt i beslutningsforslaget og i bemærkningerne, den såkaldte Osloomodel.

Der er dog en ting, som vi synes godt kunne have været lidt stærkere beskrevet – for at sige det på den måde – i beslutningsforslaget, og det er spørgsmålet om mindretalsbeskyttelse. For hvis man bare indfører et flertalsstyre, kommer det jo til at gøre, at mindretallet, akkurat som her i Folketinget, aldrig nogen sinde bliver hørt. Hvis man er i tvivl om, hvad der sker, når der indføres flertalsstyre og flertallet altså bruger sit flertal, ja, så kan man se på, hvordan det sker under V og K og Dansk Folkepartis flertal, og se, at det faktisk er til stor skade for demokratiet. Det er jeg nødt til at sige.

Altså, demokrati er jo ikke altid demokrati, hvis ikke det forvaltes ordentligt, og det blev ikke forvaltet ordentligt, da man f.eks. sendte Danmark i krig med 1 stemmes flertal. Det forvaltes ikke ordentligt, når man skyder et kanonstort hul i statskassen ved at forære skattelettelser til de rigeste med 1 stemmes flertal, eller var det 2? Den måde at forvalte et flertal på er jo skadelig, men desværre ser man tit, at et flertal ikke kan dy sig.

Derfor er man, samtidig med at man indfører flertalsstyre, nødt til at overveje, hvordan man sørger for, at der også er en god mindretalsbeskyttelse. Det kan jo indføres på mange måder, f.eks. ved at mindretallet også har pladser i forskellige udvalg. Men jeg tror, at noget af det, der er det vigtigste for at sikre et stærkt mindretal, er det, som i hvert fald Enhedslisten har foreslået i Københavns Kommune, nemlig at det sikres, at folk fra mindretallet har mulighed for fuldtidsansættelse, ikke kun i økonomiudvalget, men måske i hvert fald i en stor kommune som København også i andre udvalg, så man kan matche de professionelle.

Jeg ved godt, at jeg om lidt får at vide, at det koster penge. Ja, demokrati koster penge, men jeg tror, at man skal tilføje, at vi også skal indføre adgang til, at mindretallet har sekretærbistand, altså har mulighed for, at de også på et embedsmandsagtigt niveau kan undersøge og grave ned i det, flertallet har fundet frem, og det, de lægger frem og begrundes deres vedtagelser og beslutninger med.

Igen kan vi sammenligne med Folketinget. Det er til stor skade for Folketinget, at mindretallet, eller vi kan i den her forbindelse i øvrigt sige Folketinget, ikke i højere grad har et eget embedsapparat. Vi har nogle knaldgode sekretærer, men vi burde have et økonomisk sekretariat, der kunne matche f.eks. Finansministeriet, så det ikke er sådan, at alt skal skydes ned af Finansministeriet. Det er jo forbavsende – og det er ligegyldigt, hvilken regering det er, det skete i Nyrups tid, og det sker også i dag – at hver gang mindretallet fremsætter nogle forslag og siger, at de er fuldt finansierede, så får de at vide af den siddende regering: Ha, ha, det er de slet ikke, de koster en bondegård og driver landet ud i fallit.

Altså, man skal prøve at få nogle embedsmænd, som er mindretallets og Folketingets embedsmænd, i større målestok, end man har nu, og som kan komme med en second opinion, for det, man jo tit har brug for, er, at nogen kan give et andet syn på en sag og matche det embedsapparat, som jo er kæmpestort – i kommunerne er det lidt mindre, men også relativt stort – som regeringen har at trække på til sin hjælp.

Med de bemærkninger om stærkere omsorg for mindretallet, hvis man indfører flertalsstyre, støtter vi det her beslutningsforslag.

Kl. 15:59

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Så er det hr. Rasmus Prehn som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 15:59

(Ordfører for forslagsstillerne)

Rasmus Prehn (S):

Indledningsvis vil jeg gerne takke for den rigtig gode debat, vi har haft. Jeg synes, at vi i den her debat har været inde på virkelig principielle, vigtige og afgørende elementer i det danske demokrati. Og så tak til de partier, der støtter op om vores beslutningsforslag. Det er Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti og Det Radikale Venstre, som desværre ikke kunne være til stede i dag, fordi den radikale ordfører, hr. Johs. Poulsen, fører kommunal valgkamp i Herning, så han har bedt mig om på Det Radikale Venstres vegne at sige, at de også støtter beslutningsforslaget.

Jeg er rigtig glad for den opbakning til beslutningsforslaget, for det er nemlig kolossalt vigtigt, at vi får kigget på, hvilke muligheder de har for andre styreformer i de kommuner, som har mulighed for delt administration. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at der ikke kan gives hjemmel til det, hvis en kommune har lyst til at afprøve en styreform som f.eks. den parlamentariske styreform.

Som det er i dag, er det altså utrolig uigennemskueligt, hvem der træffer hvilke beslutninger. Man kan have en rådmand eller en borgmester, der skal administrere en beslutning, som han eller hun er imod. Man kan have en situation, hvor man, hvis vi kigger på Københavns Kommune, både har borgmestre fra Enhedslisten og Venstre

med i sin borgmestergruppe. Det er altså meget spredt fægtning. Der vil det give langt større gennemskuelighed for vælgerne, hvis det er flertalsgruppen, der tegner borgmestrene.

Det vil også give en mere tydelig opposition. Det, vi i dag oplever i nogle af de her kommuner, er, at der ikke er en tydelig opposition. Der kan være et flertal, der træffer en beslutning, men der er ikke nogen, der agerer opposition, fordi de selv er fedtet ind i beslutningerne som rådmænd eller borgmestre. Så det vil af demokratiske årsager være rigtig hensigtsmæssigt at få lavet de her ændringer.

Ministeren var så inde på, at vi skal have endnu flere eksperter på banen. Det er jo ikke, fordi vi fra socialdemokratisk side ikke har læst eksperternes udtalelser. Vi har nævnt to i beslutningsforslaget, bl.a. Jørgen Grønnegaard Christensen, som ministeren selv nævnte. Vi har også nævnt Poul Erik Mouritzen. Det er nogle af dem, der har talt for, at den styreform, der er i København, er utrolig uhensigtsmæssig, og at det ville være glædeligt at få lavet om på den.

Jeg synes, at man med det samme skulle give dem den her hjemmel, og jeg forstår ikke, at det skal vente så længe, som regeringen lægger op til.

Noget andet er, at der bl.a. fra Københavns Kommune side er blevet lavet meget forberedende arbejde. Man har holdt konferencer, man har holdt høringer, og man har fået udarbejdet rapporter. For 1 ½ år siden, tror jeg det var, kom OECD med en rapport om hovedstaden og om den konkurrenceevne, som hovedstaden skal have i forhold til resten af verdens hovedstæder, og en af de ting, der gør, at Københavns Kommune nogle gange mister terræn, er, at der er en meget uhensigtsmæssig styreform.

Rambøll har også været inde at kigge på, om det rent administrativt er unødigt dyrt med den nuværende styreform. Og ja, det er det. Man kunne spare et meget stort millionbeløb ved at lave styreformen om. De har erfaringer med den her parlamentariske styreform i Oslo. Så der er altså også internationale erfaringer, der trækker i den retning og siger, at det kan lade sig gøre, at det faktisk er hensigtsmæssigt, og at den har nogle demokratiske fordele.

Jeg synes, at der er så mange argumenter, der taler for det her. Og jeg synes, at det er lidt besynderligt at skulle høre fra regeringen, at den faktisk er helt enig i, at det er rigtig godt forslag, at det er super og sådan nogle ting, men den stemmer imod. Det er altså ikke særlig motiverende for mindretallet her i Folketinget at komme med et forslag, der så bare bliver taget af brættet, fordi regeringen ikke selv er kommet med forslaget.

Det udvalgsarbejde, som ministeren refererer til, handler jo ikke kun om den her opgave. Det er jo et meget bredere udvalg. Jeg tror, at man til lejligheden har fundet ud af lige at sige, at det også skal arbejde med det her om styreformen. Så er det ligesom blevet dækket af, og så kan man bare sige, at man stemmer imod, men arbejder videre med det. Men så får vælgerne ikke lov til inden kommunalvalget den 17. november at høre, hvad det rent faktisk ender med. Det kunne da være fint, hvis regeringen allerede nu havde sagt: Vi stiller os frem, vi giver kommunerne den mulighed. Men det er regeringen åbenbart ikke med på.

Jeg har lyttet til nogle af de kommentarer, der kom. Jeg synes, at særlig hr. Frank Aaen fra Enhedslisten havde nogle meget relevante pointer omkring mindretalsbeskyttelse. Jeg tror egentlig også, at hvis vi havde haft mere tid til at arbejde i dybden med det her beslutningsforslag, inden det skulle fremsættes – men det skulle nås inden kommunalvalget, så det havde vi ikke – så havde vi fået nogle flere overvejelser om mindretalsbeskyttelse med.

Jeg ved, at bl.a. Enhedslisten på Københavns Rådhus har nogle rigtig gode overvejelser om, hvad man rent faktisk kunne gøre. Hr. Frank Aaen nævnte også nogle af dem, bl.a. at man kunne overveje bedre lønmæssige forhold for den enkelte borgerrepræsentant, sekretariatsbistand osv.

Vi skal gøre noget, så vi ikke bare får et stort flertal, der banker sine beslutninger igennem og ikke tager hensyn til mindretallet. Det er en vigtig balance. Lige så meget som vi arbejder for, at der skal være gennemskuelighed og klare linjer i et flertalsstyre, arbejder vi for, at oppositionen skal have ordentlige arbejdsvilkår. Det må være en præmis for at ændre de her ting.

Tak for bemærkningerne. Jeg synes, at vi skal fortsætte diskussionen og give hinanden håndslag på at tage den diskussion op i Kommunaludvalget og så følge det udvalgsarbejde, som regeringen siger den har igangsat, meget nøje. Nu tager vi altså regeringen på ordet, for hvis regeringen kommer til maj og har endnu flere dårlige undskyldninger, synes jeg, at det er rigtigt kedeligt. Desværre vil regeringen ikke stemme for forslaget, selv om regeringen er enig i det. Det er lidt besynderligt, men det kender vi alt for godt. Men vi giver altså ikke så let op, så nu følger vi det her arbejde rigtig tæt.

Kl. 16:05

Formanden:

Der er et ønske om en kort bemærkning fra hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:05

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Rasmus Prehn om det her med at sikre demokratiet, for det er jo også vigtigt. Nu nævner ordføreren jo selv Enhedslistens argumenter for at sikre mindretallet, og der vil jeg gerne spørge, om forslagsstillerne også har indtænkt nogle tiltag, som man måske kunne overveje i forbindelse med den situation, at en borgmester mister sit flertal i løbet af en valgperiode. Jeg tænker helt konkret på København, ikke fordi man har mistet flertallet, men vi ved jo, at en række af netop Socialdemokraternes medlemmer af Borgerrepræsentationen har meldt sig ud af Socialdemokraterne, fordi de var lidt i opposition internt i partiet til den ledelsesstil, som overborgmesteren agerede ud fra. Der vil jeg gerne spørge: Hvis nu man kunne få nogle styreformere ind, hvor man også indtænkte den situation, at flertallet lige pludselig blev til et mindretal, hvordan ville Socialdemokraterne så forholde sig til det? Kunne det f.eks. tænkes ind i det her forslag?

Kl. 16:06

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:06

Rasmus Prehn (S):

Det er et rigtig interessant perspektiv, som Dansk Folkepartis ordfører bringer frem her. Man kan jo sige, at det, der kunne være den logiske konsekvens af at have parlamentarisme på kommuneplan, også ville være, at man i så fald ville kunne vælte eller afsætte en borgmester, hvis ikke der var opbakning til vedkommende. Altså, jeg tror da, at der er mange danskere, der har det sådan, at de faktisk synes, det er besynderligt at have en borgmester siddende, som der ikke er opbakning til, men det er så bare tilfældet, for nu har man en form for forholdstalsstyre, og der siger man så, at man skal sprede det ud over hele linjen, så der er flere forskellige borgmestre, også selv om de ikke har et flertal bag sig.

Der tror jeg da, at en naturlig konsekvens af at få parlamentarisme også ville være, at man midt i perioden ville kunne vinke farvel til en borgmester, hvis ikke der var opbakning til vedkommende. Så det synes jeg ville være et sundt princip; det ville jeg ikke have noget imod.

Kl. 16:07

Formanden:

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 16:07

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen det er jo sådan set meget interessant, hvis man kunne få den vinkel ind i diskussionen her, for jeg tænker faktisk på, at det ikke er længe siden, vi oplevede, at hr. Rasmus Prehns egen partiformand var på TV 2 og modsagde Københavns overborgmester og faktisk ordret sagde: Jamen kig bare på nogle af de dårlige erfaringer, vi har haft i løbet af den seneste valgperiode i København; der er nok at tage fat på for københavnernes. Det var de ord, der kom fra ordføreren egen formand. Og derfor kunne det jo være interessant at få også de ting bragt ind i den her debat – ikke fordi det lige er en socialdemokrat, det kunne også godt have været folk fra andre partier, f.eks. i Greve eller alle mulige andre steder, hvor vi har set nogle meget uheldige eksempler på, at Venstre og Konservative har sloges lidt.

Men hvis man også kan få de ting med ind i den her diskussion, vil vi i hvert fald meget gerne være med til at bakke op om det.

Kl. 16:08

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:08

Rasmus Prehn (S):

Altså, man kan ikke lade være med at stå og undres lidt heroppe på talerstolen. Her ser vi et medlem af Dansk Folkeparti, som sådan nærmest bliver helt euforisk og begejstret over perspektiverne i det her beslutningsforslag. Man siger: Hold da op, der er muligheder i det, det er spændende, og det virker også retfærdigt, det virker rigtigt, hvorfor har vi ikke gjort det før? Alligevel har man tænkt sig at stemme nej. Altså, jeg tror, man skal være medlem af Dansk Folkeparti for at kunne se logikken i det. Man siger: Vi synes, det er fantastisk, og der er muligheder i det; ih, hvor er det godt, men vi stemmer nej. Det er jo sådan set det, der ligger i det her.

Jeg vil sige, at ja, der kan godt undervejs i en periode være situationer, hvor man ikke er enige osv. – nu tror jeg, at i den konkrete situation, som Dansk Folkepartis ordfører refererede til, er det bare et spørgsmål om en eller anden form for midlertidig uenighed; det er ikke ensbetydende med, at man vil stemme nogen ned – den mulighed kan være der, hvis man får parlamentarisme. Og ja, det var derfor, at Dansk Folkeparti skulle stemme for det her beslutningsforslag. Så ville man stemme for det, man mente, i stedet for at stemme for noget andet end det, man mener.

Kl. 16:09

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Henrik Brodersen.

Kl. 16:09

Henrik Brodersen (DF):

Jeg kan jo gribe bolden og sige, at man ikke nødvendigvis behøver at være medlem af Dansk Folkeparti for at forstå det her. Det kræver måske bare en lidt større evne til at forstå det for dem, der modtager budskabet, og den kniber det så med. Jeg vil sige, at det, jeg tror er den største hage ved det med Københavns Kommune, måske er, at den er socialdemokratisk ledet. Det får vi formentlig lavet om på.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren, om ikke det er rigtigt, at vi fra Dansk Folkepartis side ikke har givet udtryk for, at den måde, som Københavns Borgerrepræsentation bliver drevet på, er den største lyksalighed, men at vi i almindelig respekt for det arbejde, der er sat i gang, siger: Det venter vi lige med at se på. Og så kan vi sagtens bakke op om nogle af de ting, hvis der ligger en rapport, der siger, at det her er sund fornuft og vi kan gøre det på de og de måder og med

de og de undtagelser. Det vil jeg bare gerne have ordføreren til at bekræfte.

Kl. 16:10

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:10

Rasmus Prehn (S):

Jeg kan i hvert fald konstatere, at man har brugt ret mange kræfter på at glæde sig over og perspektivere alle de fordele, der vil være i forbindelse med det her forslag. Og så har man sagt, at man stemmer imod det. Det er sådan set det, der er tilfældet. Man siger: Ih, hvor er forslaget godt, men vi stemmer imod. Det er sådan set det, der har været i det her.

Det, der kan undre, er jo, at da det handlede om Skanderborg Kommune, som gerne ville have lov til at lave en styreform, hvor de arbejdede uden udvalg, den såkaldte Skanderborgmodel, var man frisk fra Dansk Folkepartis side og sagde: Jamen der skal være frihed til kommunerne, det skal de have lov til at bestemme. Nu handler det om Københavns Kommune, hvor jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti oven i købet har en særlig interesse i, at der bliver lavet noget om. De synes, at det, der foregår i København, er så forkert, og at det skal laves om hurtigst muligt. Og de er glade for forslaget her og synes, at det er spændende, og at der er perspektiver i det, men de stemmer nej til det. Det er det, jeg kan forstå Dansk Folkeparti siger her i dag. Jeg synes, det er mærkeligt at bruge så meget tid på at argumentere for noget for så at skynde sig at stemme imod det med det samme.

Kl. 16:11

Formanden:

Hr. Henrik Brodersen.

Kl. 16:11

Henrik Brodersen (DF):

Jamen jeg fik i hvert fald bekræftet det med opfattelseevnen. Jeg vil bare sige til ordføreren, at vi jo i flere omgange har givet udtryk for, at vi ikke ser den måde, det bliver kørt på, som noget lyksaligt. Men i bund og grund har vi respekt for det, der er sat i gang, og det giver ingen mening at stille et forslag 12 dage før kommunalvalget og dermed skabe nogle andre retningslinjer for, hvordan vælgerne skal gå ud og stemme for at stemme for at få en anden styreform efter nytår. Det synes vi ikke er rimeligt. Nu går vi ind i en 4-årig-periode, og rapporten ligger der til maj. Hvorfor i alverden kan ordføreren ikke vente på, at den rapport kommer, så vi kan se, hvad den indebærer, og hvilke muligheder der er i den? Så har vi 3½ år til at lave det om i, så vælgerne til næste kommunalvalg lige præcis ved, hvad det er, de går hen og stemmer om.

Kl. 16:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:11

Rasmus Prehn (S):

Sagen er, at der intet som helst er i vores beslutningsforslag, som strider mod, at der er et udvalgsarbejde, der kører parallelt. Der er jo tale om, at vi foreslår en forsøgsordning, hvor man siger, at hvis Københavns Kommune gerne vil prøve det her af, kan den det. Det vil betyde, at det her udvalg, som jeg kan forstå at Dansk Folkeparti virkeligt kerer sig om, så også vil kunne få empirisk materiale at arbejde med, fordi man rent faktisk har været ude og lave et forsøg i Københavns Kommune. Så vil udvalget simpelt hen have et konkret grundlag at tage udgangspunkt i, man vil sådan set give det udvalg bedre

arbejdsbetingelser end dem, det allerede har nu. Men det er Dansk Folkeparti så åbenbart også imod.

Jeg fik heller aldrig forklaringen på, hvorfor det er, man godt vil være fleksibel, når det handler om Skanderborg Kommune, men når det handler om Københavns Kommune, vil man ikke være fleksibel. Det er da en mærkelig form for forskelsbehandling. Det fik jeg aldrig en forklaring på fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:12

Formanden:

Tak til hr. Rasmus Prehn. Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 18:

Forslag til folketingsbeslutning om boligområder med forskellige boligformer.

Af Rasmus Prehn (S) m.fl.

(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 16:12

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er indenrigs- og socialministeren.

Kl. 16:13

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Forslagsstillerne ønsker med beslutningsforslaget at give kommunerne en klar hjemmel i lovgivningen til at kræve blandede boligområder med forskellige boligformer. Forslaget skal ses i sammenhæng med andre tidligere forslag, også stillet af Socialdemokraterne.

Forslagene kan samles under den samme hat: kommunernes mulighed for at føre en aktiv boligpolitik. Vi kan selvfølgelig alle være enige om, at kommunerne skal føre en aktiv boligpolitik. En aktiv boligpolitik skal føre til velfungerende boligområder, hvor den enkelte beboer kan leve trygt under gode og sunde forhold, og en aktiv boligpolitik skal bekæmpe de problemer, der er i nogle af de såkaldte udsatte boligområder, hvor vi f.eks. oplever vold og hærværk.

Målet er derfor givet: Vi skal have gode og velfungerende boligområder, hvor alle kan leve og færdes i trygge omgivelser, og det skal bl.a. ske på grundlag af en aktiv kommunal boligpolitik.

Vi kan formentlig også blive enige om, at det er kommunernes ansvar at løse den boligsociale opgave ud fra den enkle betragtning, at det er kommunerne, der ved, hvor skoen trykker på det lokale boligmarked. Kommunerne har da også allerede en lang række redskaber, som de kan anvende til at skabe gode og velfungerende boligområder, redskaber, som oven i købet er blevet meget styrket af den her regering.

Jeg må derfor blankt afvise forslagsstillernes bemærkning om, at regeringen intet har gjort for at give kommunerne fornuftige rammer til at kunne føre en aktiv boligpolitik. Jeg skal ikke stå her og gå i detaljer med alle de forslag, der ligger i de fire boligaftaler, som regeringen har indgået siden 2002, men lad mig ridse nogle af hovedpunkterne op og understrege, at der i alle aftalerne er meget væsent-

lige elementer, der netop er rettet mod de udsatte boligområder og herunder ikke mindst kommunernes mulighed for at sikre en afbalanceret beboersammensætning.

Regeringen har afsat massive midler til renoveringer og moderniseringer af almene boliger. I perioden frem til 2012 har Landsbyggefonden en investeringsramme på 2,4 mia. kr. om året til renoveringer i den almene boligsektor. Der er til den sociale og forebyggende indsats afsat ca. 400 mio. kr. årligt frem til 2010 og i alt 2,2 mia. kr. i perioden 2006-2010. Kommunerne og boligorganisationerne har med boligaftalen for 2009 fået redskaber til at skræddersy lokale planer for udviklingen af udsatte boligområder.

Jeg vil også pege på, at vi nu har gennemført lovgivning, som har givet kommuner og boligorganisationer endnu flere muligheder for at styre beboersammensætningen i boligområderne. Jeg sigter her til udlejningsreglerne, mulighederne for flyttehjælp, salg af boliger i problemramte områder, muligheden for påbegyndelse af bygning af f.eks. ejerboliger og endelig muligheden for at etablere erhverv i almene bebyggelser for herved at forbedre det lokale bymiljø. Endelig har vi jo også i fællesskab i satspuljen netop afsat 140 mio. kr. til en helhedsorienteret gadeplansindsats. Kort sagt, vi har allerede gjort rigtig, rigtig meget.

Så er spørgsmålet, om vi skal stille endnu et redskab til rådighed for kommunerne, nemlig det, at kommunerne på private byggegrunde skal kunne gå ind og bestemme ejerformen af boligerne, altså om nye boliger skal være andelsboliger, udlejningsboliger, ejerboliger eller almene boliger.

Det er jeg ganske enkelt imod. Efter min opfattelse skal kommunerne ikke kunne bestemme en ejerform på en given grund, som reelt vil tvinge grundejeren til at sælge sin grund. For det er jo det, der sker. Hvis kommunen beslutter, at der skal være almene boliger på en given grund, og ejeren ønsker at afhænde grunden, bliver grundejeren reelt nødt til at sælge grunden til en almen boligorganisation. Jeg mener ikke, at kommunerne skal have sådan en mulighed.

Jeg vil godt knytte nogle enkelte bemærkninger til de muligheder, som kommunerne i dag efter planloven har. For efter planloven har kommunerne mulighed for at regulere boligsammensætningen med hensyn til boligarter og -størrelser. Kommunerne kan f.eks. i en lokalplan bestemme, at en bebyggelse skal opføres som parcelhuse, rækkehuse, tæt, lav bebyggelse eller etageboliger. Der kan i en lokalplan bl.a. fastsættes antal etager eller lejlighedstørrelser i et byggeri. Boligernes funktion som f.eks. ældreboliger, ungdomsboliger eller kollegieværelser kan også reguleres i en lokalplan, men planloven regulerer ikke ejerforhold. Kommunerne kan med andre ord ikke bestemme, hvilken ejerform, altså alment boligbyggeri, privat udlejning eller lignende, der skal opføres.

Kl. 16:18

Jeg er også nødt til at sige, at en sådan ordning i givet fald vil rejse nogle spørgsmål i forhold til ejendomsretten efter grundloven, som vil skulle overvejes meget nøje.

Forslaget er, tror jeg, fremsat med udgangspunkt i de problemer, vi må konstatere der er i nogle af vores store boligområder med almen bebyggelse. Og der er problemer nogle steder – det behøver vi overhovedet ikke at diskutere. Men efter min bedste overbevisning vil et forslag som det her fremsatte kun have en meget begrænset effekt i forhold til vores udsatte boligområder; hverken boligsammensætningen eller beboersammensætningen vil ændre sig væsentligt som følge af det her forslag.

Regeringen har, som jeg har redegjort for, taget en række initiativer til at løse problemerne i de udsatte boligområder, initiativer, som jeg vurderer vil være virksomme i forhold til de problemer, som påpeges i forslaget. Men problemerne løses altså ikke ved et snuptag; det er et langt og sejt træk, der skal til. Så afslutningsvis kan jeg altså

således nu her slå fast, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Kl. 16:19

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:19

Rasmus Prehn (S):

Tilbage i 2005 havde regeringen nedsat et udvalg med de allerallerklogeste hoveder på det her område, og det var Programbestyrelsen, som skulle arbejde med dialog og balance i udsatte boligområder. I spidsen for det her udvalg sad Jørgen Nue Møller, og da man var færdig med det her arbejde, hvor man havde siddet med de allerklogeste hoveder på området, kom man med én virkelig vigtig prioritering, ét klart forslag til regeringen, nemlig det her med at give kommunerne en klar hjemmel i planloven, i lovgivningen i det hele taget, til, at man kan stille krav til bygherrer om, at der skal være blandede boligformer. Og det gjorde man, fordi man sagde, at hvis man virkelig vil løse noget på det her område, er man, når man planlægger, nødt til at kunne sige, at her skal man både have ejerboligformer og almene boliger osv., så man får blandet forskellige grupper af danskere.

Hvordan kan det egentlig være, når vi så fremsætter sådan et helt konkret beslutningsforslag fra socialdemokratisk side, hvor vi sådan set tager regeringens eget ekspertudvalg på ordet, at man så står her fra regeringens side og siger: Nej, det vil vi virkelig ikke stemme for; det er godt nok vores eget udvalg, der har foreslået det, men nej, nej, den går ikke med os? Hvordan kan det være?

Kl. 16:20

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:20

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Det synes jeg at jeg ganske, ganske tydeligt har redegjort for i min besvarelse her, for jeg mener, at vi med planloven simpelt hen allerede har de redskaber, der skal til, og jeg mener, at vi udfordrer den private ejendomsret ved det her.

Så vil jeg da i øvrigt gerne anerkende, at Programbestyrelsen altså har gennemført et meget stort og vigtigt arbejde, og meget af det, som Programbestyrelsen er kommet med, er jo netop også indgået i vores videre arbejde med boligpolitikken, og det gør det fortsat.

Kl. 16:21

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:21

Rasmus Prehn (S):

Så konklusionen er altså her, at regeringen har brugt skatteydernes penge på at sætte de allerklogeste hoveder sammen og få dem til at komme med gode ideer. Og når man så kommer med sine forslag, sidder regeringen som en anden prinsesse i Klods-Hans og siger: Duer ikke. Væk. Altså, man vil simpelt hen ikke lytte til sine egne eksperter.

Men det er jo ikke kun regeringens egen Programbestyrelse, der er kommet med det her forslag. Det er jo også erfaringer fra London, hvor man også har haft massive problemer og også større problemer end dem, vi kender til i Danmark, og hvor man faktisk har løst meget ved at gøre det her. Altså, gør de her internationale erfaringer ikke indtryk? For selv om ministeren har ret i, at der er sat noget i gang – man har jo lyttet lidt og sådan noget – så er problemerne jo

ikke løst; er vi ikke enige om det? Skulle man ikke tage og gå det sidste skridt og gøre, ligesom de bl.a. har gjort i London?

Kl. 16:25

Kl. 16:22

Formanden:
Ministeren.

Kl. 16:22

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg er dog glad for, at Socialdemokraternes ordfører her anerkender, at vi også har taget imod mange af de gode råd, som er kommet fra Programbestyrelsen. Når man nedsætter et udvalg af kloge hoveder til at komme med ideer, er det jo ikke givet på forhånd, at man skal gennemføre hver evig eneste god idé, de måtte synes var en god idé – det ville måske være lidt usagligt. Men der er ikke nogen tvivl om, at vi tager alle gode ideer med i vores overvejelser.

Så vil jeg sige i forhold til det her med at lade sig inspirere af et andet lands boligpolitik, at man godt kan lade sig inspirere af det, men jeg tror bare, det ganske enkelt er vanskeligt ligesom at overføre direkte, hvad det er, de har gjort i ét land, til et land med andre forhold. Og som jeg også allerede har været inde på, er jeg ikke positiv over for tanken om, at kommunerne skal kunne bestemme, hvilken boligform private ejere skal opføre.

Kl. 16:23

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 16:23

Maja Panduro (S):

Ministeren siger jo selv meget rigtigt, at de problemer, som vi oplever i dag i nogle af de her boligområder, ikke løses med et snuptag. Det er jo helt rigtigt. Ministeren remser jo nogle forskellige initiativer op, udmærkede initiativer, men som jo bare dels ikke er nok, dels jo altså også for størstedelens vedkommende er initiativer, som skuer bagud, og som forsøger at lappe på de problemer, som vi har i dag i eksisterende boligområder. Var det så ikke en idé at gribe fat om nældens rod og sørge for, at vi i de boligområder, de nye områder, som vi bygger i dag, ikke kommer til at have de samme problemer der? Det ville da være at løse nogle problemer, ikke bare med et snuptag, men endda på forhånd. Ville det ikke være måden at gøre det på?

Kl. 16:24

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:24

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg synes jo, det er vigtigt, at vi får sat tingene ind i den rette sammenhæng her, og heldigvis er alle jo enige om, at der er problemer i visse udsatte boligområder, det kan alle jo ligesom se. Men vi kan heller ikke bare lovgive os ud af alle problemer, ligesom vi heller ikke bare kan eller skal styre alting fra centralt hold. Jeg har bare helt basalt gjort rede for alle de redskaber, der findes, og jeg mener helt klart, at den tanke med, at kommunerne skal kunne bestemme, hvilken boligform private ejere skal kunne opføre, er jeg bare lodret imod.

Kl. 16:25

Formanden:

Fru Maja Panduro.

Maja Panduro (S):

Når nu ministeren med sine egne ord har redegjort for alle de indsatsmuligheder, der findes, synes jeg også, vi kan konstatere, at det bare ikke er nok. Heldigvis lyder det, som om ministeren er enig i, at det er så utrolig vigtigt; det er vigtigt for sammenhængskraften i vores samfund, det er vigtigt for netop at sikre, at de unge mennesker, der vokser op i de her områder, får nogle ordentlige chancer i fremtiden, og det er også vigtigt for at sikre trygge gader, at vi har en blanded beboersammensætning. Hvorfor så ikke tage alle midler i brug for at sikre det, når nu vi er enige om, at det er det, der virker?

Kl. 16:25

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:25

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Diskussionen handler selvfølgelig om alle midler, for der kan vel ikke være nogen tvivl om, at den lokale boligpolitik selvfølgelig er kommunernes ansvar, og at kommunerne i dag – og det anerkender oppositionen heldigvis – har rigtig mange gode, fornuftige redskaber i værktøjsskassen, når de skal styre en uhensigtsmæssig udvikling i et boligområde: udlejningsregler, flyttehjælp, salg af boliger osv. osv. Og der sættes massivt ind de steder, hvor der er problemer, men vi skal også bare gøre os klart, at der altså her er tale om et langt og sejt træk. Det skal der til, før alle problemer er løst, og jeg er rimelig overbevist om, at kommunerne er fuldstændig klar over, hvor vigtigt det er, at vi får de unge væk fra gaderne, at vi får dem aktiveret.

Kl. 16:26

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Thomas Jensen.

Kl. 16:26

Thomas Jensen (S):

Tak. I Socialdemokraterne har vi jo med stor interesse læst den rapport, der er kommet fra regeringens udvalg, Programbestyrelsen. Vi synes, at det er et meget omfattende arbejde, der er blevet lagt i det igennem 3-4 år, og derfor er det også meget vigtigt, at vi nærstuderer det og ser, hvad det er for nogle konkrete ting, der bliver lagt frem. Det, der bliver lagt frem, er jo, at der er 37 boligområder i Danmark, der er udsatte. Det vil sige, at der er mange i den arbejdsdygtige alder, som er arbejdsløse; at der er 35.000-40.000 børn og unge, der vokser op i områder, hvor de rollemodeller, de kan se på i hverdagen, er folk, der ikke har en tilknytning til arbejdsmarkedet; og at det er nogle områder, der også lider af en fysisk nedslidning.

På baggrund af det anbefaler Programbestyrelsen jo, at der gøres en sammenhængende indsats med boligpolitik, socialpolitik, integrationspolitik, uddannelsespolitik og også lidt erhvervs politik ind over, for at de her områder virkelig kan blive gode, velfungerende boligområder i årene fremover, og så vi sikrer, at de her børn og unge også får en god fremtid. Det, mit spørgsmål går på, er: Det, der egentlig er kendetegnet ved den her rapport, er sammenhængskraft. Den tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen talte meget om sammenhængskraft. Jeg vil godt bede indenrigs- og socialministeren om at definere ministerens opfattelse af sammenhængskraft ud fra det, Programbestyrelsen har lagt frem her.

Kl. 16:28

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:28 hedsbetragtning med i tingene, men hvis det er det her, der skal være
helhedsforslaget, så kan jeg være bekymret.

Kl. 16:31

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Der skal en længere redegørelse til end blot at stå og tale om sammenhængskraft, men jeg synes sådan set, at spørgeren indrammer det meget godt med hensyn til helheden i en indsats og netop at tænke alle aspekter med. Derfor var det også oplagt, da vi havde forhandlingerne om satspuljeaftalen og alle initiativerne i forhold til bekæmpelse og forebyggelse af ungdomskriminalitet, netop at tænke helheden ind i de ting, vi gør. Det bliver der efterlyst alle steder fra, og den eneste måde, tror jeg, man kan lykkes med det på, er ved selv at fremstå med et godt eksempel, når man tager initiativer.

Derfor laver vi også i vores initiativ med bekæmpelse af ungdomskriminalitet, eksempelvis med de 140 mio. kr. i forbindelse med gadeplansmedarbejdere, et fuldstændig tæt samarbejde med Integrationsministeriet, så vi ikke siger, at den ene laver det ene og den anden laver det andet – og så kan to gadeplansmedarbejdere stå og tale med hinanden om, at de er finansieret af hver sin kasse. Det handler om, at vi tænker helhed ind i de indsatser, vi gør.

Kl. 16:29

Formanden:

Hr. Thomas Jensen.

Kl. 16:29

Thomas Jensen (S):

Nu syntes jeg faktisk, at ministerens svar meget grundigt understregede regeringens prioritering af det her område, nemlig at 140 mio. kr. i satspuljen skal løse nogle problemer. Det er små klatvise tiltag. Der kommer ikke et samlet værdipolitisk udspil fra regeringen om, at man rent faktisk vil styrke de her udsatte boligområder. Der er endnu ikke kommet noget sammenhængende fra regeringen på baggrund af det, Programbestyrelsen har anbefalet – desværre.

Nu har vi fra Socialdemokraternes side fremsat sådan et positivt forslag, hvor vi lægger op til, at det lokale demokrati kan beslutte, om man vil kunne føre en aktiv lokal boligpolitik, og den eneste indvending, som jeg kan høre at ministeren har imod det, og det helt centrale er: Nej, det vil gå ud over sælgers muligheder, med hensyn til hvem han kan sælge til. Er det virkelig vigtigere for ministeren, vejer interesserne hos en enkelt sælger af et jordlod tungere end et helt lokalsamfunds sammenhængskraft og planlægningen af en lokal boligpolitik?

Kl. 16:30

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:30

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg har altså meget vanskeligt ved at se, at B 18, Forslag til folketingsbeslutning om boligområder med forskellige boligformer, skulle være svaret på spørgsmålet om en helhedsorienteret indsats. Når jeg tog udgangspunkt i gadeplansindsatsen over for ungdomskriminalitet, var det blot for at eksemplificere det, som spørgeren stillede spørgsmål om, og det var i første omgang netop sammenhængskraft, hvordan man sikrer helhed i indsatsen. Hvis det her skulle være Socialdemokraternes bud på et stort sammenhængende forslag, ja, så er jeg for alvor bekymret, må jeg sige.

Jeg har klart redegjort for, at jeg simpelt hen ikke er positivt indstillet over for tanken om, at kommunerne skal kunne bestemme, hvilken boligform private ejere skal opføre. Det er det, der er helt centralt i det her forslag, og det er det, vi debatterer. Jeg anerkender og synes, det er godt, at vi så har en diskussion om helhed og sammenhængskraft, for jeg synes sådan set, at det er godt at have en hel-

Formanden:

Tak til ministeren. Der er ikke ønske om flere korte bemærkninger.

Så går vi til ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Per Bisgaard.

Kl. 16:31

(Ordfører)

Per Bisgaard (V):

Indledningsvis vil jeg godt slå fast, at Venstre ikke kan støtte det fremsatte beslutningsforslag. Indenrigsministeren nævnte jo i sin tale flere af de muligheder og de redskaber, som allerede eksisterer i dag, redskaber, som kan løse både akutte og permanente problemer i udsatte boligområder.

I Venstre er vi af den opfattelse, at kommunerne ikke skal kunne bestemme, hvilken ejerform nye boliger på private grunde skal have. Kommunerne har i dag ifølge planloven mulighed for at bestemme, på hvilke arealer der skal opføres erhverv, boliger og rekreative områder. Det giver det enkelte byråd gode muligheder for at lave en overordnet planlægning med lokalplaner, men for Venstre er det vigtigt, at byrådet ikke får retten til at bestemme den ejerform, der skal opføres.

Der er gennem det seneste årti, men såmænd også før den tid, besluttet en række forbedringer i lovgivningen, der giver mulighed for at påvirke og regulere, således at en eventuelt uheldig beboersammensætning kan ændres. Begreber som kombineret udlejning og fleksibel udlejning dækker jo over nogle muligheder for at ændre en ensidig beboersammensætning, således at man kan afvise visse grupper og eventuelt tiltrække andre. Disse ordninger har jo vist sig at være særdeles effektive og har i mange tilfælde været med til at tage problemerne i opløbet og efterfølgende skabt nogle positive ændringer i beboersammensætningen.

Med en vis succes har kommunerne også anvendt tilbuddet om at yde lejere flyttehjælp, således at de selv og deres naboer kan få et bedre liv. Det er en positiv tilgang til at ændre problematiske forhold, hvor nogen har svært ved at leve side om side med sine naboer.

Som sagt har kommunerne i dag allerede mange redskaber i værktøjsskassen, men det er klart, at der i visse storbyer – og jo ikke mindst i København – er så store problemer, som ministeren også sagde, at de ikke så let lader sig løse og slet ikke hen over en nat.

Forslagsstillerne nævner i deres bemærkninger et par rapporter, som fortæller om de erfaringer, som man har gjort i andre europæiske lande, og der synes jeg egentlig at der er meget god inspiration at få, og der er også videndeling over landegrænserne. Men rapporten fortæller jo også, at problemerne måske ligner hinanden fra land til land, men at der alligevel er meget store forskelle på den måde, man tackler problemerne på, fordi forskellige traditioner, finansieringssystemer, behov m.v. gør det vanskeligt sådan umiddelbart at sammenligne og overføre ideerne landene imellem.

Som sagt indledningsvis kan vi i Venstre ikke støtte forslaget.

Kl. 16:34

Formanden:

Tak. Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:34

Rasmus Prehn (S):

Nu har jeg ikke kunnet lade være med at notere mig her i den kommunale valgkamp, at Venstre sådan set har prøvet at gøre lidt ud af det der med at pudse deres kommunalpolitiske profil lidt af med hensyn til det med det kommunale selvstyre; nu skal der være mere frihed til kommunerne og sådan nogle ting. Men her har vi altså en

række kommuner, der kommer og siger: Vi har brug for jeres hjælp, kære regering, vi har brug for jeres hjælp. Vi ved, at der er de ypperligste eksperter, der har hjulpet jer med at finde alt det bedste frem, man kan gøre, og de er kommet med en anbefaling om, at man får hjemmel i planloven til at kunne stille krav til sin bygherre om at blande boligformer.

Er tiden ikke inde til, at Venstre viser sit kommunale jeg og siger: Selvfølgelig lytter vi til kommunerne, selvfølgelig lytter vi til vores egne eksperter, selvfølgelig lytter vi til erfaringer fra udlandet? Er tiden ikke inde til det, frem for at komme med en hel masse venlige ord, men så alligevel sige: Den her mulighed får I så ikke?

Kl. 16:35

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:35

Per Bisgaard (V):

Jeg tror, det er svært at gå på kompromis med det, for netop med hensyn til det der med frihed ligger det os meget på sinde, at kommunerne har en række frihedsgrader i forvejen, som de blot kan udnytte. Og læg så mærke til, at jeg tilføjer: Jeg siger ikke, det er let, for der er nogle opgaver netop i de her år, som gør det vanskeligt; det bliver modarbejdet fra flere sider.

Men det er altså vores opfattelse, at vi rent faktisk har den lovgivning, der er tilstrækkelig til at løse hovedparten af de opgaver, der er.

Kl. 16:35

Formanden:
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:35

Rasmus Prehn (S):

Tilstrækkelig, siger Venstres ordfører. Mener Venstres ordfører ikke, at der er boligsociale problemer i København? Hvordan kan det så være tilstrækkelig?

Kl. 16:36

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:36

Per Bisgaard (V):

Jo, og jeg tror, at jeg meget tydeligt endda sagde, at ikke mindst i København har vi store problemer. Men det handler jo også om den vilje, den evne, der er til at gøre nogle ting. Det er selvfølgelig også en forudsætning for, at man kan løse problemerne.

Kl. 16:36

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 16:36

Maja Panduro (S):

Nu taler ordføreren jo heldigvis varmt om det kommunale selvstyre, om kommunalpolitikernes frihedsrettigheder, og understreger også, ligesom ministeren gjorde, at vi jo alle sammen er enige om, at kommunerne skal føre en aktiv boligpolitik. Vi er enige om, at det er kommunernes ansvar at løse den her boligsociale udfordring. Hvorfor er det så, at man ikke vil give kommunalpolitikerne mulighed for at tackle den her udfordring? Hvorfor er det, man ikke vil styrke deres handlemuligheder på området?

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:36

Kl. 16:36

Per Bisgaard (V):

Jamen som ministeren sagde tidligere, og som jeg så gentager nu, mener vi, at kommunerne har en række af de muligheder, der skal til. Og vi ønsker ikke at sætte kommunerne i en sådan situation, at de kan disponere på en måde, som går imod borgerne.

Kl. 16:37

Formanden:

Fru Maja Panduro.

Kl. 16:37

Maja Panduro (S):

Ja, og borgerne i den her forstand forstået som den enkelte grundejer. Det er selvfølgelig synd for den her ene byggematador, at kommunalpolitikere skal have nogen som helst indflydelse på, hvad han må bygge på sin grund, men kunne det ikke være, at der var et hensyn at tage til kommunens resterende borgere, til deres muligheder for at leve med blandede boligformer, og at der var et hensyn at tage til kommunens sammenhængskraft, som gjorde, at det alligevel kunne give mening at give kommunalpolitikere mulighed for at gå ind og sige til den enkelte bygherre: Her synes vi du skal fordele det sådan og sådan af hensyn til sammenhængskraften i vores kommune?

Kl. 16:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:38

Per Bisgaard (V):

Nu anvender spørgeren ordet byggematador, som om der er noget odidiøst i det. Altså, jeg opfatter det ikke sådan, at det blot er en byggematador. Der er så sandelig ganske almindelige mennesker, som har noget jord, de gerne vil eje, og det er jo en af de store rettigheder, vi har ifølge grundloven. Og jeg mener bestemt, at ethvert byråd har det inde i overvejelserne at lave den rette planlægning, og der findes redskaber i planlægningsloven til at gøre det.

Kl. 16:38

Formanden:

Der er en kort bemærkning, og den er fra hr. Thomas Jensen.

Kl. 16:38

Thomas Jensen (S):

Tak. Det er jo altid sjovt at høre, når Venstre taler om frihed, for så er det jo et spørgsmål om, hvem det er frihed for. Vi må konstatere, efter at ministeren har været på talerstolen i dag, at den frihed, der lægges mest vægt på i Venstre i den her sag, er frihed for den, der ejer noget jord, for uha, hvis vedkommende er nødsaget til at sælge sin byggegrund til f.eks. en almen boligforening eller måske en privat bygherre, så er vedkommendes frihed begrænset.

Den frihed, jeg tror på, er for lille Muhammed eller lille Morten, der vokser op i et af de her 37 udsatte boligområder, som er blevet nævnt. Det er friheden ved, at den lille dreng – det kunne også være en lille pige – der vokser op her, kan se frem til at få en tilværelse, hvor han kan vælge frit, hvor han kan få sig en god uddannelse og nogle gode rollemodeller gennem sin opvækst.

Det er jo det, der er hele hovedformålet med det her forslag. Socialdemokraterne vil blande boligformerne ude i kommuner, give kommunalpolitikere mulighed for at blande boligformerne, så vi får blandet folk, sådan at slagterens søn kan gå i skole med direktørens

datter og man på den måde kommer til at kende folk fra forskellige sociale lag.

Så jeg vil spørge hr. Per Bisgaard, om han kan definere, hvem det her forslag vil give frihed for.

Kl. 16:40

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:40

Per Bisgaard (V):

Jamen jeg kan i hvert fald høre, at det vil give frihed for Morten og Muhammed, men jeg tror nu også, at det vil gøre det for mange, mange andre.

I den situation, du lægger frem, er det, som om kommunerne ikke handler i positive retninger i dag. Det gør de jo; de anvender i høj grad de muligheder, de har. Jeg nævnte de muligheder, som hed – nu skal jeg se, om jeg kan finde det – kombineret udlejning, fleksibel udlejning, muligheder for at hjælpe de beboere, der bor i nogle udsatte områder, til at flytte til et andet sted, hvis det ikke umiddelbart er til at bo der, hvor man bor. Jeg synes, der er en række gode muligheder. Og så er jeg sådan set ikke meget uenig i dine frihedsbegreber, og det synes jeg heller ikke at ministeren gav udtryk for.

Kl. 16:40

Formanden:
Hr. Thomas Jensen.

Kl. 16:40

Thomas Jensen (S):

Tak. Konsekvensen af, at både ministeren og hr. Per Bisgaard er imod det her socialdemokratiske forslag, er jo – ud fra ministerens argumentation – at man helst ikke vil frarøve den her grundejer muligheden for selv at kunne bestemme, hvem vedkommende vil sælge til og til hvilke formål.

Mit spørgsmål til hr. Per Bisgaard er så: Vejer den her jordejers frihed tungere end friheden for de børn og unge, der vokser op i nogle udsatte boligområder, og som måske kan få færre valgmuligheder her i tilværelsen, fordi de vokser op under nogle dårligere sociale kår, og som ville få bedre sociale kår ved at møde nogle andre børn i den lokale skole, som måske kommer fra bedre sociale kår? Er det den private grundejers frihed, eller er det de her børns frihed, der vejer tungest for hr. Per Bisgaard?

Kl. 16:41

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:41

Per Bisgaard (V):

Jeg kan slet ikke sætte det op på den vægt, som du sætter det op på. For mig er det ikke et spørgsmål om at være på den ene side eller på den anden side. Sådan opleves verden ikke ude i byrådene, hvor jeg i øvrigt også sidder. Undskyld, men jeg kan altså ikke følge den tankegang.

Kl. 16:42

Formanden:

Nej, og selv om man bruger betegnelsen du, er der ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger.

Tak til hr. Per Bisgaard. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Hvis man skal være helt ærlig, kunne man godt, hvis man har fulgt den her debat om det her beslutningsforslag, få den formodning, at der er nogle, der har været herinde på Christiansborg alt for længe. For hvad er det, der foregår i kommunerne i dag, hvad er det byrådene gør i dag, hvad er det de tekniske udvalg gør, hvad er det, de arbejder med? Jo, det skal jeg sige, de arbejder selvfølgelig med, at de lokalplaner, som skal gennemføres i en kommune, er så gennemarbejdet som overhovedet muligt, de arbejder med integration, de arbejder med arbejdsmarked, de arbejder med kultur, idræt. De arbejder med alt muligt, som har med de ting at gøre, som ligger i det, som bl.a. en af Socialdemokraternes spillere jo bemærkede, nemlig at slagterens søn jo også gerne skulle kunne gå i skole med direktørens datter. Jeg håber så sandelig også, at det er sådan rigtig mange steder i dag i Danmark, men jeg vil gerne sige, at det ikke er noget, som vi herinde fra Christiansborg skal blande os i.

Det, der jo er helt grundlæggende forkert i det her forslag, er bl.a. det, at man vil have et stort opgør med retten til at eje jord, retten til at bestemme over den jord, man ejer, og retten til at udvikle den jord, man ejer. Så tænkte jeg straks på ekspropriation, for det er det, der sådan set er tale om. Det er nogle af de der problematikker, som bl.a. Ritt Bjerregaard har haft problemer med i København, nemlig at man gerne ville give 5.000 boliger til hver 5.000 kr. om måneden osv., men som man så ikke har kunnet få gennemført, fordi man selvfølgelig skal have et sagligt belæg for at gå ind og bruge kommunens borgers penge på at ekspropriere for at få handlet jorden ned på en alt for lav pris i forhold til den værdi, den jord reelt har. Derfor er vi nødt til at erkende og klart sige som et signal til de partier, som støtter det her beslutningsforslag, at det i hvert fald ikke er et forslag, vi fra Dansk Folkepartis side kan støtte.

Vi synes faktisk, hvis man kigger på det, som det er i dag, at man ser, at kommunerne har rigtig stor fokus på at sikre et bredt og varieret boligtilbud i alle landets kommuner. Vi har faktisk i Dansk Folkeparti tillid til, at de danske kommuner også fortsat vil have fokus på hele den her opgave, som har med folks bosætningsmønstre at gøre. Vi synes også, det er værd at pointere, at der netop vedrørende de sociale problemer i ghettoer osv. – ghettoer, som vi har kunnet se igennem mange, mange år have en negativ betydning i Danmark, specielt i de år, hvor vi havde socialdemokratisk ledede regeringer, kan man sige – faktisk siden 2001 er sket det, at man med flere boligpakker har investeret flere og flere milliarder i kvarterløft i en lang række danske byer, Horsens, Esbjerg, Odense, København, Aalborg osv. Det er nogle kvarterløft, som man selvfølgelig har gjort for at sikre, at der også skal være gode boligtilbud de steder, hvor der har været alt for stor slitage på boligområderne, og hvor der har været sociale problemer.

Jeg synes bestemt, vi har gjort en stor indsats for at få forbedret mange af de ting i Danmark, og jeg tror også på, at de mennesker, der bor i de her områder, har oplevet det sådan. De projekter, der er blevet igangsat, er i hvert fald blevet taget positivt imod.

Så vil jeg gerne sige, at vi har en planlov, som klart definerer de her regler, vi har også kommuner, som er forpligtet til at lave kommuneplaner, og vi har også, som jeg nævnte i starten, selvfølgelig hele området vedrørende lokalplaner, hvor man, når man laver et nyt boligområde i de enkelte byområder, kan gå ind og sige, at der i det her område eksempelvis skal være plads til tæt, lav boligbebyggelse.

Men når så vi kommer til, at det er jord, som i forvejen er ejet af private investorer, så mener vi altså ikke, at man kan bruge det her som den helt oplagte mulighed til at sikre, at tingene skulle kunne blive bedre. Vi mener, at vi skal have ret til den frie ejendomsret i Danmark, vi mener, det her vil være at undergrave mange af de fri-

hedsrettigheder, som vi har i det danske samfund. Så vi kan ikke støtte forslaget.

Kl. 16:46

Formanden:

Der er først en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:46

Rasmus Prehn (S):

Det er jo en kendt sag, at hvis man rejser ud i verden for at se, hvordan boligproblemerne er der, så ser man mange steder, at det er sådan, at der er rigmandsenklaver, hvor de allerrigeste bor for sig selv med hegn omkring, hvor der skal en kode til for at kunne køre ind, og hvor man kun må køre ind i særlige biler osv., og i andre områder bor de fattigste så.

Der er så kommunalpolitikere i Danmark, der siger: Hov, hov, vi er ved at få en kedelig udvikling i Danmark, hvor der er nogle, der bygger sådan nogle rigmandsenklaver, hvor man bor for sig selv, og så er der nogle steder, hvor man bor i meget fattige kår. Skulle vi ikke til at planlægge noget mere?

Det, der har været kendetegnende for Danmark, er, at vi planlægger, så man bor mere dør om dør, bliver blandet mere, så man interageres med hinanden. Det er jo det, de ønsker hjemmel til i loven: at kunne træffe demokratisk beslutning om at planlægge, så vi i Danmark ikke kommer til at ende i en så kedelig udvikling, som jeg skitserede før fra udlandet. Det kan jeg så forstå ikke er noget for Dansk Folkeparti. Den hjemmel vil man ikke give.

Kl. 16:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:47

Hans Kristian Skibby (DF):

Undskyld mig, men jeg synes simpelt hen, det er en absurd diskussion, vi er ved at bevæge os ud i. Rigmandsenklaver. Hvor mange er det lige, vi har af den slags? Undskyld mig, Danmark er faktisk et nogenlunde velbalanceret samfund, hvor der ikke er den store forskel på rig og fattig. Vel er der nogle, der har større boliger end andre, men der er også nogle, der har større indtægter end andre, og der er også nogle, der har en anden baggrund end andre, og som eksempelvis er ud af en familie, der er født med lidt på lommen osv. Men det kan vi da ikke begynde at bringe ind i en diskussion om det her beslutningsforslag. Jeg synes, det ligger milevidt fra det, der ligger i det her.

Danmark er et gennemreguleret samfund. Kommunalbestyrelsernes medlemmer sidder og arbejder med lokalplaner og kommuneplaner. De udlægger nye områder til de steder, hvor der skal være boliger, og de tager højde for, som jeg sagde, tæt-lavt boligbyggeri for at sikre, at der netop bliver plads til seniorboligbyggeri, og sikre, at der bliver plads til rækkehuse, hvor der så kan være forskellige ejerformer. Det synes jeg faktisk vi skal støtte op om i stedet for at gøre det her til en absurd diskussion.

Kl. 16:48

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 16:48

Rasmus Prehn (S):

Det bliver først og fremmest absurd, hvis man ikke svarer på det, jeg spørger om. Sagen er jo den, at jeg skitserede en udvikling, som vi ikke har i Danmark endnu, men som der er nogle der er bange for at vi får. Det er derfor, der skal planlægning til.

Jeg kan forstå, at Dansk Folkepartis politik er: Planlægning, nej tak. Frihed til kommunerne, nej tak. Demokrati i kommunerne, nej tak. Kommunernes ønsker, nej tak. Ghettobekæmpelse, nej tak. For det er jo det, det her forslag handler om. Det er at give den her mulighed, som kommunerne råber på.

Er det virkelig sådan, Dansk Folkepartis politik skal opfattes: at man ikke kan gå ind og træffe en demokratisk afgørelse om, hvordan man gerne vil have sin by planlagt, bare fordi de har et eller andet princip om, at vi endelig ikke må stille krav til folks ejendomsret og andet? Må man ikke planlægge sin kommune, sådan at man bor dør om dør? Skal vi have folk, der er delt op i segmenter, folk, der er delt op i enklaver? Er det virkelig det, Dansk Folkeparti ønsker?

Kl. 16:49

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 16:49

Hans Kristian Skibby (DF):

Er der nogen i den her debat, der forsøger at dele folk op i dem og os og omvendt, er det i hvert fald forslagsstilleren, vil jeg gerne sige.

Ordføreren siger, at Dansk Folkeparti ikke ønsker planlægning i kommunerne. Ordføreren sagde: Nej tak. Ordføreren sagde også, at vi ikke ønskede frihed i kommunerne. Til det skulle Dansk Folkeparti også sige nej tak. Jamen det er jo decideret nonsens. Jeg har jo netop lige stået og sagt, at vi har en lang række af love, der gennemregulerer Danmark. En af de allerfornemste er planlovgivningen. Den har igennem flere årtier gennemreguleret landet og sikrer en afbalanceret boligpolitik i Danmark, så man tager højde for de her ting i kommunerne, når de enkelte byråd sidder og byudvikler deres forskellige arealer og sikrer, at der bliver plads til seniorboligbyggeri, almennyttigt boligbyggeri, tæt-lavt boligbebyggelse i de forskellige nye lokalplaner.

Jeg synes ikke, at man kan gøre det meget, meget bedre, og jeg synes, at det må være den måde, det skal gribes an på. Det er ikke noget, vi herinde fra Christiansborg skal blande os mere i, for jeg synes faktisk, at kommunerne er rigtig gode til at lave de her ting på den rigtige måde.

Kl. 16:50

Formanden:

Så er det fru Maja Panduro.

Kl. 16:50

Maja Panduro (S):

Ordføreren fik før sagt, at vi, der har fremsat det her forslag om boligområder med blandede boligformer, må have befundet os for længe på Christiansborg. Jeg kan jo tænke, om ordføreren har befundet sig for længe inden døre – om det er herinde, ved jeg ikke – hvis ordføreren overhovedet ikke er bekymret for, overhovedet ikke ser nogen som helst risiko for, at vi er på vej mod et opsplittet Danmark, at vi er på vej mod at få de her rigmandsenklaver og de her socialt belastede områder, hvor børnene bare har ringere chancer i livet fra start af. Hvis ordføreren fuldstændig vil afvise det, kan jeg godt være bekymret for, at det er ordføreren, der har været inden døre for længe.

Jeg kan så berolige ordføreren med, at jeg i hvert fald ikke endnu har været på Christiansborg for længe. Jeg kommer nemlig frisk ude fra Randers Kommune, hvor jeg udtrådte af byrådet den 31. august i år.

Når ordføreren siger, at kommunernes arbejde i forhold til det her ikke er noget, vi skal blande os i, så skal jeg da bare hilse og sige fra kommunerne, at det må Folketinget rigtig gerne blande sig i, så længe det handler om at sikre bedre og mere effektive redskaber til at løse den her meget store udfordring, som kommunerne rigtig, rigtig

gerne vil løse, men som de altså mangler nogle mere effektive redskaber til at løse.

Kl. 16:54

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:52

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil gerne sige, at jeg bestemt ikke har den opfattelse, at ordføreren, fru Maja Panduro, kan tale på vegne af alle byrødder i Danmark. Sådan tror jeg ikke helt det hænger sammen.

Nu var fru Maja Panduro selv inde på det her med integration og problematikken om et delt samfund. Mange af de problemstillinger, vi har oplevet i Danmark og stadig væk oplever, og som man har prøvet på at rydde op i siden 2001, og i forbindelse med hvilke vi har brugt enorme summer på kvarterløft – der er blevet pumpet milliarder ud i at lave kvarterløft i en lang række af vore større byer – skyldes faktisk en fejlslagen integration op gennem 1980'erne og 1990'erne, hvor Socialdemokraterne faktisk regerede det her land. Derfor nytter det jo ikke noget nu at begynde at sige, at det er planlovens skyld. Jeg synes simpelt hen, det er for langt ude.

Kl. 16:52

Kl. 16:53

Formanden:
Fru Maja Panduro.

Kl. 16:53

Maja Panduro (S):

Jeg vil gerne spørge ordføreren, om han mener, det vil være mest effektivt i forhold til at forebygge, at vi får nye problemer, at gøre sådan, som vi foreslår, og sikre, at når man bygger ud i kommunerne, kan man sørge for, at vi ikke kommer til at få områder med en så ensidig social profil, som vi desværre ser i dag. Ville det være mest effektivt i forhold til at forebygge problemer i fremtiden, eller er det mest effektive bare at gøre det, som ordføreren og desværre flere af regeringsordførerne har talt for? Det, der bliver fremhævet af dem, er jo, at man også kan sætte folk ud af deres lejligheder. Alt det, der bliver fremhævet, er initiativer, der vedrører boligområder, som ligger der i forvejen. Ville det ikke være en god idé, om vi kunne forebygge, at den slags problemer opstår i nogle af de nye områder, som vi skaber i dag?

Kl. 16:54

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:54

Hans Kristian Skibby (DF):

Jo, men hvis medicinen til den forebyggelse, sådan som jeg har forstået det fra Socialdemokraterne side, er, at man vil pådutte dem, der ejer jorden, hvilke ejertyper der skal være på de pågældende parceller, der skal bebygges på en given grund i et område, så er det ikke Dansk Folkepartis politik. Vi går faktisk ind for den frie ejendomsret. Vi går faktisk ind for, at når man har et stykke jord, ejer man det, og så længe man ejer det, har man også rettigheden til at udvikle det på baggrund af planlovgivningen og miljølovgivningen og på baggrund af den lokalplan, der ligger, for det kvarter, hvor jorden ligger. Jeg synes, det er sund fornuft, og jeg kan altså ikke forstå, hvorfor det skal gøres til et stort problem her på Christiansborg.

Kl. 16:54

Formanden:
Så er det hr. Thomas Jensen, der har trippet længe, kan jeg se.

Thomas Jensen (S):

Tak. Jeg vil lige minde hr. Hans Kristian Skibby om, at vi befinder os i Folketingssalen og ikke i den kommunale valgkamp, som det godt lidt kunne lyde. For det lyder, som om hr. Hans Kristian Skibby gerne vil tage patent på at være i sync med, hvad der sker ude i kommunerne, og det er jo det, jeg gerne vil teste nu med mit spørgsmål. Det er nemlig sådan, at Socialdemokraterne lytter til, hvad der sker rundtomkring i landet. Udsatte boligområder er jo ikke kun et København- eller hovedstadsproblem, men også et problem i en lang række af kommunerne der, hvor jeg kommer fra i Midtjylland, og også i Syddanmark, hvor hr. Hans Kristian Skibby kommer fra.

Den her rapport fra Programbestyrelsen anbefaler, at vi går ind med en samlet indsats, og vi har fra Socialdemokraternes side taget et af de gode instrumenter og lagt frem her, som vi kan beslutte om, og så er mit spørgsmål til hr. Hans Kristian Skibby: Rapporten udpeger 37 konkrete boligområder i Danmark, der kan betragtes som udsatte, og det er dem, vi vil imødekomme bl.a. med det her forslag. Kan hr. Hans Kristian Skibby redegøre for, hvilke kommuner i Region Syddanmark der har udsatte boligområder som problem ifølge den her rapport?

Kl. 16:56

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 16:56

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen altså, nu skal det her jo ikke udvikle sig til at være en quiz. Jeg er nødt til at rette en misforståelse: Jeg bor ikke og er ikke valgt i Sønderjylland: jeg er valgt i Østjylland, så det er jo ikke så nemt at svare på, nøjagtig hvordan reglerne er i Sønderjylland, og hvilke kommuner der har hvor store problemer. Jeg kan kun sige, at jeg i hvert fald ved, at Esbjerg er en af de kommuner, som har været fremme, og hvor man har investeret massivt i at give et kvarterløft til nogle af de steder, hvor man har haft store boligsociale problemer.

Så vil jeg gerne sige, at det her med, at jeg bliver beskyldt for at drive valgkamp fra talerstolen, vil jeg gerne have mig frabedt, for jeg står her faktisk på grundlag af, at Socialdemokraterne har bedt mig om at komme herop. Man har fremsat fire beslutningsforslag, der er til behandling i Folketinget i dag, og som tilfældigvis alle sammen drejer sig om lokalpolitik. Så hvem er det egentlig, der måske driver allermest lokalpolitik og valgkamp her fra Christiansborg i dag? Jeg tror nok, at der er nogle, der har lidt mere at skulle have sagt der end Dansk Folkeparti.

Kl. 16:57

Formanden:
Hr. Thomas Jensen.

Kl. 16:57

Thomas Jensen (S):

Årsagen til, at Socialdemokraterne har fremsat de her forslag nu, er selvfølgelig, at vi vil sende et klokkeklart budskab til borgerne ude i kommunerne om, at når Socialdemokraterne kommer til magten efter næste valg, kommer der nogle redskaber, som – bl.a. med det her beslutningsforslag – betyder, at der kan gennemføres en lokal boligpolitik, at de folk, man nu sætter ind i byrådene, også kan beslutte, hvad det er for en boligpolitik, der skal føres i den pågældende kommune. Det er såmænd det, der er formålet med det her beslutningsforslag.

Men jeg vil spørge hr. Hans Kristian Skibby, om det virkelig er rigtigt forstået, at grundejerens frihed til selv at kunne bestemme, hvad der skal være på den her byggegrund, vejer tungere end frihe-

den for de børn og unge, der vokser op i de her 37 udsatte boligområder, og som har nogle svære fremtidsudsigter, hvis de ikke kan komme til at vokse op i områder, hvor der er en lidt mere blandet boligsammensætning, hvor det også kommer til at afspejle sig i skolerne og daginstitutionerne, at det er børn fra forskellige kår, der mødes, så man på den måde kan lære af hinanden og få lidt mere sammenhængskraft i samfundet. Vejer friheden for de her børn og unge virkelig mindre end friheden for den her lodsejer, der gerne vil sælge en byggegrund?

Kl. 16:58

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 16:58

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen der er kun et alternativ til det her, og det er altså ekspropriation – sådan er det. Hvis man mener, at det har almenvellets interesse, at man tvinger en jordejer til at aflevere sin jord, fordi der skal bygges etageboligbyggeri, bare for at tage et eksempel, så kræver det altså, at man eksproprierer, og at det bliver godkendt. Og så skal det selvfølgelig igennem de nævn og råd, hvor det skal vurderes. Sådan er lovgivningen i dag, og sådan skal den blive ved med at være.

Nu siger ordføreren selv, at når Socialdemokraterne kommer til magten efter valget, vil man gennemføre det her, således at der kommer endnu mere tvang ind i lovgivningen – tvang ind i lovgivningen! Jeg synes, at det er meget interessant, og jeg håber, at der er mange vælgere, der følger med hjemme ved skærmene.

Kl. 16:59

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Så er det hr. Flemming Bonne som ordfører.

Kl. 16:59

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Jeg skal undlade at føre kommunal valgkamp fra Folketingets talerstol. Det har jeg ikke noget behov for. Jeg har derimod behov for at give udtryk for, at jeg synes, det her er et godt beslutningsforslag. Det er et beslutningsforslag, som kommunerne kan få stor glæde af, hvis det kan blive gennemført.

Jeg har også lyst til at sige, at det altid er klogt at lære af sine fejltagelser. Jeg er sikker på, at hvis man, da man planlagde de store boligområder tilbage i 1960'erne og 1970'erne, havde vidst, hvad det var for en velstandsudvikling, der ville komme i Danmark, og dermed havde haft blik for, hvor mange i den danske befolkning der havde risiko for at blive kørt ud på et sidespor, ville man med kysshånd have taget imod et sådant forslag som det, vi behandler i dag, fordi det ville have givet mulighed for at lave en planlægning af boligområderne, så der allerede fra starten kunne tages højde for virkningerne af velstandsudviklingen og beboersammensætningen.

Forslaget til folketingsbeslutning om boligområder med forskellige boligformer pålægger regeringen at sikre, at planlovgivningen fremover stiller klare krav om etablering af blandede boligområder, så man ikke nogle steder får store udsatte boligområder og andre steder velhavende boligområder. Situationen er jo nok, at det i dag er sådan mange steder, og SF er grundlæggende enig i, at det skal der gøres noget ved.

Forslagsstillerne ønsker bl.a., at der skal ske en blanding af ejer- og lejeboliger i de enkelte boligområder. Det er vi også enige i. Det vil alt andet lige øge muligheden for succesfuld integration, bedre levevilkår for udsatte grupper og færre sociale problemer, og så vil det øge den sociale integration, som er så nødvendig. Som jeg var inde på, ville datidens planlæggere tilbage i 1960'erne, hvis de kunne se i

bakspejlet, have været glade, hvis de havde haft den mulighed, som det her forslag lægger op til.

Det har aldrig været hensigten med planlægningen i Danmark at dele landet op i velhaverområder og områder for marginaliserede grupper – lavtlønsgrupper og ghettoer for særlige grupper i befolkningen. Det sker alligevel, hvilket kan tolkes på grund af utilstrækkelige planlægningsværktøjer. Derfor er det foreliggende forslag godt.

Vi ser, at udviklingen i Danmark går i retning af, at de velstillede og veluddannede bosætter sig bestemte steder i landet. De lavere uddannede og mellem- og lavindkomstgrupperne er koncentreret andre steder i landet. Jeg har senest hørt en forsker udtale, at der virkelig er risiko for en opdeling af vores land, således at de begavede bor et sted i landet og de ubegavede bor andre steder i landet.

Jeg tror, at vi skal tage det her med at diskutere planlægningen og prøve at påvirke, hvorledes sammensætningen og sammenhængskraften i vores samfund bliver, meget alvorligt. Det her er et meget lille bidrag til at rette op på det. Vi kunne godt ønske os set i det større perspektiv, at man også begyndte at tage planlægningen alvorligt og lave et bindende planlægningsgrundlag, der kan regulere landet i en anden retning.

Kl. 17:03

Formanden:

Tak til hr. Flemming Bonne. Der er ingen ønsker om korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. Jørgen S. Lundsgaard.

Kl. 17:04

(Ordfører)

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg tror ikke, at jeg kan tilføre debatten meget, derfor vil jeg gøre det kort.

Udgangspunktet for forslaget er, at udviklingen i de danske byer deler disse op i socialt udsatte områder og velhaverområder. Dette kan dog kun siges om visse dele af Danmark. Og det er nu engang borgerne, der vælger bopæl.

Ved gennemførelse af forslaget forventes det, at kommunerne får et nyt, effektivt instrument til at bekæmpe denne udvikling. Kommunerne har dog allerede gennem planloven mulighed for at regulere, hvilke slags bebyggelser, f.eks. bebyggelse til beboelse eller erhverv, der skal opføres, og kan gennem lokalplaner og krav til en række tekniske forhold sikre blandede boligområder med forskellige boligformer – hvis de vil.

Kommunerne kan derimod ikke bestemme, under hvilke ejerformer boligerne skal opføres, og det er udmærket. Vi vil nødig undvære det frie initiativ, og vi vil ikke bestemme, hvor og hvordan folk skal bo. Kommunerne har således allerede i dag de nødvendige redskaber til at imødegå ghettoisering og til sikring af velfungerende boligområder. Det fremsatte forslag er derfor kun et indgreb i ejendomsretten og vil ramme bredt, også, hvor der ikke er problemer, og det er derfor overflødigt. Det Konservative Folkeparti kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag.

Kl. 17:05

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 17:05

Rasmus Prehn (S):

Det er lidt ligesom ved det forrige beslutningsforslag: Jeg vil gerne høre den konservative ordfører, om man ikke rigtig mener noget med det kommunale selvstyre og med det at kunne tage et initiativ i kommunen. For det, der sådan set er tilfældet her, er, at kommunerne siger: Vi kunne godt tænke os at få hjemmel i lovgivningen til at

gøre de her ting, og hvis vi får det, kan vi træffe demokratiske afgørelser om, at vi vil blande nogle boligområder.

Er det sådan, at Det Konservative Folkeparti ikke længere går ind for det kommunale selvstyre og ikke går ind for, at man skal kunne træffe demokratiske afgørelser i en kommunalbestyrelse? Er man gået helt væk fra det, eller hvordan ser det ud?

Kl. 17:06

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:06

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Hr. Rasmus Prehn ved godt, at vi sætter det kommunale selvstyre særdeles højt, ingen tvivl om det. Men vi kan altså ikke bestemme, hvor borgerne skal bo, og selv om vi byggede rigmandsvillaer i Vollsmose, tror jeg ikke, vi fik nogen rigmænd til at bo der.

Jeg har selv været med til at sørge for, at folk kom ud fra ghettoer og kom hen at bo andre steder, og vupti, i løbet af ganske kort tid er de tilbage igen, for der er altså nogle mennesker, der holder af at bo i ghettoer – hvem der dog kan forstå det. Og det nytter altså ikke noget at sammensætte områder således, at man kan få parcelhuse imellem ghettoer osv., for de folk vil ikke bo der. Er der noget, de går op i, er det tryghed for deres børn, og de vil altså ikke have deres børn til at være steder, hvor de ikke kan garanteres denne tryghed. Og jeg vil nødig ind i en situation, hvor man f.eks. forbyder folk at flytte på landet, fordi de absolut skal bo i et eller andet socialt boligkvarter.

Kl. 17:07

Formanden:

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 17:07

Rasmus Prehn (S):

Ordføreren bliver ved med at snakke om, at det her forslag lægger op til, at vi skal bestemme, hvor folk skal bo henne. Altså, det står der jo ikke noget som helst om i forslaget. Det, det netop handler om, er at prøve at lave nogle rammer, inden for hvilke kommunernes demokrati kan agere, så man netop kan undgå en udvikling, hvor der er for mange, der bor i sådan en slags enklaver eller ghettoer, som ordføreren nævner det.

Det, der sådan set altid har kendetegnet Danmark og det danske samfund, er jo, at rig og fattig har boet dør om dør, at man har haft børn i samme folkeskole og andet, fordi vi netop har haft en stor grad af blandede boligformer. Men i løbet af de seneste år har vi set en tendens til, at der har været nogle områder med borgere med sociale problemer, og andre områder med folk, der virkelig er velhavende, så der bliver en eller anden form for opsplitning. Og det er jo netop for at undgå en yderligere udvikling i den retning, at Socialdemokratiet kommer med det her forslag.

Så nu, hvor den konservative ordfører er oplyst om, at vi altså ikke vil sidde herinde på Christiansborg og bestemme, hvor folk skal bo henne, kan ordføreren så ikke se noget fornuftigt i at give kommunerne hjemmel til at planlægge bedre?

Kl. 17:08

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:08

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg har selv lige været med til at planlægge et område, hvor der skal bo 10.000 mennesker, og det er planlagt som blandet bebyggelse: parcelhuse, blandede karrébebyggelser, blandet socialt boligbyggeri osv. Grundene er solgt til nogle af disse formål, men problemet er

blot, at det er meget svært at sælge en dyr grund ved siden af en social boligblok. Og det er et kontant problem. Man kan trække hesten til truget, men man kan altså ikke tvinge den til at drikke. Selv om man måske forærede dem grunden, kunne man ikke få dem til at bo der. Det er helt andre attraktioner, der skal til for at få de folk til at flytte derhen.

Jeg er selv lige flyttet til Christianshavn, og der må jeg så indrømme at det er omvendt: Her ser jeg et område, der fungerer – faktisk på den måde, at der f.eks. på den ene side bor en statsbibliotekar eller noget tilsvarende, og på den anden side bor der altså en pensionist, som ved gud ikke har for meget. Så jeg indrømmer, at det kan lade sig gøre, men det er andre ting end en overordnet kommunal planlægning, der skal til – eller noget mere.

Kl. 17:09

Formanden:

Så er der en kort bemærkning til hr. Thomas Jensen.

Kl. 17:09

Thomas Jensen (S):

Tak. Jeg hørte den konservative ordfører omtale den sociale boligblok, og at det er svært at sælge en byggegrund ved siden af en social boligblok. Det lyder, som om det virkelig er nogle farlige mennesker, der bor i de der såkaldte sociale boligblokke.

Jeg vil minde den konservative ordfører om, at vi i Danmark har en stor almen boligsektor. De fleste af de almene boligområder er velfungerende boligområder, hvor der bor forskellige folk med forskellig social baggrund, som har valgt at bo i den almene boligbebyggelse, fordi det er der, de får opfyldt deres boligbehov.

Men jeg vil høre, om den konservative ordfører er af den opfattelse, at hvis der er noget, der er alment, er det bare noget socialt noget, som man endelig skal prøve at holde parcelhusene væk fra. Eller er der en anerkendelse hos den konservative ordfører af, at vi skal have en velfungerende almen sektor i Danmark?

Kl. 17:10

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:10

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg anerkender naturligvis, at vi både skal og bør have en almen boligsektor. Jeg kan jo se, at mange af de mennesker, der bor i den, er nogle, vi selv anviser bolig til der. Vi har altså en stor grad af ansvar for, hvordan den udvikler sig. Problemet er bare, at de fleste af dem, vi anviser, eller som bor der, enten er pensionister eller folk med lav indkomst. Det behøver ikke at være dårligt, tværtimod. Det er slet ikke det, der gør, at folk ikke vil flytte dertil. Det, der gør det, er de problemer, der består i, at der pludselig er en ungdomsgruppe, der begynder at terrorisere eller noget tilsvarende – det er der, vi nok nærmere skal sætte ind – og så bliver folk bange. Der skal ikke så meget til, og så vil folk pludselig flytte væk, og det gør de.

Kl. 17:11

Formanden:

Hr. Thomas Jensen.

Kl. 17:11

Thomas Jensen (S):

Nu kommer vi jo egentlig frem til sagens kerne med, hvad det er for nogle udfordringer, der ligger for de her 37 boligområder, som det handler om i Programbestyrelsens rapport. Det er nemlig nogle boligområder, som engang har været velfungerende boligområder, hvor der ikke har været nogen udtrykningsproblemer. Men i løbet af de sidste 7-8 år, efter at den borgerlige regering kom til, hvor man har

sparet den forebyggende sociale indsats væk, er de, der lavede dren-gestregere, dengang de var 12-13 år, nu vokset op og blevet 20 år og laver ungdomskriminalitet og måske laver noget bandekriminalitet. Det er simpelt hen et symptom på en fejlslagen boligpolitik i forhold til dele af den almene sektor her i Danmark.

Så når Socialdemokraterne fremsætter det her forslag, er det selvfølgelig med udgangspunkt i Programbestyrelsens rapport, der anbefaler, at de skal lave en samlet indsats i de her boligområder. Der er det her forslag, vi fremsætter i dag, en lille del af hjælpen på vejen til, at kommunerne kan starte på arbejdet, men der skal nok komme mere fra Socialdemokraterne herinde.

Men anerkender den konservative ordfører slet ikke, at det her instrument rent faktisk kan være med til at forebygge, at der i fremtiden vil være nogle af de her bander i nogle af de her områder?

Kl. 17:12

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 17:12

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Selvfølgelig anerkender jeg, at der kan gøres ting. Jeg er bare ikke helt sikker på, at det er en begrænsning af den private ejendomsret, der har den store indflydelse på det område. Det er helt andre og meget mere substantielle ting, vi skal sætte i gang.

Det er en holdningsændring, der skal til, for at folk gerne vil bo der. Der skal også en holdningsændring hos kommunalpolitikkerne til, nemlig at de ikke skal anvise folk dertil. Vi har jo det store problem i store dele af provinsen, at vi har for mange boliger. Det vil sige, at folk flytter derfra og de flytter i ejerboliger i stedet for; og for ejerboliger er det altså sådan, at folk kigger på prisen, og hvordan deres pension sikres der. Det er meget menneskeligt, det kan vi ikke lave om.

Kl. 17:13

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 17:13

Maja Panduro (S):

Det glæder mig meget at høre, at ordføreren ikke mener, at det entydigt er et problem med almene boliger, især fordi da jeg for ikke ret mange måneder siden i Randers Kommune, hvor jeg som tidligere nævnt kommer fra, var med til at beslutte, at vi skulle have en større andel af almene boliger i vores kommune – det var noget af det, vi kunne beslutte som kommunalbestyrelse – da var svaret fra de borgerlige, at den slags mennesker, som boede alment, skulle vi nødig tiltrække i kommunen. Det var de borgerliges svar. Det bekymrede mig.

Derfor kan jeg også være lidt bekymret for den her holdningsændring, som ordføreren taler om. Det er måske især en holdningsændring blandt borgerlige politikere, der er brug for, for er det ikke sådan, at de problemer, som ordføreren omtaler, i nogle af vores almene byggerier netop ville kunne forebygges med vores forslag? Og hvis man ikke vil være med til vores forslag, har man så virkelig ikke nogen bedre forslag end en holdningsændring?

Kl. 17:14

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 17:15

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Nu vil jeg meget nødig sættes i bås med dem, der bliver kaldt borgerlige som sådan en massebetegnelse. Jeg er konservativ, og vi

konservative har et dybt socialt ansvar. Og som sådan erkender vi også, at vi skal have boliger for dem, som måske ikke har råd til at få en ejerbolig. Derfor er sociale boliger en rigtig god idé. Det anerkender vi, ingen tvivl om det.

Vi anerkender også, at der skal gøres noget for at sikre, at vi får blandede befolkningsgrupper i boligerne. Jeg mener bare ikke, at det forslag her løser det.

Kl. 17:15

Formanden:

Fru Maja Panduro.

Kl. 17:15

Maja Panduro (S):

Så kan jeg jo gentage mit spørgsmål, for det fik ordføreren ikke svaret på – og undskyld, at jeg kom til at kalde ordføreren for borgerlig, hvis det ikke er en betegnelse, som ordføreren bryder sig om. Men når nu man ikke vil være med til vores forslag, hvilke tiltag skal vi så ellers sætte ind? Er det kun den her holdningsændring, man ligesom kan spille ind med? Og i så fald, hvordan har man så tænkt sig at få den her holdningsændring implementeret ude i befolkningen?

Kl. 17:16

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:16

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg har ikke nogen patentløsninger, men det vigtigste er nok at gøre disse områder trygge. Det er det væsentligste i det hele taget.

Kl. 17:16

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Lundsgaard. Så er det hr. Frank Aaen som ordfører.

Kl. 17:16

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Igen har vi en debat, hvor de borgerlige og konservative benytter sig af sådan mere eller mindre selvopfundne argumenter for at gå imod et forslag. Først fik vi argumentet om, at det her beslutningsforslag ville betyde, at kommunen skulle bestemme, hvor folk ville bo. Det fik vi så afklaret at det nok ikke gik ud på. Så har vi fået et argument om, at, uha, det begrænser den private ejendomsret. Det er jo sådan set korrekt. Al planlægning i samfundet går jo ud på at begrænse den private ejendomsret. Hvis man ikke vil sige, at engang imellem bestemmer samfundet, hvad der skal være her, og hvad der skal være der, kan man lige så godt droppe enhver tanke om planlægning. Så er det bare dem, der har flest penge, der bestemmer det hele. Så derfor er det også et mærkeligt argument, som bare er fundet frem til lejligheden, og som ikke har noget med substansen at gøre.

Så hørte jeg før – et par gange endda – at folk selv vælger, hvor de vil bo. Jeg har aldrig hørt noget lignende. Alle og enhver ved jo, at dem, der frit kan vælge, hvor de vil bo, er dem, der har rigtig mange penge, og dem, der ikke har en chance, er dem, der ingen penge har. Så der er altså simpelt hen ikke nogen af de argumenter, jeg hører – hvis man kan kalde dem argumenter – som har noget at gøre med det, der ligger her.

Nej, man skal tage fat i noget helt andet, nemlig at det her samfund er ved at blive opdelt, sådan at de rige og velbærgede og dem, der virkelig er på den grønne gren, bor nogle steder, og dem, der ikke har det så godt, ikke har arbejde, ikke har penge, har sociale problemer, bor andre steder. Det er en opdeling af samfundet, som vi

hidtil i danmarkshistorien har synes var meget uhensigtsmæssig.

Den har sneget sig ind hos os alligevel. Jeg mener, vi har jo en ghetto oppe nord for København, hvor man skal være meget rig for at få lov til at komme ind, og vi har nogle andre ghettoer, hvor vi har puttet alle dem, der er fattige, hen. Men vi har dog ikke fuldstændig fået det opdelt, som vi har set i andre lande.

Derfor er det forslag, der er lagt frem her, jo en rigtig god idé, nemlig at vi skal prøve at se, om vi ikke med planlægningsmæssige midler kan sikre, at vi ikke får den opdeling i samfundet. Det vil sige, at vi også giver dem, der ikke har så mange penge, mulighed for at bo i områder, der ellers er forbeholdt de allerrigeste. Det er meget sundt for alle, at man kan mødes. Jeg ved, at i alle valgkampe taler man om, hvor dejligt det er komme ned i Brugsen og møde alle borgere. Jamen det holder op, hvis det ikke er sådan, at man sørger for, at samfundet er blandet – folk med forskellige indkomster, forskellige baggrunde, forskellige erhverv osv. – og folk mødes de samme steder. Det gælder også for det at gå i samme skole. Det er også noget af det, vi har været stolte af i Danmark. Der går vi i den samme skole. Der kan arbejderbarnet møde direktørbarnet. Jo, det er rigtig godt.

Men det er jo ved at blive ødelagt, og det er ved at blive ødelagt dels på grund af vores boligpolitik, dels fordi samfundet bliver mere og mere ulige. Det vil sige, at den skævhed, der i forvejen ligger indbygget i den måde, mange af vores boliger er blevet fordelt på, bliver forstærket ved, at der også er nogle, der bliver meget fattigere, og nogle, der bliver meget, meget rigere. Hvis ikke man på sigt ønsker et splittet samfund, må man gøre noget. Alle og enhver ved, at et splittet samfund skaber mistro til hinanden, øgede sociale spændinger og dermed flere af den slags uting, den slags meget dårlige ting, vi ser i øjeblikket i Københavns gader, altså at den slags ting vokser, hvis ikke man gør noget ved udviklingen.

Derfor vil jeg sige, at det er skammeligt, at de borgerlige og konservative – så ved jeg ikke, om Dansk Folkeparti også følger sig indbefattet af det, men det bør de gøre – ikke indser, at der her er et problem, at der skal gøres noget ved det, og at det er kommunerne, der skal have redskabet til at kunne gøre noget ved det.

Kl. 17:20

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger. Derfor er det nu ordføreren for forslagsstillerne, hr. Rasmus Prehn.

Kl. 17:21

(Ordfører for forslagsstillerne)

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil på Socialdemokraternes vegne gerne takke for den debat, vi har haft. Jeg synes, der har været rigtig mange gode overvejelser med i den her debat, og vi har haft nogle principielle diskussioner af, hvad vi skal gøre på boligområdet. Så mange tak for det.

Det, der kan ærgre mig lidt, er, at jeg synes, at når man sådan følger dansk politik, oplever man, at der er utrolig meget fokus på, hvad der kan gøres med hensyn til at straffe folk i forbindelse med at sætte ind over for kriminelle, at sætte ind over for bander og andet. Men når det kommer til noget, som er så afgørende som forebyggelse, altså hvad man kan gøre for at undgå de her ting, så er det altså meget begrænset, hvad der er af politisk vilje til rent faktisk at gøre noget.

Allerede for år tilbage besluttede man sig fra den nuværende regerings side for, at nu skulle der gøres noget ved det, man kaldte ghettoproblestillingen. Det ord er man så gået væk fra, bl.a. fordi det på mange måder er med til at stigmatisere folk, der bor i de her boligområder. Men i områder, hvor der er udsatte borgere, folk med problemer, skulle man gøre noget for at sætte ind over for det. Man tog så de allerallerklogeste hoveder, der var i Danmark, på det her område, og nedsatte det, man kaldte for Programbestyrelsen med fo-

kus på dialog og balance i udsatte boligområder. De kom så med en række anbefalinger til, hvad man rent faktisk kan gøre for at løse det her problem.

En af de ting, de altså sagde var det allervigtigste, var at give kommunerne en hjemmel til at kunne planlægge og beslutte sig for, at de faktisk vil indrette deres samfund på en bestemt måde. Det gælder f.eks. det, at man i en kommune kan sige, at man faktisk gerne vil fastholde den store tradition, der er i Danmark – som også hr. Frank Aaen var inde på – hvor det er sådan, at de rige og fattige bor dør om dør, og hvor deres børn går i samme folkeskole osv. Det kan man faktisk planlægge sig til, hvis man vil. Men det er nødvendigt at have hjemmelen til det, for vi kan se, at der begynder at komme en udvikling i retning af en større segmentering.

I nogle områder bor de fattigste danskere, og i andre områder bosætter de rigeste sig. Der bliver stadig flere og flere eksempler på de her ting, og derfor er det nødvendigt at gribe ind nu, hvis ikke vi om 10, 20 eller 30 år skal havne i den situation, som jeg skitserede lidt i et af mine spørgsmål, og som vi desværre på uhyggelig vis oplever i udlandet, nemlig det forhold, at der er områder, hvor de allerrigeste bor hegnet ind, og hvortil man skal have kode for at komme ind. Man skal også køre i en bestemt bil for at få lov at komme ind i det her område, ellers kan man slet ikke være der. I andre områder bor folk under virkelig kummerlige forhold.

Hvis ikke vi skal havne i den situation, er det altså vigtigt, at kommunerne får et planlægningsredskab, og det er sådan set det, vi i al beskedenhed foreslår med det her beslutningsforslag. Vi har lyttet til regeringens egne kloge hoveder, vi har simpelt hen taget regeringen på ordet og sagt: Hvis I har sat de klogeste til at undersøge det her og de kommer med en anbefaling, vil vi gerne være med til det.

Derfor er det underligt, at regeringen siger: Det kan godt være, de kommer med det her forslag, men det er slet ikke noget for os; det ødelægger det hele, og det vil være en undertrykkelse af den private ejendomsret. Men det er jo ikke det, det er. Det er demokrati. Skulle der nu være noget forkert i at være et fællesskab, der træffer beslutninger og siger: Nu er vi faktisk enige om det, og ja, det får nogle konsekvenser for os alle sammen, men vi er enige om det; vi har truffet en demokratisk afgørelse? Skulle det være odidiøst at træffe en demokratisk afgørelse og være enige om noget i fællesskab? Regeringen får det lige pludselig til at lyde, som om at hvis der er nogle, der er enige om noget, så må de ikke gøre det, hvis der er én, der føler sig truffet. Jamen så kan vi jo ikke skabe fællesskab, så kan vi jo ikke skabe demokrati, så kan vi ikke lave planlægning. Så det synes jeg er dybt problematisk.

Derudover er det jo også sådan, at man i andre lande, hvor man har oplevet den samme udvikling, er skredet til handling. Det bliver nævnt i beslutningsforslagets bemærkninger, at man i London har taget skridt til at kunne planlægge på den her måde, og at det rent faktisk har nytte. Altså, der er det jo svært at forstå den indre logik i at sige: Vi kan se, at vi har et problem, de også har i andre lande; i andre lande er problemet større, men de har faktisk formået at afværge det i tide ved at gøre noget bestemt, men – siger man så fra den danske regerings side – dem, der har fundet ud af, hvordan det her løses, gider vi ikke at lytte til; vi lukker bare øjnene, og så venter vi på at se, hvad der sker. Det er sådan set lige præcis det, der er tilfældet her. Man vil ikke engang se på, hvad de har gjort i London, og gøre det samme.

Så jeg synes, det har været en usædvanlig skuffende omgang og i øvrigt også en meget ansvarsløs omgang. Vi har alvorlige problemer med segmentering i vores boligpolitik. De rige bor et sted og de fattige bor et andet sted. Tænk på, hvad det giver af integrationsproblemer, fattigdomsproblemer, sociale skævheder og glidebane med bandekriminalitet og alt muligt andet. Man har chancen for at gribe ind her, og man vil ingen som helst ting. Jeg synes, det er skuffende.

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger, først fra hr. Henrik Brodersen.

Kl. 17:26

Kl. 17:26

Henrik Brodersen (DF):

Jeg vil gerne starte med at sige, at der ikke er noget til hinder for nogle af de ting, som ordføreren nu står her og postulerer ikke kan lade sig gøre nu, sådan som lovgivningen er. Der er masser af eksempler på, at man har et areal, som man udstykker, og så beder man om, at det bliver lejeboliger, andelsboliger og ejerboliger inden for den samme udstykning. Jeg kunne bare godt tænke mig at høre ordføreren: Hvor langt ned vil han regulere det her? Er det sådan, at vi skal have en bosnisk familie til at bo i nr. 22, så skal vi have en dansk blikkenslager til at bo i nr. 18 og måske en svensk bankmand i nr. 16? Jeg kunne godt tænke mig at høre: I hvilken detaljeringsgrad er ordføreren villig til at gå for fuldstændigt at tage den private ejendomsret fra en?

Kl. 17:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:27

Rasmus Prehn (S):

Jeg tror, det er sådan et meget fantasifuldt skræmmebillede, som Dansk Folkepartis ordfører fremmaner her, altså at vi på meget nidkær vis skulle sidde herinde på Slotsholmen og fordele folk ud på opgange. Altså, det er ikke vores forslag her.

Nej, det, vi siger, er, at vi gerne vil give kommunerne hjemmel i lovgivningen og have lov at stille krav om, når der er en bygherre, der på et privat areal vil bygge boliger, at vi faktisk gerne vil have en kombination af private boliger, almene boliger, andelsboliger og andet for netop at få den blanding. Det er jo rigtigt, som hr. Henrik Brodersen er inde på, at man i kommuner, for så vidt angår de arealer, de selv planlægger, dem, som de selv har, og som de selv udvikler osv., kan lave nogle af de her ting, og det er meget vellykket. Jeg har selv som kommunalbestyrelsesmedlem i Aalborg været med til at lave den form for boligpolitik, som hr. Henrik Brodersen lægger op til her, og det er virkelig en succes. Og det er der, hvor vi siger, at når man nu kan se, at det rent faktisk er effektivt og noget, der hjælper, skulle man så ikke kunne stille krav til en privat bygherre, der er i gang med at bygge noget, og sige: Hov, hov, lad nu være med at lave en enklave, der kun er for rige, eller en enklave, der kun er for dem, der ikke har så meget; lad os blande det lidt mere? Det er jo demokrati, og det er det, vi ønsker.

Kl. 17:28

Formanden:

Hr. Henrik Brodersen.

Kl. 17:28

Henrik Brodersen (DF):

Jeg er da glad for, at vi her på falderebet kan blive enige om en lille smule. Jeg er jo også fra en kommune, hvor man har haft stort held med at gøre det, og det har jo været til gavn for nogle og til mindre gavn for andre. Sådan skal det også være. Men jeg forstod bare på ordføreren, at man havde det der med, at alle de rige boede nord for København og var indhegnet for deres egen sikkerheds skyld, og så havde vi så nogle, der boede andre steder, som mere eller mindre bare kunne bo for åbne døre.

Når ordføreren selv stiller sådan et eksempel op, er jeg bare nødt til at spørge igen: Hvor detaljeret synes man det skal være? Er det sådan, at man nu begynder at skulle deportere folk fra Hellerup og

ind på Nørrebro? For jeg kan ikke forestille mig, at det var den vej, man ville gå. Jeg forstod mere på ordføreren, at man måske ville tage nogle af dem, der var mindrebemidlede, og sende op at bo i strandvejsvillaer. Jeg kunne bare godt tænke mig at vide: Vil man også gå den anden vej og måske ligefrem begynde at deportere folk?

Kl. 17:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:29

Rasmus Prehn (S):

Jamen det er jo rigtig godt, vil jeg sige til hr. Henrik Brodersen, at vi får de her spørgsmål, for det er så medvirkende til, at vi kan få aflivet nogle myter. Altså, vi har ikke tænkt os at flytte rundt på folk på den måde. Jeg kan forstå, at hr. Henrik Brodersen ligesom jeg selv har en fortid som kommunalbestyrelsesmedlem eller ligefrem stadig væk er medlem af en kommunalbestyrelse. Og der handler det om at planlægge byens udvikling, og de beslutninger, man sidder og træffer der, har kæmpestor konsekvens for, hvordan byen ser ud om 30, 40, 50 år. Det er også derfor, det er vigtigt, at folk husker at stemme den 17. november, for det er faktisk meget afgørende, hvad der sker dér. Og der er det, vi lægger an til, når man planlægger et nyt areal og man siger, at der vil man have boligbyggeri, at man så ikke kun får et areal, hvor de allerrigeste bor, eller et areal, hvor de allerfattigste bor, men at man prøver at kombinere boligformer, så folk bor mere integreret, så vi sådan set fortsætter den kultur, vi har i Danmark for at bo dør om dør, rig og fattig, mellemindkomster, samme folkeskole; den form for integration forskellige samfundslag imellem, som er så sund og demokratisk, og som vi er så stolte af. Det er det, vi skal udvikle, og jeg tror sådan set, at Dansk Folkepartis ordfører er enig i den her udvikling, i den her dagsorden, at det er der, vi skal hen, og derfor burde Dansk Folkeparti også med de holdninger, de har i forhold til det her, kunne støtte det her beslutningsforslag om, at kommunerne kan træffe afgørelse på det her område.

Kl. 17:30

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 17:30

Hans Kristian Skibby (DF):

Jamen ordføreren nævnte – hørte jeg sådan lige i øresneglen – noget med, at Socialdemokraterne ikke havde nogen interesse i nidkært at fordele folk på opgange. Det var sådan det, der bliver sagt af hr. Rasmus Prehn for ganske få minutter siden. Så kom jeg straks i tanker om en af de her kommunale frihedsrettigheder, som Socialdemokraterne jo faktisk stod bag med et langt beslutningsforslag tidligere her i Folketinget for – jeg tror – et lille års tid siden. Det var et af de her frihedsforslag, man havde fra Socialdemokraternes side, nemlig at man ville give kommunerne en bemyndigelse til at kunne tvinge sig adgang til en højere grad af visitationsret på boligområdet. Det ville jo så betyde for fru Jensen, der f.eks. var blevet enke og igennem 10 år har været skrevet op til en bolig og betaler 100 kr. om året i gebyr, at kommunen nidkært ville kunne gå ind og sige: Nu skal vi lige have den eller den til at bo der i stedet for, selv om fru Jensen står øverst til at få den bolig.

Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Er det faktisk ikke det, som ordføreren sagde at han ikke ville, nidkært at fordele folk på opgange?

Kl. 17:31

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:31

Rasmus Prehn (S):

Det er jo fuldstændig rigtigt, at noget af det, der har ligget Socialdemokraterne rigtig meget på sinde, er at løse nogle af de problemer, der er i mange af vores sociale boligområder, hvor der kan være en meget stor koncentration af f.eks. borgere med anden etnisk herkomst. Og der har vi sagt: Jamen der skal man da fra kommunens side have mulighed for at stille nogle krav til, hvordan man blander indbyggerne i et område. Det er jo så kommunerne, der skal have hjemmel til det, og kommunerne, der skal kunne stille krav; det er ikke noget, vi skal gøre her fra Slotsholmen. Det er jo ikke sådan, at man skal sidde og anvise for hver enkelt opgang eller noget, men man skal kunne sige: Hvordan kan vi gøre nogle ting? F.eks. kunne det jo være, at man sagde, at der er nogle særlige muligheder for hurtigt at få en lejlighed, hvis det drejer sig om en person, som har fuldtidsbeskæftigelse, fordi man kan se, at der er en overrepræsentation i et boligområde af folk uden for arbejdsmarkedet. For at sikre en integration mellem dem, der er uden for arbejdsmarkedet, og dem, der er på arbejdsmarkedet, kunne man så sige: Er du i akut bolignød og har et arbejde, så kan du hurtigere få en lejlighed her, for vi har brug for at få – hvad kan man sige? – mikset boligområdet.

I det område, hvor jeg selv bor, har vi et stort boligområde, der hedder Skelagergården. Der har man lige fået renoveret osv., og der lægger man an til: Har du fuldtidsbeskæftigelse, så kan du komme hurtigere til, for vi har faktisk et problem med for få på arbejdsmarkedet i det boligområde. Og det synes jeg er sund politik.

Kl. 17:33

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 17:33

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes faktisk ikke, ordføreren slap ret heldigt fra besvarelsen af mit spørgsmål, for det, der ordret blev sagt, var, at man fra Socialdemokraternes side ikke ville gå ind og nidkært fordele folk på opgange. Så spørger jeg igen: Hvad er det så, man vil, når man så alligevel fra Socialdemokraternes side synes, det er i orden at give en såkaldt frihedsrettighed til kommunerne, som gør, at når ældre fru Jensen, som har ventet i flere år og har betalt sit kontingent for at komme til, endelig er ved at komme dertil, hvor hun skal have en lejlighed, så kommer den store kommune og siger: Nu må du ikke få lejligheden alligevel, selv om du er øverst på listen; vi har lige en anden, der skal foran i køen. Så fordele man jo reelt nidkært, og man forfordeler jo nogle frem for andre.

Så vil jeg gerne sige, at hr. Rasmus Prehn også sagde, at partiet vil lægge sig i selen for at løse problemerne, men man løser jo ikke problemerne for fru Jensen.

Kl. 17:34

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:34

Rasmus Prehn (S):

Jeg tror, det er Dansk Folkeparti, der ender i en eller anden perspektivløs diskussion om ord: Sagde den socialdemokratiske ordfører nu det ene, eller sagde den socialdemokratiske ordfører det andet? Men det, det her egentlig handler om, er at tage ansvar for, at vi får en ordentlig integration i det danske samfund, tage ansvar for, at vi får en ordentlig boligpolitik, hvor der ikke er sociale skel, og hvor man ikke bliver segmenteret. Det er det, der er dagsordenen her, også med det her konkrete beslutningsforslag, og der synes jeg, det er smadderærgeligt, at Dansk Folkeparti melder sig ud af den diskussi-

on, melder sig ud af den kamp, ikke vil tage ansvar for ordentlig integration og for ordentlig socialpolitik i Danmark, men vil bruge tiden på en hel masse finurligheder om, om man nu sagde det ene eller man nu sagde det andet.

Sagen er, at der skal aktiv boligpolitik til, og det er det, Socialdemokratiet er garanter for.

Kl. 17:34

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget, og hvis ingen gør indsigelse herimod, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 20:**Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af et udvalg til undersøgelse af konsekvenserne af konkurrenceudsættelse og udlicitering af kommunale opgaver.**

Af Rasmus Prehn (S) og Flemming Bonne (SF) m.fl.
(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 17:35

Forhandling**Anden næstformand (Søren Espersen):**

Forhandlingen er åbnet. Indenrigs- og socialministeren.

Kl. 17:35

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Vi skal nu til at behandle et beslutningsforslag, som medlemmer af Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti har fremsat. Forslaget går ud på at nedsætte et udvalg, som skal undersøge konsekvenserne af konkurrenceudsættelse og udlicitering af kommunale opgaver.

Forslaget er fuldstændig identisk med et beslutningsforslag, som blev behandlet i maj måned. Mine bemærkninger vil derfor naturligt lægge sig tæt op ad de bemærkninger, som jeg kom med på det tidspunkt. Det hænger selvfølgelig sammen med, at der ikke er sket væsentlige ændringer i de forløbne måneder.

Jeg kan se, at forslagsstillerne fortsat har samme holdning, idet bemærkningerne til beslutningsforslaget er nøjagtig de samme som dem, der ledsagede forslaget i maj måned. Forslaget er efter min opfattelse et forsinket ekko af tidligere tiders kampråb på den ideologiske slagmark. De fleste er heldigvis kommet videre og ser eksempelvis offentlig-privat samarbejde som et godt instrument til at imødegå dagens udfordringer for velfærdssamfundet.

Jeg er selvfølgelig fortsat enig i, at en række af de problemstillinger, som er nævnt i beslutningsforslaget, både er vigtige og centrale. Der arbejdes derfor løbende med disse problemstillinger i mange sammenhænge. Der er nemlig tale om komplicerede problemstillinger uden enkle løsninger. Men jeg ser det fortsat ikke som en løsning at nedsætte et udvalg og at suspendere konkurrenceudsættelsesaftalen. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Argumenterne er grundlæggende de samme som i forbindelse med Folketingets behandling her i foråret. For det første er der efter min opfattelse ikke behov for et sådant udvalg, der arbejdes nemlig

allerede med konkurrenceudsættelse og udlicitering i mange forskellige fora. Desuden er det min klare overbevisning, at viden og erfaring på nye områder bedst opnås ved i praksis at afprøve forskellige måder at tilrettelægge arbejdet på. For det andet vil det være et tilbageskridt at suspendere kommunernes forpligtelse til at konkurrenceudsætte en bestemt procentdel af deres opgaver, også for en midlertidig periode. Aftalen sikrer nemlig fokus på konkurrenceudsættelse som et redskab til at få den bedste og billigste opgaveløsning. Og endelig, for det tredje, hviler forslaget på nogle antagelser om konkurrenceudsættelse og udlicitering, som ligger langt fra den virkelighed, kommunerne befinder sig i.

Lad mig benytte anledningen til at uddybe, hvorfor regeringen har et andet syn på det at konkurrenceudsætte de offentlige opgaver.

Det danske velfærdssamfund står over for en række udfordringer. Den demografiske udvikling medfører et større behov for velfærdsydelser, mens der bliver færre i den erhvervsaktive alder til at finansiere og levere servicen. Vi er derfor nødt til at stille os selv de oplagte spørgsmål: Hvor får vi mest for pengene? Hvor får vi den bedste kvalitet?

Det er netop de spørgsmål, som konkurrenceudsættelse er med til at give svaret på. Konkurrenceudsættelse kommer ind i billedet som et væsentligt instrument, der kan bidrage til at skabe mere nytænkning og innovation. Regeringen og KL er da også enige om, at det afgørende er, at opgaverne løses bedst og billigst, ikke om leverandøren er offentlig eller privat.

Det er på den baggrund, regeringen og KL har indgået aftalen om øget konkurrenceudsættelse. Den indebærer, at kommunerne skal konkurrenceudsætte 26,5 pct. af de kommunale opgaver i 2010. Aftalen gælder for alle kommuner og alle opgaver under et. Inden for det mål kan kommunerne frit vælge, hvilke opgaver der skal konkurrenceudsættes.

Konkurrenceudsættelsesaftalen er heller ikke ensbetydende med, at kommunen skal udlicitere alverdens opgaver, eller at kommunalbestyrelsen ikke længere har ansvaret for, at en opgave løses tilfredsstillende. Kommunen har selvsagt ansvaret for løsningen af de kommunale opgaver, og kommunen er velkommen til selv at løse opgaven, hvis kommunen er konkurrencedygtig i forhold til de tilbud, der kommer udefra. Der er altså tale om en aftale med et klart mål, men med meget frie rammer for, hvordan kommunerne når det mål.

KL 17:39

Hvordan går det så? På det punkt ved vi mere, end da vi sidst debatterede det foreliggende beslutningsforslag. I forbindelse med økonomiforhandlingerne før sommerferien kunne vi konstatere, at kommunerne i 2008 konkurrenceudsatte 24,8 pct. Det er en stigning på 1,1 procentpoint i forhold til året før. Og væksten i konkurrenceudsættelsen er fordelt over et bredt udsnit af opgaver.

Meget tyder derfor på, at vi kommer i mål, da vi nu har set en markant stigning i konkurrenceudsættelsen over de seneste år. Det viser, at en moderne mål- og rammestyring er vejen frem, og det viser, at kommunerne har fået et mere pragmatisk og fordomsfrit syn på at inddrage private leverandører i opgavevaretagelsen. Stigningen i kommunernes konkurrenceudsættelse ses generelt, og det er uanset den politiske farve på borgmesteren.

Jeg ser det som et klart tegn på, at de nye kommuner har sat konkurrencen højt på den politiske dagsorden som et effektivt middel til at sikre et konstant fokus på kvalitet og effektiv ressourceudnyttelse. Efter min opfattelse udtrykker det en voksende forståelse for, at et samarbejde mellem den offentlige og den private sektor giver mulighed for, at både offentlige myndigheder og private leverandører kan kombinere det, som de hver især er bedst til, til gavn for alle parter.

Det er i den forbindelse værd at bemærke, at kommunalreformen har styrket mulighederne for at tænke i nye baner. De større og mere robuste kommuner har skabt et bedre grundlag for at bruge konkurrenceudsættelse. Der er større volumen i de opgaver, som kommu-

nerne kan udbyde, og kommunernes administration er i dag bedre rustet til at gennemføre udbud.

Udviklingen understøttes af kravet til de nye kommunalbestyrelser og regionsråd om at udarbejde en udbudsstrategi, som Folketinget vedtog i sidste samling. Der er tale om nogle få, simple og ubureaukratiske bestemmelser, der grundlæggende tjener til lokalt at fastholde politisk fokus på mulighederne for at konkurrenceudsætte. Udbudsstrategien skal bl.a. indeholde konkrete mål for konkurrenceudsættelsen og en strategi for at opfylde målene. Ordningen indebærer også en forpligtelse til at følge op på de fastsatte mål og den fastlagte strategi.

Med beslutningsforslaget foreslås det at nedsætte et udvalg, som skal undersøge konsekvenserne af konkurrenceudsættelse ud fra en række parametre. Forud for enhver konkurrenceudsættelse ligger der naturligvis grundige overvejelser, og heri indgår disse parametre jo allerede på forskellig vis. Det gælder naturligvis navnlig for opgaver på velfærdsområderne, hvor der ikke hidtil har været en stærk tradition for at konkurrenceudsætte.

Ikke mindst derfor er det vigtigt at få erfaringer med konkurrenceudsættelse og brug af private leverandører på disse områder. Efter min opfattelse sker det bedst ved at afprøve forskellige måder at løse opgaverne på ude hos borgerne. Hvad der er optimalt i en situation, fungerer måske mindre godt i en anden. I den forbindelse skal de offentlige myndigheder i samarbejde med private leverandører turde have fokus på slutproduktet. Det giver nemlig plads til at udvikle og effektivisere løsningen af en opgave. Jeg sidder derfor lidt tilbage med en fornemmelse af, at forslaget her om et udvalgsarbejde mest har karakter af en klassisk syltekrukke.

I stedet gælder det om i praksis at udbygge det offentlig-private samarbejde i langt højere grad og om at drage nytte af hinandens erfaringer på tværs af kommuner, så vi i fællesskab kan udvikle den offentlige sektor. Det er rigtigt, at der ikke eksisterer videnskabelige undersøgelser af konsekvenserne af konkurrenceudsættelse på velfærdsområderne i Danmark, men der er en række svenske studier, som dokumenterer effekterne. Desuden har vi også mange gode eksempler her i Danmark på et frugtbart samspil mellem private og offentlige leverandører, og generelt er der indhøstet gode erfaringer i form af højere serviceniveau og lavere omkostninger. Så jeg er helt overbevist om, at der ligger en stor mængde positiv praktisk erfaring bag, når kommunerne de senere år fordomsfrit har udbudt stadig flere opgaver. Som tidligere nævnt arbejdes der i en lang række sammenhænge med konkurrenceudsættelse.

Lad mig endnu engang nævne, at regeringen har nedsat et udbudsråd, som har til opgave at fremme konkurrencen i den offentlige sektor. Rådet skal i øvrigt netop indsamle erfaringer med konkurrenceudsættelse og komme med forslag til, hvordan der kan skabes mere konkurrence i den offentlige sektor. I regeringen arbejder vi også på en strategi, som skal gøre det endnu lettere for offentlige og private at samarbejde. Vi har analyseret udfordringer, drivkræfter og barrierer på en række opgaveområder, hvor der er et særligt potentiale for offentlig-privat samarbejde. Strategien vil indeholde både tværgående initiativer og sektorspecifikke initiativer inden for de udvalgte opgaveområder, så jeg forventer, at vi kan lancere strategien inden årets udgang.

Lad mig også lige fremhæve udbudsportalen, som drives af KL og regeringen i fællesskab. Udbudsportalen indeholder både en dokumentationsdatabase og værktøjer samt analyser til brug for kommunernes arbejde med konkurrenceudsættelse. Der er efter min mening altså ingen tvivl om, at konkurrenceudsættelse er vejen frem, hvis vi skal fremtidssikre den danske velfærdsmodel, og jeg gentager gerne, at der allerede er masser af gode eksempler på, hvordan en vellykket konkurrenceudsættelse kan have positive effekter for både penge-kassen og kvaliteten.

Tag f.eks. Solrød Kommune, hvor man har haft positive resultater med at konkurrenceudsætte på ældreområdet. Kommunen har nemlig udliciteret halvdelen af et plejecenter og har på den måde skabt en konkurrencesituation mellem den kommunale og den private del af plejecenteret. Det udvikler både servicen og kvaliteten til gavn for borgerne.

Hvis man tager til Langeland, kan man møde et godt eksempel på et OPP-projekt. Her er man i gang med at bygge en helt ny og meget stor skole med meget moderne faciliteter. Skolen etableres og ejes af et privat konsortium, og Langeland Kommune lejer sig ind. Kommunen har den fordel, at de allerede nu kender udgifterne til opførelse, drift og vedligeholdelse af skolen de næste 30 år. Konsortiet vil stå for al pasning, rengøring og vedligehold af bygningerne, mens Langelands Kommune, skolens forældrebestyrelse og ledelse kan koncentrere sig om den pædagogiske indsats på skolen.

Så øvelsen er altså at komme i gang, at tænke konkurrenceudsættelsen ind i opgavevaretagelsen på alle mulige områder, ikke at ned sætte et udvalg, som skal fordybe sig i teoretiske studier. Jeg kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 17:46

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 17:46

Rasmus Prehn (S):

Jamen man kan ikke lade være med at sidde hernede og være en lille smule overrasket, for man hører jo ministeren komme med en lang forsvarstale for konkurrenceudsættelse og udbud. Og man kunne få den mistanke, at beslutningsforslaget handler om at forbyde udbud og konkurrenceudsættelse. Er det det, det handler om? Det er det altså ikke. Det handler om at sige, at vi skal have undersøgt, hvilke fordele og ulemper der er ved det. Hvor er det, man netop får mest for pengene, som ministeren siger? Man får næsten den tanke, at ministeren simpelt hen har sat sig til skrivemaskinen og har skrevet sin forsvarstale uden at bruge 2 sekunder på lige at læse beslutningsforslaget igennem og se, hvad det handler om.

Forslaget handler om at få lavet en undersøgelse, og det er jo, fordi der er fremtrædende forskere i det danske samfund, bl.a. hr. Carsten Greve ved Copenhagen Business School, der siger, at vi ved for lidt om, om vi får mere for pengene, og vi ved for lidt om, hvordan medarbejderne har det, og vi ved for lidt om, hvordan det går med kvaliteten. Der er en anden forsker, Niels Blomgren-Hansen, som også er fra Copenhagen Business School, der giver udtryk for, at man simpelt hen ved for lidt, og at det ikke er så entydigt, at man får mere for pengene ved at sende noget i udbud. Hvorfor er det så, at ministeren ikke kan få det her undersøgt og sige, at i mellemtiden kan kommunerne fortsætte med at sende i udbud, men de er ikke tvunget til det, for vi ved ikke, om det er bedre for borgerne?

Kl. 17:48

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:48

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Som jeg startede med at sige, er det her beslutningsforslag fuldstændig identisk med det, vi behandlede i maj måned, hvor der også var en undersøgelse. Træd på bremsen og stop, vi mener ikke, at 26,5 pct. konkurrenceudsættelse er det, vi skal. Nu skal vi lige stoppe, nu skal vi lige være nervøse her og sige, at vi hellere må sætte os med næsen i bøgerne i stedet for rent faktisk at drage de erfaringer, vi gør; nu kommer jeg helt konkret med nogle eksempler fra Solrød Kommune og Langeland Kommune osv. Vi er altså her ude i noget

såkaldt learning by doing, her gør vi noget, og vi ser nogle resultater, som netop sikrer den bedste ressourceudnyttelse af økonomien.

Kl. 17:48

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 17:48

Rasmus Prehn (S):

Men kan ministeren ikke bekræfte, at selv om vi skulle gå hen og få det her beslutningsforslag vedtaget, så vil kommunerne stadig væk kunne sende i udbud, hvis det var det, de havde lyst til? Vi siger bare, at man ikke skal være tvunget til det. Hvis man kan se, at det naturlige leje måske er 20 pct. eller 24 pct., fordi det giver uhensigtsmæssigheder, hvis man sender mere i udbud, hvorfor så være tvunget til det?

Kan ministeren ikke bekræfte, at vi ikke siger, at det skal være forbudt at sende i udbud, altså at det ikke er det, vi foreslår? Vi siger bare, at man ikke skal være tvunget til en bestemt procentandel. Venstre har jo fremlagt et erhvervspolitisk udspil, hvor hele 100 pct. skal sendes i udbud, og det har man jo trods alt fra regeringens side ikke gået så langt som til at foreslå, men det ville man jo have skullet, hvis man skulle tage konsekvensen af Venstres politik.

Men kan ministeren ikke bekræfte, at selv med det her beslutningsforslag vil kommunerne kunne fortsætte, altså at Langeland kunne lave sit projekt, den anden kommune, ministeren nævnte, kunne også, og at man sagtens kunne fortsætte med det her, man er bare ikke tvunget til det, man har kommunalt selvstyre?

Kl. 17:49

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:50

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Der er jo ikke nogen tvivl om, at når man ønsker at fremme en udvikling i en speciel retning, så sætter man sig nogle mål. Det her er for mig at se et fuldstændig klassisk og godt eksempel på moderne mål- og rammestyring, altså at vi har en klokkeklar konkurrenceudsættelsesaftale, hvor vi så har fastlagt i samarbejde, at 26,5 pct. skal konkurrenceudsættes, og at det så gælder for kommuner under et. Vi har jo ret store forskelle rundtomkring, og det, der er rigtig interessant her, er, at der selvfølgelig blandt vores 98 kommuner er nogle, der virkelig er i førertrøjen og virkelig gør sig nogle gode erfaringer, mens der er andre kommuner, der er lidt tilbageholdende og siger, at de lige lader andre løbe forrest og høster så de erfaringer, de har gjort sig, og så skal de nok selv komme i gang. For det er jo det, vi ser, det er lige præcis det, vi ser nu, altså at stigningen kommer. Også de kommuner, der har haltet bagefter, bliver nu inspireret af netop de helt konkrete, faktuelle erfaringer, man gør sig i de andre kommuner, som har haft modet til at tage førertrøjen på.

Så jeg er meget enig i, at vi ikke skal ind og rigtigt sige, at det er så og så meget for hver enkelt kommune. Jeg synes, det er fint med den her samlede rammeaftale. Jeg er meget tilfreds med, at vi har lavet den her konkurrenceudsættelsesaftale og dermed sætter to streger under, at det er fornuftigt med en moderne mål- og rammestyring.

Kl. 17:51

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 17:51

Flemming Bonne (SF):

Jeg lytter med interesse til ministerens diskussion med hr. Rasmus Prehn, og det får mig til at spørge, om ikke jeg kan få ministeren til

at erkende, at når man kører en proces, hvor man fra regeringens side fastsætter centrale mål for, hvad kommunerne skal og ikke skal – i det her tilfælde skal de opnå 26,5 pct. konkurrenceudsættelse – så er det jo et indgreb i det kommunale selvstyre. Det må jo bygge på en antagelse om, at kommunerne ikke selv er i stand til at kunne træffe en beslutning om, hvornår det kan betale sig, hvornår det er fornuftigt, hvornår det ikke kan betale sig, og hvornår det ikke er fornuftigt. Derfor synes jeg jo, at det er meget relevant, at der ligger et forslag nu, hvor vi får undersøgt, hvad de reelle virkninger af det her egentlig er.

Kl. 17:52

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:52

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jamen jeg har stået her og forklaret sådan meget detaljeret og præcist, synes jeg, at mål- og rammestyringen jo netop er redskabet til at give kommunerne den frihed til netop selv at tilrettelægge opgavevaretagelsen inden for de aftalte mål og rammer. Man sætter sig en overligger og siger, at her inden for er der friheden til at styre det.

Det er klart, at sådan et system jo kun er holdbart, hvis de aftalte mål og rammer så også rent faktisk bliver styrende for kommunernes handlinger – det erkender vi jo blank. Vi sætter nemlig den her mål- og rammestyring, fordi vi har et oprigtigt ønske om, at det her altså er måden at gøre det på for netop at imødekomme fremtidens udfordringer i form af de velfærdsopgaver, der venter os forude.

Så jeg har ikke nogen grund til at antage andet, end at kommunerne vil gøre deres allerbedste – det synes jeg også vi ser rigtig gode og klare tendenser til – for at indfri deres del af aftalen, og at de ikke mindst også ønsker, at vi selvfølgelig holder detailreguleringen væk fra rådhusdøren.

Kl. 17:53

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Flemming Bonne.

Kl. 17:53

Flemming Bonne (SF):

Jamen så er det bare, jeg ikke kan forstå, når ministeren går så meget ind for mål- og rammestyring, at ministeren så ikke vil være med til at lade det være op til kommunerne at fastsætte deres mål og rammer. Altså, hvorfor er det nødvendigt med det her mellemspil, hvor man fra regeringens side, fra centralt hold, absolut skal have de her mål for, hvor meget der skal konkurrenceudsættes?

Jeg har mange års erfaring fra kommunalpolitisk arbejde, og der har man jo løbende diskussioner om, hvornår det her kan betale sig, hvornår det er givtigt osv., og hvornår man skal lade være med at gøre det. Altså, det synes jeg jo trygt at ministeren kan overlade til kommunalbestyrelserne at træffe afgørelser om.

Kl. 17:54

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:54

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg er sådan set meget, meget tilfreds med, at vi har en fuldstændig klokkeklar aftale med KL, som jo også kan se, at der er fornuft i at konkurrenceudsætte. Og så har vi sat os et mål, der hedder 26,5 pct. for kommunerne under et; det er som sagt flere gange udtryk for moderne mål- og rammestyring, og det synes jeg sådan set er meget vigtigt.

Vi glemmer stadig væk et vigtigt element i hele det her beslutningsforslag, nemlig at man vil sætte foden på bremsen og sige: Ups, nu skal vi lige sætte næsen ned i bøgerne her, og så skal vi sådan set også lige suspendere hele konkurrenceudsættelsen.

Det er jo helt fejlagtigt at gøre det i en proces, der er rigtig, rigtig godt i gang, og hvor man høster endog rigtig gode erfaringer.

Kl. 17:55

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:55

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Jeg synes helt bestemt, at vi mangler et svar på hr. Rasmus Prehns spørgsmål. Kan ministeren bekræfte, at hvis det her beslutningsforslag bliver vedtaget, betyder det altså ikke noget udliciteringsstop? Det betyder, at vi suspenderer tvangen, men det betyder ikke, at kommunerne ikke kan sende opgaver i konkurrence, og at de ikke kan udlicitere.

Kl. 17:55

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:55

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Det kommer jo an på, hvordan man læser tingene, for hvis man skulle beslutte det her, det vil sige dels at nedsætte et udvalg om konkurrenceudsættelse, dels samtidigt at suspendere konkurrenceudsættelsesaftalen, så kan det da godt være, at det ikke lovmæssigt bliver forbudt at konkurrenceudsætte. Men hvis ikke alene det at vedtage en suspension af en aftale er at sætte foden på bremsen, så har jeg meget vanskeligt ved at se, hvad det ellers skulle være udtryk for.

Kl. 17:56

Anden næstformand (Søren Espersen):
Fru Julie Skovsby.

Kl. 17:56

Julie Skovsby (S):

Altså, jeg synes stadig væk, at der mangler et helt konkret svar på, om det her betyder et udliciteringsstop. Det gør det jo ikke. Det kan jo faktisk i teorien betyde, at der vil være kommuner, der vil udlicitere mere. Altså, er der noget i det her forslag, der forhindrer det, hvis kommunerne ønsker det? Det ser jeg ikke. Kan ministeren forklare, hvor det står?

Kl. 17:56

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ministeren.

Kl. 17:56

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

I virkeligheden vil jeg blot se frem til forslagsstillerens ordførertale og forklaring. For mig at se er det i hvert fald et meget, meget klart signal om, når man laver et beslutningsforslag, hvor man vil suspendere en aftale, at man vil have foden på bremsen. Men det er fuldstændig korrekt, at der jo ikke står, at det dermed skal være forbudt at konkurrenceudsætte. Så jeg synes sådan set, at jeg har givet et meget klart svar, og jeg har også klart tilkendegivet, at ordet suspension af en aftale for mig at se er det samme som at sige: Vi må lige have foden på bremsen her.

Kl. 17:57

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til indenrigs- og socialministeren. Så starter vi ordførerrækken. Det er Venstres ordfører, hr. Erling Bonnesen.

Kl. 17:57

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Siden kommunalreformen trådte i kraft, er kommunerne blevet bedre til at konkurrenceudsætte og udlicitere kommunale opgaver og på den måde effektivisere og forbedre de kommunale velfærdsydelser.

Andelen af konkurrenceudsatte opgaver ligger i øjeblikket i gennemsnit på 24,8 pct., og i de kommuner, der er længst fremme, er andelen helt oppe på 38,8 pct.

Danskerne er jo glade for de private leverandørers ydelser. Hele 73 pct. af danskerne ser positivt på frit valg af velfærdsydelser såsom sygehusbehandling, ældrepleje, børnepasning og skoler. Det frie valg øger tilfredsheden med hjemmehjælpen. De private leverandører er generelt bedre til at sende færre forskellige hjemmehjælpere, end de kommunale leverandører er.

Medarbejderne er også tilfredse. En undersøgelse foretaget af Udliciteringsrådet viser, at medarbejdere omfattet af udbud og udlicitering er lige så tilfredse med deres nuværende ansættelse, som de var med deres tidligere job i det offentlige.

Hvis alle kommuner var ligeså gode til at udlicitere som de kommuner, der er bedst inden for de enkelte hovedområder, ville kommunerne samlet set kunne opnå besparelser på flere milliarder kroner. Det er jo penge, der i stedet for kunne bruges på mere velfærd til borgerne. Øget udlicitering skaber mere velfærd.

Konkurrenceudsættelse, udbud og udlicitering er en god, grundig og effektiv måde at sikre kvaliteten i velfærden på. Derfor er regeringen og KL blevet enige om, at kommunerne i 2010 skal konkurrenceudsætte 26,5 pct. af de kommunale opgaver. Konkurrenceudsættelse skaber mere og bedre service for pengene, og det er samtidig et godt alternativ til detaljeregulering.

Venstre afviser derfor beslutningsforslaget fra Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti. Tak.

Kl. 17:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 17:59

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til endnu en gang at ride op, hvad beslutningsforslaget handler om, for det virker, som om det ikke rigtig er sivet ind hos hverken ministeren eller Venstres ordfører.

Det handler netop om at få undersøgt, om der er tilstrækkelig dokumentation af, at man får bedre service, når man sender ting i udbud, eller om der ikke er det. Vi har jo en meget anerkendt forsker ved Copenhagen Business School, Carsten Greve, der siger: Vi mangler valide data, der dokumenterer, at det altid er en fordel at sende i udbud; vi ved det simpelt hen ikke.

Det er ikke kun Carsten Greve, men også en anden forsker, nemlig Niels Blomgren-Hansen, der giver udtryk for, at det slet ikke er så sikkert, at det altid er en fordel for borgerne. Det er ikke sikkert, at man får bedre velfærd. Det er ikke sikkert, at man får bedre kvalitet. Det er ikke sikkert, at man sparer penge ved at sende opgaver i udbud.

Gør det slet ikke indtryk på Venstres ordfører, at der er anerkendte forskere, der sætter spørgsmålstegn ved det og mener, at det skal undersøges lidt mere i detaljen, hvad man rent faktisk får, når man sender noget i udbud? Det er jo ikke ensbetydende med, at kommunerne skal tvinges til at lade være med at sende det i udbud, men det

er bare at sige: Vi vil have det her undersøgt, og mens vi undersøger det, skal kommunen ikke tvinges til det. Der har kommunerne det kommunale selvstyre til selv at vurdere, hvad de vil sende i udbud, og hvad de ikke vil sende i udbud.

Kl. 18:01

Anden næstformand (Søren Espersen):

Jeg vil gerne bede hr. Rasmus Prehn om at overholde taletiden. Hr. Rasmus Prehn er specielt slem til ikke at gøre det. Det er ikke nødvendigt, at formanden skal rejse sig op, for at taleren kan se, at lampen blinker, og overholde taletiden.

Ordføreren.

Kl. 18:01

Erling Bonnesen (V):

Tak. I Venstre ser vi intet behov for at bruge flere skattepenge på yderligere undersøgelser. Vi lader resultaterne fra den virkelige verden tælle, og de er gode. Der er lavet nogle gode aftaler. Vi følger op på det. Det virker fint, så lad os endelig fortsætte ad det spor, som er lagt, og som kommunerne, også tværpolitisk, følger godt med på.

Men jeg kan forstå, at Socialdemokraterne nu er ved at lægge afstand til den kommuneaftale, der er indgået. Der er jo indgået en bred aftale i sommer, men den er man måske ved at løbe fra?

Kl. 18:01

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 18:01

Rasmus Prehn (S):

Jeg skal selvfølgelig beklage, at jeg kom til at forbyrde mig mod taletiden, men det er nødvendigt, når der er så mange misforståelser, der skal ryddes ad vejen, bl.a. den seneste her. Vi er nemlig ikke ved at løbe fra noget som helst. Vi vil bare have en undersøgelse, der dokumenterer, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Det er så det, jeg kan forstå at regeringen er imod. Den vil ikke have undersøgt noget. Men hvorfor tvinge kommunerne til noget, hvis man kan se, at det måske ikke er nogen fordel for dem? Skal vi ikke lige vide det først?

Kl. 18:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:02

Erling Bonnesen (V):

Jamen den allerbedste dokumentation, man kan få, er resultaterne fra den virkelige verden, fra den praktiske verden. Der kan vi jo se, at konkurrenceudsættelse – det at spørge til prisen – simpelt hen sikrer, at man får mest mulig velfærd for pengene, og at man oven i købet på den måde får mere velfærd for pengene. Så det er jo i sig selv en dokumentation. Så der er ingen grund til, når nu vi i øvrigt taler meget om afbureaukratisering og regelforenkling, at forøge bureaukratiet. Det vil Venstre selvfølgelig ikke være med til.

Kl. 18:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, hr. Hans Kristian Skibby.

Det er desværre for sent at få ordet, hr. Flemming Bonne. Man må lige prøve at være oppe på beatet, som det hedder på dansk.

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 18:02

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Med det forslag, der ligger her, kan man sige: Så er det der igen. Det er jo en genfremsættelse af et beslutningsforslag, som vi for ikke lang tid siden havde til behandling her i Folketinget. Nu er det her så igen, lige ganske få dage før kommunalvalget.

Jeg vil gerne sige, at vi ikke kan støtte det her forslag; det kunne vi ikke i maj, og det kan vi heller ikke her i november. Det kan vi ikke, fordi der er tale om en KL-aftale, som regeringen har indgået. Det er en økonomiaftale for 2009, og det er en del af vores principper om mål- og rammestyring, og det er en del af princippet om aftalesystemet, hvor vi jo netop forpligter hinanden i nogle aftaler. Når man laver nogle aftaler med Kommunernes Landsforening, har vi selvfølgelig også en interesse i, at aftalerne bliver fulgt, og at de bliver gennemført.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er, fordi Dansk Folkeparti er imod, at man får kigget på konsekvenserne af eksempelvis udlicitering, men det, der er formålet med det her, er konkurrenceudsættelse. Jeg ved godt, at mange – specielt oppositionspolitikere – siger: Jamen det, Dansk Folkeparti vil, er at have udlicitering og privatisering. Nej, ikke for enhver pris, men vi vil have tingenes pris belyst på et så godt, bredt og sagligt grundlag som overhovedet muligt. Det får man altså nu en gang bedst ved at konkurrenceudsætte tingene. Dermed ikke være sagt, at det bliver ISS og alle mulige andre, der kommer ind og skal lave alle velfærdsydelserne i Danmark inden for det kommunale, men tingene skal simpelt hen prisbedømmes, og det bliver de bedst ved, at man med en god beskrivelse af arbejdet sender tingene i udbud, og så får man en vurdering af, hvor vi kan få mest for skatteborgernes penge. Det må være et sundt princip, som jeg synes vi skal blive ved med at støtte.

Inden jeg slutter, vil jeg også gerne sige, at med hensyn til det her med at suspendere aftalen – som der jo også står i det her forslag – er det da rigtigt, som hr. Rasmus Prehn siger, at det ikke er det samme som at sige, at kommunerne ikke må konkurrenceudsætte eller udlicitere for den sags skyld. Nej, det er det ikke, men det er i hvert fald en underminering af den måde, som vi traditionelt set gennemfører vores kommuneaftaler her i landet på, hvor vi laver nogle aftaler med Kommunernes Landsforening. Vi andre vil så selvfølgelig gerne være med til efterfølgende at se på, hvordan det så er gået med kommunernes konkurrenceudsættelse. Og der er jeg da enig med ordføreren fra Venstre, som sagde, at den bedste måde at vurdere konkurrenceudsættelsens fortræffeligheder eller elendigheder på jo er ved, at kommunerne får lov at gøre det; fingrene ned i bolledejen, og så kan man ellers se på, hvad det positive ved det her er, og hvad der har været skidt for kommunerne. Det er jo selvfølgelig ikke sådan, at det er nemt fra starten. Tingene skal beskrives nøje, og mange gange har vi også kunnet se, at der skulle et andet udbud til, inden man havde tingene på plads.

Så Dansk Folkeparti kan ikke støtte det her beslutningsforslag.

Kl. 18:06

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Julie Skovsby, kort bemærkning.

Kl. 18:06

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Jeg kan ikke lade være med at hæfte mig ved, at ordføreren siger, at Dansk Folkeparti gerne vil være med til at vurdere det og foretage en bedømmelse af, hvordan udlicitering virker. Det lyder da, som om man kunne stemme for vores forslag. Det er så alligevel ikke tilfældet, kan jeg høre, og når det, jeg hører ordføreren sige, er, at når der skal ske en vurdering, en bedømmelse, så skal det ske som en prisvurdering, altså i kroner og øre, får det mig til at stille det

spørgsmål: Hvad med at lave en bedømmelse ud fra andre parametre, f.eks. hvordan medarbejderne oplever hverdagen i eksempelvis ældreplejen? Var det ikke også en god idé?

Kl. 18:06

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:07

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu ved jeg ikke, hvor mange udbud ordføreren har været med til eksempelvis i en kommunalbestyrelse eller i et byråd, men jeg vil gerne sige, at der i alle udbud er andre parametre end pris. Jeg vil i hvert fald gerne have mig frabedt, at det ikke skulle være det, der var signalet her fra min side. Nej, pris er en del af den samlede konkurrenceudsættelse, men man vurderer også i forskellige grader personaleforhold, og man vurderer også kvaliteten og alt muligt andet. Man har også mange steder miljøhensyn med inde i de udbud, som der er i kommunerne. Alle de ting har så en forskellig parameterprocentsats, som så samlet set gør, at man kan vælge den for kommunen mest fordelagtige udbudspris. Og prisen er så den samlede vurdering både af den økonomiske pris og også af miljøprisen og medarbejderprisen og alle de andre ting, der ligger i den her aftale.

Kl. 18:07

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 18:07

Julie Skovsby (S):

Som så mange andre medlemmer af det her Folketing har jeg siddet i et regionsråd, så jeg har også været med til at sende opgaver i udbud.

Det, vi Socialdemokrater taler for, er ikke en analyse af den enkelte udlicitering i et regionsråd eller en kommune. Det er en større vurdering i en større sammenhæng, hvor man sætter sig ned og ser på, hvad det her egentlig betyder for den enkelte medarbejder, hvad det betyder for de dokumentationskrav og kontrolkrav, som der bliver stillet så mange af i eksempelvis ældreplejen. Hvad betyder det egentlig for medarbejdernes arbejdsglæde? Og ikke mindst: Hvad betyder det for den velfærd, som de ældre modtager?

Kl. 18:08

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:08

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu er det jo heldigvis sådan, at rigtig mange af de detailkrav, der stilles til medarbejdere i kommuner og regioner, faktisk er bestemt af regionsrådet eller af ledelsen i de forskellige afdelinger eller for kommunernes vedkommende af de forskellige ledelser i de forskellige afdelinger i en kommune. Det er ikke detailregler, som er reguleret fra Christiansborg. Mange gange er det sådan nogle detailkrav, som er beskrevet i en kommunes eget materiale, og derfor er det også mange gange kommunerne selv, som har ansvar for, at der er kommet for mange krav, dokumentationskrav osv., så jeg køber ikke den problematik.

Men jeg vil gerne sige, at den bedste måde at vurdere de her ting på da må være, at man vurderer, hvordan det er gået med udbud i X kommune, Y kommune osv., frem for at vi sætter nogle forskere til at terpe rundt og komme med et appendiks på 300 sider. Jeg tror på, det er bedre, at man tager udgangspunkt i de enkelte projekter og så efterfølgende i KL f.eks. går ind og kigger på, hvordan det egentlig er gået i kommunerne med at overholde udbudskrav, procentsatser og alle de ting med, hvor meget der skal i udbud, og så også på,

hvordan det er gået med kommunens udgifter til de her ting, altså om man føler, det har været til fordel for kommunerne eller ej.

Kl. 18:09

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 18:09

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne sige, at jeg så sandelig tror, at de forskere, som vi refererer til her, har tænkt sig at tage udgangspunkt i, hvad det er, der er sket i de forskellige kommuner. Altså, alt andet ville jo være nonsens.

Men altså, jeg kan ikke lade være med at studse lidt over, at Dansk Folkepartis ordfører gør det sådan lidt odiøst, at vi fra socialdemokratisk side prøver at sætte en kommunalpolitisk dagsorden her op til kommunalvalget. Altså, er det ikke meget naturligt, at når der er et kommunalvalg, forsøger man også på Christiansborg at få sat en dagsorden for, hvordan vi f.eks. fremmer det kommunale selvstyre – og det er jo bl.a. det, det handler om – og lader det være op til kommunerne selv at bestemme?

Når det er sagt, vil jeg da gerne sige, at det jo også er sådan, at vi har lyttet til, hvad Dansk Folkeparti har sagt, og de har sagt, at de gerne ville have det undersøgt. Og så tænkte vi: Hvis vi nu fremsætter det en gang til, kan det være, at de rent faktisk den her gang stemmer det, de mener, i stedet for bare at sige, hvad de mener, og stemme det modsatte. Man kunne jo spørge: Hvor mange gange skal vi egentlig fremsætte det her beslutningsforslag, før Dansk Folkeparti stemmer det, de mener, frem for bare at stemme imod sådan pr. refleks?

Kl. 18:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:10

Hans Kristian Skibby (DF):

Dansk Folkeparti stemmer ikke imod noget bare pr. refleks. Vi har faktisk en holdning til tingene. Det, der bare er problemet, kan man sige, er, at vores holdning ikke har ændret sig siden maj måned, hvor vi sidste gang skulle tage stilling til nøjagtig det samme beslutningsforslag. Tingene har ikke bevæget sig i det halve år, og så synes vi faktisk, at det er fornuftigt nok at sige: Jamen lad os så lige overholde den aftale, som er mellem Kommunernes Landsforening og regeringen, og lad os i øvrigt selvfølgelig fokusere på, hvordan det er gået med udliciteringen i forskellige kommuner. Har man være tilfreds med den vare, man har fået leveret, om jeg så må sige, eller synes man, at det kunne have været gjort bedre?

Der er det, jeg siger: Vi har ikke noget som helst imod en rigtig stor konkurrenceudsættelse i den offentlige sektor, men det gør ikke, at vi bare sige halleluja til alt, hvad der hedder udlicitering, og til, at det skal være private virksomheder, som gennemfører det. Vi vil bare have prisen vurderet på det, som borgerne i kommunen betaler for.

Kl. 18:11

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 18:11

Rasmus Prehn (S):

Nu er jeg lidt mere forvirret, for ordføreren siger, at der intet som helst er sket siden maj måned, da vi fremsatte det her beslutningsforslag første gang. Der er da sket masser af ting, der er bl.a. sket det, at en hel masse danske kommunalbestyrelsesmedlemmer har givet ud-

tryk for – senest i en undersøgelse i Politiken her i lørdags – at de simpelt hen føler, at der er for meget statslig styring af kommunerne. De vil gerne have deres kommunale selvstyre tilbage, de synes, at der er for meget detailstyring fra Christiansborg. Og det at gennemføre det her beslutningsforslag ville jo netop være en håndsrekning til dem, hvor man sagde: I bestemmer selv. Hvis I har lyst til at sende rigtig meget i udbud, gør I det, og sender I lidt mindre i udbud, er det op til jer selv og jeres egen vurdering af, hvad der kan betale sig hos jer.

Skulle man ikke til at lytte til dem, lytte til kommunalbestyrelsesmedlemmer, der ønsker sig kommunalt selvstyre?

Kl. 18:12

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:12

Hans Kristian Skibby (DF):

Jo, men man kan jo så også sige, at det kræver, at man har en vurdering af, at ønsket kommer fra politikerne og ikke fra deres græsrodder. Jeg tænker på nogle kommuner, hvor vi jo har kunnet se, at LO har gjort det til et krav for at give valgstøtte, at man skulle garantere, at der ikke kom mere udlicitering i den enkelte kommune. Det var et forslag fra LO, og det har vi set nogle steder.

Så vil jeg sige, at det jo ikke nytter noget, at man så bringer det ind her på Christiansborg ved at sige, at vi derfor er nødt til at åbne fuldstændig op for bare at overrule den aftale, der ligger om kommunernes økonomi for 2010, og som er indgået med Kommunernes Landsforening. Der er indgået en aftale om, at der skal konkurrenceudsættes 26½ pct. af opgaverne i kommunerne i 2010, og det synes vi faktisk fra Dansk Folkepartis side er en glimrende idé.

Kl. 18:13

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 18:13

Flemming Bonne (SF):

Jeg hører ordføreren sige, at man er interesseret i at finde ud af, hvordan det er gået med konkurrenceudsættelsen – så langt, så godt. Vi hørte så fra den forrige ordfører, hr. Erling Bonnesen, at hvis alle kommuner var lige dygtige til at udlicitere, kunne man alene på ældreområdet hente et par milliarder kroner; jeg tror, at det var det tal, der blev nævnt. Hvis de positive tal holder til en undersøgelse, tror jeg da, at hele diskussionen om udlicitering vil tage en ny drejning.

Forslaget her går på noget helt andet. Det går på at få dokumenteret virkningerne: Er det sandt, hvad hr. Erling Bonnesen står og siger, osv.? Er ordføreren ikke enig i, at en undersøgelse i et udvalg ville kunne klarlægge for og imod og klarlægge, om tallene er rigtige?

Kl. 18:14

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:14

Hans Kristian Skibby (DF):

Jo, jeg er såmænd ikke i tvivl om, at hvis man lavede sådan et udvalg, ville man også få nogle valide tal. Men jeg vil gerne sige, at det allerbedste dog må være at tage udgangspunkt i de erfaringer, som den enkelte kommune har haft med de områder, hvor man har valgt at konkurrenceudsætte, og så lade tingene gå videre i Kommunernes Landsforening. Så kan kommunerne jo samle det under et i deres paraplyorganisation og gå ud og sige: Vi synes faktisk, at vi de og de steder har været heldige, de steder har vi været dygtige, og her er der

måske nogle steder, hvor vi har været mindre heldige med at gennemføre en fornuftig konkurrenceudsættelse.

Jeg siger jo ikke, at alting skal konkurrenceudsættes, men det bliver det jo altså heller ikke, når man siger 26½ pct. Jeg siger blot, at som skatteborger i en kommune vil de fleste have en forventning om, at pengene bliver brugt så godt som overhovedet muligt, så man får så meget velfærd for pengene som muligt. Og det tror vi at man bedst gør ved at konkurrenceudsætte en større del af kommunens serviceopgaver.

Dermed ikke sagt, at det ender med at være på private hænder, for det, vi bare får ud af det, er, at vi får en pris på, hvad den service, som kommunen får foretaget, koster.

Kl. 18:15

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Flemming Bonne.

Kl. 18:15

Flemming Bonne (SF):

Jeg er personligt sikker på, at en undersøgelse vil vise, at der på nogle områder er nogle fordele, men vi vil også få et billede af, at det på andre områder absolut ikke kan betale sig. Den uklarhed opstår jo, hver gang vi diskuterer udlicitering, og derfor synes vi, at det ville være helt rimeligt at få det undersøgt grundigt, således at vi diskuterer på et sagligt grundlag.

Altså, det grundlag, vi diskuterer på i dag, er nogle antagelser og nogle løse undersøgelser, nogle løse erfaringer. Jeg synes, at når man fastsætter centrale krav – og det er jo det, der er tale om her; det er et spørgsmål om at stille nogle centrale krav til kommunerne om en eller anden procentdel – så skal man være helt sikker i sin argumentation.

Kl. 18:16

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:16

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu nævner hr. Flemming Bonne det med, at man ikke kan gøre det på baggrund af nogle løse erfaringer fra nogle enkelte kommuner, men jeg synes faktisk, at det, vi har i rigtig mange kommuner, er praktiske erfaringer. Det er praktiske erfaringer med, hvordan det er gået med at håndtere udbud på forskellige områder i kommunens sektorer, og det kan jeg altså ikke se noget odøst i. Jeg synes faktisk, at det er sund fornuft, at man konkurrenceudsætter offentlige opgaver.

Så ved jeg godt, at der er nogle politikere, for hvem det er hjerteblod ikke at have konkurrenceudsættelse. Man ønsker sig en stor offentlig sektor, men der er vi bare nogle, der synes, at vi hellere vil have en vurdering af, hvad vi får for pengene. Kan vi få mere for pengene til gavn for borgerne? Derfor støtter vi konkurrenceudsættelse.

Kl. 18:17

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Og så er det SF's ordfører, hr. Flemming Bonne.

Kl. 18:17

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Tak. Jeg vil gerne understrege, at beslutningsforslaget handler om at suspendere de centrale krav om, hvor meget der skal udliciteres. Det er ikke et spørgsmål om for eller imod udlicitering. Den afgørelse kan man trygt overlade til kommunalbestyrelserne at tage.

B 20 er en genfremsættelse af B 124, og forslaget er et forsøg på at fremskaffe nødvendig viden om konsekvenser af konkurrenceudsættelse. Det handler om at kvalificere de kommunale diskussioner om udlicitering: Hvornår kan det betale sig, og hvornår kan det ikke betale sig, og hvordan er erfaringerne generelt?

I enhver familie og i enhver lille privat virksomhed er der jo en klar interesse i at kende pris og kvalitet, når man handler, når man er ude at købe varer eller tjenesteydelser. Familien eller virksomheden ved udmærket godt, hvornår det kan svare sig at indhente flere tilbud, og hvornår man er sikker på en leverandør, således at man kan foretage et fornuftigt valg. Jeg vil gerne sige her, at både jeg og min kone meget nødig ville påduttes et centralt krav om, hvor meget vi skulle sende i udbud, og hvor mange afgørelser vi kunne træffe selv. Det samme mener jeg gælder for kommuner og regioner. Der sidder folkevalgte, som kan træffe beslutninger på et meget højt niveau, og de har ikke behov for at skulle vejledes med nogle centrale mål fra regeringens side. Så det, jeg siger nu, understreger jo blot, at sagen altså drejer sig om, hvorvidt det er Folketinget, der skal fastsætte målene for, hvor meget udlicitering vi skal have, eller om man tør overlade det til regionerne og kommunerne.

Det er min opfattelse, at VKO-flertallet har den holdning, at det kan kommunerne ikke finde ud af, så derfor beslutter de sig centralt for, at kommunerne absolut skal konkurrenceudsætte 26½ pct. Hvorfor lige 26½ pct.? Det ender så med at blive en aftale med Kommunernes Landsforening, og der kan man altid diskutere, om det er en aftale eller ikke en aftale – hvornår er det en aftale, og hvornår er det noget, hvor man får vredet armen om?

Når man begiver sig ud i centrale krav om en udliciteringsgrad, bør det hvile på et beslutningsgrundlag, hvor konsekvenserne af udlicitering er kendt. Hvornår har det en positiv effekt, og hvornår giver det dårlige resultater? Hvad er det generelle billede? Hvad er de generelle erfaringer? Derfor mener jeg jo ikke, at det bør være nogen stor diskussion at blive enige om at få en uvildig undersøgelse, som beslutningstagere i kommunerne kan drage nytte af og forholde sig til i deres overvejelser om at gå i udbud. Det bør være i alles interesse at kende konsekvenserne, medmindre der er tale om et ideologisk korstog mod kommunerne og deres selvbestemmelsesret, og jeg skal jo ikke kunne afvise, at det er det, der er tale om.

SF har grundlæggende den tilgang til udlicitering, at kommunerne selv er i stand til at vurdere og selv er i stand til at træffe beslutning om, hvordan de når frem til den rigtige pris og kvalitet i opgavevaretagelsen, og derfor synes vi, det er helt naturligt, at man får den her undersøgelse, så man får syn for sagen.

Kl. 18:21

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Erling Bonnesen, en kort bemærkning.

Kl. 18:21

Erling Bonnesen (V):

Tak for det. Det trænger ret tydeligt frem sådan i holdninger og signaler fra Socialistisk Folkeparti, at man er imod udbud og udlicitering. Det pakkes sådan en lille smule ind i neutrale ord, men man kan jo tydeligt høre for sit indre øre, at det er signalerne, at det ønsker man egentlig at komme af med, man ønsker sådan set bare lade stå til, at lade det køre, som det nu bedst kan.

Det får mig til at spørge ordføreren fra Socialistisk Folkeparti: Mener ordføreren ikke, at vi som politikere, der er med til at forvalte skatteborgernes penge, har en forpligtelse til også skaffe nogle aftaler, nogle rammer, der sikrer, at vi forvalter skattepengene på bedste måde og på den måde får mest muligt for pengene med hensyn til, hvad der nu skal anskaffes?

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:22

umiddelbart er muligt at fremsætte forslag, der indebærer et pålæg til kommunerne om at gennemføre udbud, hverken på bestemte områder eller generelt i et eller andet nærmere angivet omfang.

Kl. 18:22

Forslagsstillernes frygt for, at de udliciterede opgaver ikke udføres korrekt, kan dog være begrundet. Men det forholder sig ikke anderledes med udliciterede opgaver end med kommunalt udførte opgaver. De skal specificeres grundigt og kontrolleres. Det er simpel kvalitetssikring, som altid er en kommunal opgave, og som skal sikre, at man får den bedste ydelse til den billigste pris, også i kommunen. Kommunalbestyrelsen kan ikke ved at indgå aftaler med private fralægge sig ansvaret for opgavens udførelse. Det vil således stadig være kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for, at lovgivningens krav til opgavens varetagelse opfyldes. Vi bør derfor give kommunerne den fornødne tid til at vise, at de kan kvalitetssikre deres produkter og få dem til den rigtige pris. Det værste, man kan gøre, hvis man vil sikre sund, fremadrettet drift, er at skabe usikkerhed om konditionerne i fremtiden.

Flemming Bonne (SF):

Jeg tror, at alle folkevalgte, som har med skatteydernes penge at gøre, er indstillet på, at de skal udnyttes og benyttes bedst muligt, så vi får mest muligt for pengene.

Det er en forkert antagelse, hvis hr. Erling Bonnesen tror, at vi konsekvent er imod udlicitering. Det er vi ikke. Vi har bare nogle erfaringer med, at det i nogle situationer kan være en fordel at udlicitere, og så er der andre situationer, og dem kender jeg personligt, hvor det virkelig har været en fordel at indlicitere, at trække opgaverne hjem.

Derfor er det jo et noget broget billede, og der er nogen usikkerhed om, hvor det virkelig kan betale sig, og hvor det ikke kan betale sig. Derfor forslaget.

Kl. 18:23

Regnskabstallene for 2008 viser, at konkurrenceudsættelsen for andet år i træk er steget markant, således at IKU'en nu er oppe på 24,8 pct. Så foreløbig går det meget godt. De Konservative vil derfor ikke støtte det fremsatte forslag.

Kl. 18:26

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Erling Bonnesen.

Kl. 18:23

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 18:26

Erling Bonnesen (V):

Svaret fra Socialistisk Folkepartis ordfører er jo sådan at prøve at få det spredt lidt ud i forskellige hjørner i de 98 kommuner. Resultaterne ligger jo faktisk på den flade hånd, for dem kan man slå op i de mange forskellige rapporter og undersøgelser, der allerede ligger nu, og som jeg også havde med i min egen ordførertale tidligere.

Den virkelige verden viser, at der er penge at hente ved det. Skulle vi så i virkelighedens verden ikke på basis af de undersøgelser og de virkelighedsresultater, der er, faktisk gå ud og prøve at få forhandlet nogle aftaler hjem med kommunerne, så vi får forøget antallet af udbud og dermed får forøget andelen af opgaver, der kommer ud, og på den måde får indhøstet flere penge til den offentlige sektor, som så kan omsættes til mere velfærd? Var det ikke den vej, vi skulle gå?

Kl. 18:24

Rasmus Prehn (S):

Nu er hr. Jørgen Lundsgaard jo opmærksom på, at vi flere gange har diskuteret det med det kommunale selvstyre, og den konservative ordfører har jo også igen og igen givet udtryk for, at det virkelig er konservativ politik at værne om det kommunale selvstyre. Hvorfor er det så, at man i en kommunalbestyrelse ikke selv kan bestemme, om man vil sende noget i udbud eller man ikke vil sende det i udbud? Og hvorfor kan man ikke selv bestemme, hvor stor en andel man vil sende udbud?

Det kan jo være, at man bor i en kommune, hvor der ikke er den samme mulighed for at få private aktører på banen. Vi ved jo altså, at der er stor forskel på at bo f.eks. i Vestjylland og i København, med hensyn til hvor mange der vil byde ind på de opgaver, der er. Hvorfor skal vi ikke i det her tilfælde respektere det kommunale selvstyre? Der er jo efterhånden ikke rigtig områder tilbage, hvor vi skal respektere det kommunale selvstyre, kan jeg forstå på den argumentation, som den konservative ordfører lægger for dagen i dag.

Kl. 18:27

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:24

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:27

Flemming Bonne (SF):

Der dukker indimellem forskellige udsagn op, både fra forskellige erhvervsorganisationer og andre, om, hvor meget man kan vinde ved at udlicitere, men det har aldrig været afprøvet. Det eneste, det her forslag lægger op til, er: Lad os nu få afprøvet, hvad der er ret, og hvad der er vrang i det her, for det går begge veje. I nogle situationer kan det betale sig, i andre situationer kan det ikke betale sig. Det må være svar på hr. Bonnesens spørgsmål.

Kl. 18:24

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Herefter er det den konservative ordfører, hr. Jørgen Lundsgaard.

Kl. 18:24

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Hr. Prehn og jeg begynder at kende hinanden og hinandens synspunkter, kan jeg mærke.

Det er kommunalbestyrelsens pligt at sikre, at borgernes penge benyttes bedst muligt. Det kan vi ikke være usikre over for. Det er også kommunalbestyrelsens pligt at sikre, at vi får den bedste vare eller service for pengene. Hvis kommunalbestyrelsen mener, at kommunale selskaber kan varetage det bedre end private, så kan de konkurrere på lige fod. Jeg tror faktisk, de har nogle fordele der, fordi de nok kender varen bedre. Så der ligger store muligheder for at bevæge sig i området, hvis det er det, man vil. Det er jo ikke alt, man skal udlicitere, man har jo også valget.

(Ordfører)

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Den oprindelige økonomiaftale betød, at kommunernes konkurrenceudsættelse skulle vokse fra de daværende ca. 20 pct. til 25 pct. af de kommunale opgaver. Aftalen med Kommunernes Landsforening om øget konkurrenceudsættelse indebærer derfor, at det politisk ikke

Kl. 18:28

Kl. 18:31

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Rasmus Prehn.

Kl. 18:28

Rasmus Prehn (S):

Den konservative ordfører giver udtryk for, at det er kommunalbestyrelsen, der skal sikre, at borgernes penge bliver anvendt mest hensigtsmæssigt og mest økonomisk. Det er jeg fuldstændig enig i, det er helt rigtigt. Men man kunne forestille sig en kommune – det har vi jo set nogle eksempler på – som måske har sendt 22 pct. af deres opgaver i udbud, og som har haft stor glæde af det og har sparet nogle penge. De kan se, når de begynder at sende nye opgaver i udbud, at der faktisk ikke er nogen, der byder ind på dem. Så de misbruger faktisk borgernes penge til at lave udbudsmateriale – det kan være 35 eller 40 ringbind med udbudsmateriale – for hver gang de sender det i udbud, er der faktisk ikke nogen aktører, der melder ind.

Skal man så tvinge kommunerne op på 26,5 pct., selv om de siger, at de faktisk er nået til den grænse, der er for, hvor mange der vil byde ind? De opgaver, der er tilbage, er der ikke nogen konkurrence om, fordi der ikke er nogen, der har lyst til at byde ind på det område. Er det så ikke at tvinge kommunalbestyrelsen til at misrøgte borgernes økonomi, når man betonagtigt beder dem om at lave udbudsmateriale, selv om der ikke er nogen, der vil byde ind på det?

Kl. 18:29

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:29

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg mener, at hr. Prehn i øjeblikket ekstrapolerer lige lidt langt ud. Personligt mener jeg, at der er mange opgaver, der kan udliciteres, og jeg vil altid lade tvivlen komme kommunerne eller hr. Prehn til gode.

Jeg kommer selv fra forskningsverdenen, og i forskningsverdenen er der én ting, der er det rigtige bevis, og det er eksperimentet. Det er i virkeligheden det, vi gør nu, og det er også derfor, jeg slutter min tale med at sige: Lad os nu få så meget ro, at vi ser, om det er rigtigt eller forkert, for eksperimentet giver os nok svaret.

Kl. 18:30

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Flemming Bonne for en kort bemærkning.

Kl. 18:30

Flemming Bonne (SF):

Må jeg, inden jeg stiller mit spørgsmål til ordføreren, lige gøre opmærksom på en forglemmelse i mit eget indlæg. Jeg havde lovet at sige fra Enhedslisten, at de støtter forslaget. Jeg beklager. Men nu er det sagt, og jeg håber, at det bliver ført til protokol.

Jeg har et spørgsmål til ordføreren. Nu nævner ordføreren jo selv, at han kommer fra forskningsverdenen. Det ved jeg jo godt. Er det ikke sådan, at forskning og undersøgelser meget handler om ikke alene at udvikle, men også at skabe dokumentation? Er det så derfor ikke naturligt, at man, når man kaster sig ud i at stille centrale krav til kommunerne om, at de skal præstere noget i en vis mængde, så har et beslutningsgrundlag, som er baseret på viden, så har man undersøgt, hvad konsekvenserne er af de centrale påbud?

Er ordføreren enig i, at det godt kunne være sådan?

Kl. 18:31

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Det vil jeg da så sandelig håbe at det er, vil jeg sige til Bonnesen.

Kl. 18:31

Anden næstformand (Søren Espersen):

Husk lige benævnelserne. Hr. Bonnesen hedder det, eller ordføreren. Så er det hr. Flemming Bonne.

Kl. 18:32

Flemming Bonne (SF):

Hr. Bonnesen sidder derovre, og hr. Bonne står her.

Altså, jeg synes jo nok, at ordføreren lige sprang lidt let hen over mit spørgsmål. Det gik jo faktisk på, om ikke det er rimeligt at kræve, at man baserer sådan nogle centrale beslutninger på eksakt viden og har været ude at undersøge tingene, når det er sådan nogle store beslutninger som dem, vi taler om her.

Kl. 18:32

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:32

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Vi var inde på det allerede i forslag nr. 17. Selvfølgelig skal vi da have alt det, vi kan have af beslutningsgrundlag, før vi gør noget, og al den dokumentation, vi kan samle. Det er jeg enig i.

Jeg har ikke været med til oplægget tidligere til den lov, vi kører efter, men det er da helt sikkert, at man har gjort, hvad man kunne. Det vil jeg da håbe, ellers står det da ret slemt til i den her sal.

Kl. 18:33

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Og så tror jeg, at jeg skal lære at have mine ting i orden, inden jeg irttesætter andre. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Rasmus Prehn.

Kl. 18:33

(Ordfører for forslagsstillerne)

Rasmus Prehn (S):

Igen vil jeg gerne fra socialdemokratisk side takke for den debat, vi har haft. Jeg synes, vi igen har haft lejlighed til at få nogle meget vigtige og principielle ting på plads, og det glæder mig også, at det sådan i løbet af den her proces anden gang, hvor vi har det her beslutningsforslag på, langsomt begynder at gå op for de borgerlige partier inklusive Dansk Folkeparti, at det her forslag jo ikke handler om at forbyde udbud og konkurrenceudsættelse. Tværtimod går vi ind for det kommunale selvstyre, så hvis det er, at man i en kommune mener, at man kan få en fordel for sine borgere ved at sætte noget i udbud, jamen så skal man selvfølgelig have muligheden for det.

Det, vi bare siger, er, at når vi kan se, at der rent faktisk er anerkendte forskere i det danske samfund, som siger, at vi ved for lidt om, hvad udbud og konkurrenceudsættelse får af konsekvenser for prisen, for kvaliteten, for brugernes oplevelse af den her kvalitet og for medarbejdernes, jamen så er det faktisk en god idé at få det undersøgt. Lad os da vise, hvad det er, vi har med at gøre. Inden vi bare kaster os ud i at sidde herinde på Christiansborg og nidkært tvinge kommunerne til noget bestemt, kunne det måske være meget godt lige at vide, hvad det er, vi har gang i. Er det rent faktisk en fordel, eller er det det ikke?

Der synes jeg da godt nok, at det er usædvanlig skuffende at høre regeringspartierne gentage den sædvanlige retoriske ting med, at vi bare vil stoppe udbud og konkurrenceudsættelse. Det er jo ikke det, vi vil. Men jeg håber, at det efterhånden gik op for medlemmerne, at

det ikke var det, vi ville. Men at man ikke vil have det undersøgt, det synes jeg er underligt.

Kl. 18:38

Men så skal vi oven i købet høre Dansk Folkeparti sige: Vi vil faktisk gerne have det undersøgt, vi vil gerne vide mere, man vi stemmer ikke for det her beslutningsforslag, for det duer virkelig ikke, og det er tæt på kommunalvalget og alt mulig andet.

Det er jo ikke noget argument i sig selv.

Men det synes jeg er skuffende. Sagen er jo den, at det er meget, meget svært at sidestille alle kommuner og ikke tage hensyn til, at der er geografiske forskelle. Det er jo faktisk sådan, at der i hovedstadsområdet er et langt bedre afsæt for at få private aktører på bane. Når man sender noget i udbud, vil der være langt flere aktører, der vil melde ind og prøve at gøre de her ting på en bedre måde, så kommunen kan få en forretning ud af det, end hvis det er sådan, at vi kigger på Vestjylland eller andre steder, hvor de mange gange oplever at producere det ene udbudsmateriale efter det andet, og så er det faktisk ikke nogen, der melder ind på det, så det bliver rent bureaukrati.

Jeg tror, at enten Venstres eller Konservatives ordfører i debatten var inde på det med, at vores forslag vil skabe mere bureaukrati. Nej, tværtimod. Sagen er jo netop den, at vi giver frihedsgrader, vi giver muligheder til kommunerne, vi giver kommunalt selvstyre, så man selv kan bestemme, hvordan man vil gøre det. Sådan som det fungerer i dag, siger man altså til en kommune, der måske har en udbudsgrad på 20 pct. eller noget i den stil: I skal altså højere op, for ellers sækker vi bagud i forhold til vores målsætning. Jamen, siger kommunen, vi får ikke nogen fordele ud af at sende mere i udbud. Vi kan se, at vi har sendt det ud, der giver mening. Jamen så skal man tvinges til at sidde og beskrive alt ned i mindste detalje og lave 35 ringbind med udbudsmateriale. Det synes jeg virkelig er bureaukrati, og det er unødigt.

Men det er så åbenbart det, vi kan forstå på Venstre og på Konservative og på Dansk Folkeparti: mere bureaukrati, mere tvang over for kommunerne. Nej, til kommunalt selvstyre. Og nej til at undersøge, om vi rent faktisk får noget bedre ud af det for borgerne.

Jeg synes, det er besynderligt, men hvis det er den form for politik, som Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti vil stå på mål for her frem til kommunalvalget, så står det dem frit for. Jeg tror ikke, der er mange borgere, som bakker op om den form for statslig styring af kommunerne og statslig tvang til bureaukrati.

Men det er deres eget valg. Vi genfremsætter forslaget, indtil vi får det igennem.

Kl. 18:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Hans Kristian Skibby for en kort bemærkning.

Kl. 18:37

Hans Kristian Skibby (DF):

Det lyder da betryggende, at den socialdemokratiske ordfører allerede nu bebuder en genfremsættelse. Så kan vi da sådan set bare lade tingene ligge i skuffen, og så kan vi tage den samme gramfonopladediskussion igen. For der er ikke kommet ret mange nye boller på suppen siden maj måned i år, hvor vi sidst havde den her diskussion. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Rasmus Prehn, siger, at Socialdemokratiet vil give kommunerne mere selvstyre. Så vil jeg gerne spørge ordføreren: Er det ikke rigtigt, at kommunerne aldrig har haft så mange opgaver, som de har i dag? Er det ikke også rigtigt, at kommunerne aldrig har haft så mange økonomiske ressourcer, som de har i dag? Og er det ikke også rigtigt, at kommunerne aldrig har haft så store anlægsbudgetter, som de har i dag? Jeg vil gerne have meget klare svar, tak.

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:38

Rasmus Prehn (S):

Sagen er i hvert fald den, at langt de fleste kommunalbestyrelsesmedlemmer og i øvrigt også mange borgere rundtomkring i kommunerne godt kan nikke genkendende til, at man har mange opgaver ude i kommunerne, at der er mange ting, man skal varetage, at der er mange ting, der skal administreres. Men mange oplever rent faktisk også, at de bliver styret i en uhensigtsmæssig grad fra Christiansborg. Der var senest omtalt en undersøgelse her i lørdags i Politiken, hvor jeg tror det var 88 pct. af kommunalbestyrelsesmedlemmerne, som havde oplevelsen af, at der blev styret for meget her centralt fra Christiansborg. Man ville gerne have flere frihedsgrader.

For så vidt angår driftsudgifter og anlægsgudgifter, altså hvad man ligesom har til rådighed for at drive kommunerne, så er det jo fuldstændig rigtigt, at der i faktiske tal er større tal i år, end der var årene før. Det kan vi ikke komme væk fra, sådan er det. Men med hensyn til den service, borgerne oplever, og de muligheder, kommunerne oplever i forhold til anlæg og andet, er det altså sådan, at man føler, at man er alt for begrænset, og at borgerne får ringere service i dag, end de gjorde årene før.

Det er jo også sådan, at hvis man bare kigger på sådan noget som det timeantal, vores elever får i folkeskolen, kan man se, at der har været en eksplosiv stigning af elever, der får mindre end det vejledende antal, og der er lukket 138 folkeskoler, bare mens vi har haft regeringen med Venstre og De Konservative. Så man er virkelig presset ude i kommunerne.

Kl. 18:39

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 18:39

Hans Kristian Skibby (DF):

Så kan man jo gå ind og kigge på, om ikke også Socialdemokraterne i de kommuner, der har lukket skoler, i rigtig, rigtig mange tilfælde har stemt for de skolenedlæggelser. Det kunne da være en interessant undersøgelse at få igangsat. Måske skulle vi prøve at foreslå det ved en anden lejlighed.

Hr. Rasmus Prehn var også inde på at tage undertegnede synspunkter som udtryk for, at vi jo egentlig burde stemme for det her forslag, fordi vi i dag har udtrykt ønske om at se på de her resultater. Det er rigtigt nok, men det, jeg klart har gjort opmærksom på, er jo, at vi meget gerne vil kigge på de resultater, kommunerne har opnået for de enkelte opgaver dér, hvor de har gennemført og gennemfører udbud af forskellige opgaver, i stedet for at lægge det hele ind i et stort kommissorium med en kæmpestor stak papirer til følge samlet set. Vi tror mere på, at vi kan få erfaringer fra de enkelte projekter frem for ud fra en stor forskerdisputats.

Kl. 18:40

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 18:40

Rasmus Prehn (S):

Jeg tror, det er sådan en konflikt, som Dansk Folkepartis ordfører prøver at opfinde til lejligheden. Sagen er jo netop, at vi vil have en undersøgelse, der tager udgangspunkt i den virkelighed, kommunerne oplever. Det er jo sådan set også det, de her forskere på Copenha-

gen Business School efterlyser. De efterlyser muligheden for at gå i dybden med de tal og de erfaringer, der er i landets kommuner.

Det er ud fra den betragtning, at jeg tænker, at når Dansk Folkeparti giver udtryk for, at de gerne vil have undersøgt de her ting, gerne vil lære af, hvad kommunerne har gjort, så er det da besynderligt, at de her så stemmer imod et forslag, der netop lægger an til at få lavet en sådan undersøgelse. Det forstår jeg virkelig ikke. Altså, hvis man gerne vil have tingene undersøgt, hvis man gerne vil blive klogere og lære af de erfaringer, der er gjort, så er det da det her forslag, man skal stemme for.

Kl. 18:41

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning.

Kl. 18:41

Erling Bonnesen (V):

Den socialdemokratiske ordfører gør en stor dyd ud af at få markedet, at man fra socialdemokratisk side vil kæmpe med, jeg tror næsten, der blev sagt næb og kløer, for at få standset udbud. Man skriver jo så også i sit eget beslutningsforslag, at man vil have det suspenderet. Der står i forslaget, at man vil have det suspenderet med forskellige, helt uforståelige – synes jeg – begrundelser. En af tingene, der i hvert fald går igen også i argumentationen, og det var jo tydeligt, da ordføreren brugte en meget stor del af sin taletid på ikke at argumentere for, men nærmest ligesom skælde ud over, er sådan stivheden i det, og det synes vi jo ikke der er. Hvis man går ind og ser på det nu, kører kommunerne faktisk hurtigt frem med mere og mere udbud, og de kommuner, der er længst fremme, er jo helt oppe på 33 pct., og så er der selvfølgelig andre, der ligger et stykke derfra, men samlet rykker man frem. Så der er jo faktisk stor fleksibilitet i det her. Så når vi nu har de her tydelige resultater, skulle vi så ikke se at komme videre på baggrund af det her? Vi har resultater fra den virkelige verden, skulle vi ikke prøve at få opnået nogle aftaler med kommunerne næste gang om at komme videre ad den vej?

Kl. 18:42

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:42

Rasmus Prehn (S):

Det med, om vi skal fortsætte ad den gode vej, afhænger da helt af, om vejen er så god. Det er jo ikke sådan, at man, hvis man sidder i sin bil og der lige pludselig bliver utrolig duggede ruder, siger: Træd på speederen, så vi kommer hurtigere frem. Vi ved godt nok ikke, hvor vi kommer hen, men bare træd på speederen på og kom derudad. Det ville jo være direkte vanvidskørsel. Det er jo faktisk lige præcis det, der er situationen her med konkurrenceudsættelse og udbud, nemlig at vi ikke ved, om vi får bedre kvalitet, at vi ikke ved, om vi får bedre velfærd, at vi ikke ved, om borgerne er mere tilfredse, og at vi ikke ved, om medarbejderne får det bedre. Vi ved det ikke. Og så er det, at Venstre bare siger: Træd på speederen, af sted, hurtigere frem osv. Det er da tåbeligt. Der vil jeg sige, at det jo ikke er, fordi vi vil forhindre kommuner i at sende i udbud. Det har jeg også gentaget adskillige gange. Vi vil jo ikke suspendere muligheden for at sende i udbud, men vi vil suspendere det, at man er tvunget til, at man skal op på en bestemt procent, så man bare træder fuldstændig tankeløst på speederen og kører ad en vej, man ikke ved, hvor ender.

Kl. 18:43

Anden næstformand (Søren Espersen):
Hr. Erling Bonnesen.

Erling Bonnesen (V):

Den socialdemokratiske ordfører henviser igen til, at der ikke ligger dokumentation, og at man ikke ved, hvad man kører efter, hvad man styrer efter. Jo, kig ud i den virkelige verden, for der viser det sig jo lige præcis, at resultaterne så at sige kommer som perler på en snor, efterhånden som man får øget udliciteringen.

Det allerbedste bevis er jo også, at de, der bruger det, faktisk er meget tilfredse, ikke bare i kommunalbestyrelserne, men også når man går ud og spørger dem, der rent faktisk bruger velfærden, dem, der bruger den private hjemmehjælp. De er jo godt tilfredse. De er faktisk meget tilfredse. Så jeg synes da, at vi skulle videre ad den vej.

Kl. 18:44

Anden næstformand (Søren Espersen):
Ordføreren.

Kl. 18:44

Rasmus Prehn (S):

Sagen er jo netop, at der er mange erfaringer, men erfaringerne er meget blandede. Det er rigtigt, som Venstres ordfører er inde på, at der er kommuner, hvor man har sendt i udbud, og så har man faktisk en ret stor tilfredshedsgrad. Der er også nogle kommuner, hvor man har sendt i udbud, og hvor man ikke rigtig ved, hvad borgerne synes, og så er der altså kommuner, hvor det er kørt helt i grøften. Så sent som i går havde vi jo et åbent samråd om Furesø Kommune, og der ved vi jo nok, at det er den tidligere Farum Kommune og det var Venstres mønstrekommune. Alt var helt fantastisk i Farum, man skulle bare gøre som dér. Der har man jo for alvor givet den gas med udbud og udlicitering og privatisering og alle mulige forskellige ting. Resultatet er, at Furesø Kommune nu har den allerstørste gæld blandt kommunerne, og de, der bor i Farum, har en meget, meget høj skatteprocent, og de er i hvert fald ikke særlig lykkelige for alle de her eksperimenter. Men generelt set har man ikke et samlet sæt erfaringer, og det er det, vi sådan set foreslår at få og få evalueret på og få at vide, hvilken vej vi går, inden vi bare fortsætter derudad med fuld fart.

Kl. 18:45

Anden næstformand (Søren Espersen):
Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse og er imod, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

9) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lovgivningen for regionernes kompetencer og forhold.

Af Julie Skovsby (S) m.fl.

(Fremsættelse 22.10.2009).

Kl. 18:45

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Indenrigs- og socialministeren.

Kl. 18:45

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Det næste forslag her er et forslag om at ændre en lang række af de grundlæggende principper for regionernes virksomhed.

Lad mig begynde med at slå fast, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Det skyldes først og fremmest, at forslaget vil ændre nogle afgørende principper i kommunalreformen.

Et grundlæggende princip i kommunalreformen er, at opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt, dvs. af kommunerne. Der er mange gode grunde til dette princip. Den vigtigste er, at borgernes indflydelse og den politiske nærhed er stærkest, når ansvaret for en opgave placeres i kommunerne. De nye, større kommuner har den faglige bæredygtighed, der skal til, for at de kan varetage de fleste borgernære opgaver. Det var og er fortsat regeringens opfattelse, at kommunerne skal have ansvaret for flest mulige borgernære opgaver. Heraf følger så omvendt, at regionerne som udgangspunkt ikke skal varetage borgernære opgaver. Kun i de tilfælde, hvor en kommune ikke hensigtsmæssigt kan løse en opgave, skal opgaven varetages af regionen. Det gælder f.eks. sygehusopgaverne.

Regionerne skal netop have ansvaret for de opgaver, som kommunerne ikke er egnede til at varetage. Det indebærer, at regionerne har en afgrænset, men vigtig opgaveportefølje, og det sikrer, at der ikke er tvivl om kompetencefordelingen eller overlappende kompetencer. Det er vigtigt, fordi en klar ansvarsfordeling også er af afgørende betydning for effektivitet, koordinering og styring af de offentlige opgaver.

Med disse generelle, indledende bemærkning vil jeg nu gå over til at kommentere de enkelte punkter i beslutningsforslaget.

Forslagsstillerne har for det første stillet forslag om, at der skal indføres en såkaldt regionsfuldmagt til regionerne. Det er slået fast i regionsloven, at regioner kun kan varetage de opgaver, der er positivt afgrænset i loven. Det betyder, at de såkaldte kommunalfuldmagsregler ikke gælder for regionerne. Hvis regionerne får mulighed for at varetage opgaver efter det, man kunne kalde regionsfuldmagsregler, svarende til kommunalfuldmagsreglerne, vil det betyde et brud med det helt grundlæggende princip i kommunalreformen om, at flest mulige opgaver skal varetages af kommunerne. Desuden vil det betyde, at kommuner og regioner får overlappende kompetencer. Det vil også være i strid med kommunalreformens princip om en klar opgavefordeling.

Derfor har regionerne ikke en regionsfuldmagt. Men regionerne har en såkaldt myndighedsfuldmagt. Myndighedsfuldmagten giver regionerne mulighed for at varetage nogle opgaver, der understøtter regionens lovbestemte opgaver. Regionerne kan på samme vilkår som kommunerne f.eks. forsyne sig selv med varer og tjenesteydelser, udlicitere opgaver, indgå i samarbejder med andre regioner og kommuner om indkøb og deltage i selskaber, som varetager regionale opgaver. Regionerne kan efter myndighedsfuldmagten i det hele taget varetage en lang række opgaver, som er nødvendige eller hensigtsmæssige med hensyn til regionens lovbestemte opgaver. Efter min opfattelse har regionerne derfor de muligheder, som er nødven-

dige, for at de kan leve op til deres ansvar efter lovgivningen, og de har altså også den tilstrækkelige frihed og fleksibilitet til at gøre regionsarbejdet spændende og udfordrende. Regeringen må derfor afvise forslaget om, at der indføres en regionsfuldmagt.

Forslagsstillerne har også stillet forslag om, at den regionale styrelsesform skal ændres, så det bliver muligt at yde vederlag til særlige udvalg for hele valgperioden. Regionsrådenes rolle er i langt højere grad end de tidligere amtsråds rolle at være visionære og politiskskabende frem for at være fokuseret på drift og enkeltsager. Regionerne har ganske enkelt ikke den lange række af forskellige driftsbetonede opgaver, som i kommunerne hører under de stående udvalg. Det er baggrunden for den styreform, der er fastsat for regionerne. Denne styreform indebærer, at regionerne i modsætning til de tidligere amtskommuner bliver styret af et regionsråd og et forretningsudvalg og ikke gennem stående udvalg. Det er det, der bliver kaldt fleksibelt forretningsudvalgsstyre.

Regionsrådene kan nedsætte særlige udvalg med forberedende og rådgivende funktioner, og jeg vil gerne understrege, at disse udvalg kan nedsættes for så lang tid, som regionen måtte ønske og finde behov for det.

Kl. 18:50

Der gælder derimod en begrænsning i forhold til at give udvalgsvederlag til sådanne særlige udvalg. Det kan kun ske, når udvalget er af midlertidig karakter. Det har hidtil bl.a. betydet, at udvalget skal være nedsat for en periode på højst 1 år. Grunden til denne tidsmæssige begrænsning er, at hvis vederlagene blev fastsat på samme måde som for stående udvalg, ville der være en risiko for, at der blev skabt incitament for etablering af en styreform, der reelt fungerer som et udvalgsstyre.

Regeringen er imidlertid opmærksom på, at muligheden for at give vederlag har betydning for, hvor fleksible reglerne opleves at være. I aftalen om regionernes økonomi for 2010 aftalte regeringen og Danske Regioner derfor at udvide muligheden for at vederlægge de særlige udvalg af midlertidig karakter fra 1 år til 2 år. Den her udvidelse vil give regionspolitikkerne mere fleksible rammer for at kunne nedsætte særlige udvalg. Jeg har netop sendt et udkast til en ændring af de administrative regler i høring hos Danske Regioner. Og jeg forventer, at bekendtgørelsesændringen vil træde i kraft den 1. januar 2010.

Forslagsstillerne sætter også spørgsmålstejn ved det hensigtsmæssige i kommunernes vide adgang til at drive sociale institutioner. Også på det sociale område er det et mål med kommunalreformen, at opgaverne skal løses så tæt på borgerne som muligt i et tæt samspil med de almene tilbud. Ønsket var og er derfor, at flere og flere sociale tilbud med tiden skal drives i regi af kommunerne, som med reformen er blevet større og dermed mere fagligt bæredygtige. Der er samtidig blevet etableret en række støttefunktioner for kommunerne, f.eks. VISO, tilbudsportalen og rammeaftalerne mellem kommunalbestyrelserne og regionsrådet.

De regionale udviklingsråd blev nedsat for at sikre, at man fra centralt hold kunne følge udviklingen. De regionale udviklingsråd har nu afgivet to redegørelser om udviklingen på det sociale område efter kommunalreformen for årene 2007 og 2008. Hverken i denne eller i andre sammenhænge har der kunnet dokumenteres en afspæcialisering af tilbuddene på det sociale område.

Målet om decentralisering er allerede nu blevet opfyldt i en sådan grad, at langt under 10 pct. af de tilbud, der er registreret på tilbudsportalen, nu drives i regionalt regi. Det er som sagt helt i overensstemmelse med regeringens mål med kommunalreformen, og det synes jeg ikke at der er grund til at ændre på. Men fortsat udvikling af og opretholdelse af kvalitet i tilbuddene på det sociale område har vi også fra centralt hold selvfølgelig løbende fokus på.

De to øvrige punkter, som nu kommer i forslaget, hører dels under økonomi- og erhvervsministeren, dels under miljøministeren. Så

jeg håber derfor, at forslagsstillerne har forståelse for, at jeg ikke går ned i detaljerne i disse dele af forslaget, men jeg giver naturligvis regeringens holdning til kende.

Forslagsstillerne stiller bl.a. forslag om, at regionerne ikke skal trække sig ud af selskaber, hvor salget til eksterne overstiger 25 pct. Det er som bekendt en hovedregel, at offentlige myndigheder, herunder regionerne, ikke må drive erhvervsvirksomhed. En undtagelse fra den her hovedregel er den såkaldte lov 548, der giver kommuner og regioner mulighed for at deltage i selskaber, der sælger produkter og tjenesteydelser, som bygger på kommunal og regional viden.

Begrundelsen for undtagelsen er, at der er tale om opgaver, hvor der ikke i forvejen er konkurrence, og hvor et offentligt-privat selskab kan bane vejen for at få offentlige opgaver ud på markedet. Efter loven stilles der derfor krav om, at der deltager private i selskaberne, og om, at højst 25 pct. af omsætningen over 3 år må stamme fra salg til andre end regionerne. Grænsen for salg til private på 25 pct. af selskabets omsætning er sat som en indikator på, at selskabet er ved at bevæge sig ud på et egentligt privat marked. Når grænsen bliver overskredet, er der ikke nogen begrundelse for hverken regional eller kommunal deltagelse, så skal de offentlige deltagere trække sig ud af selskabet. Det er regeringens opfattelse, at der på ingen måde er grundlag for at ændre disse velbegrundede regler, som gælder for både regioner og kommuner.

Det sidste er så, at forslagsstillerne foreslår, at regionerne i fællesskab med kommunerne udarbejder klimahandlingsplaner, som indeholder sammenhængende naturplaner vedrørende bl.a. vand- og kloakforhold. Det er en fornuftig idé at lave en samlet indsats for vand og natur. Det har regeringen derfor allerede truffet beslutning om. Regeringen har således besluttet at gennemføre en stor og sammenhængende plan for vand og natur. Planen indeholder indsatser for både kloakker, vandløb, naturbeskyttelse, pesticider og meget mere. Dette fremgår af aftalen om »Grøn Vækst«, som regeringen blev enig med Dansk Folkeparti om i juni 2009. Ansvar for de mange opgaver i vand- og naturplanerne ligger i stat og kommuner og regionerne har høringsret.

Der er efter regeringens opfattelse ikke noget, der taler for at tage initiativ til andre handlingsplaner på området. Der er heller ikke noget, der taler for at lave om på ansvarsfordelingen. Den er helt i tråd med kommunalreformens principper.

Så afslutningsvis er konklusionen, som jeg nævnte i min indledning, at regeringen i det hele afviser beslutningsforslaget.

Kl. 18:56

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Julie Skovsby for en kort bemærkning.

Kl. 18:56

Julie Skovsby (S):

Tak for det. Det, jeg hører bliver sagt som et gennemgående tema fra ministerens side, er, at kommunalreformen er god nok, og at der ikke skal ændres på den, når det gælder regionernes kompetencer og forhold.

Vi Socialdemokrater har fremsat det her forslag, fordi regionsrådspolitikerne efterspørger det, fordi en undersøgelse fra Ugebrevet Mandag Morgen fra august måned viser, at fire ud af fem regionspolitikere er dybt utilfredse med de lovmæssige rammer for deres arbejde i regionsrådene. Faktisk viser undersøgelsen, at det kun er hver tiende, der er tilfreds. Kan man sige, at kommunalreformen og strukturen omkring regionerne virker fuldt ud? Kan man sige, det er godt nok, så der ikke skal ændres et eneste punktum?

Kl. 18:57

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg har også læst den undersøgelse, og der må vi jo i fællesskab kunne konstatere, at det nu er anden gang, der skal afholdes valg til regionsrådene. Der må man så sige, at vi af gode grunde ligesom ikke kender det naturlige leje for interessen for at deltage i regionsrådene. Jeg synes derfor, at det måske er lidt for tidligt at konkludere, at det er et problem, at regionsrådene oplever, at der er færre, der opstiller nu, end der var til det første valg. For vi taler altså her om en helt ny type myndighed, som varetager en helt anderledes rolle end de tidligere amtsråd. Der er en lang række opgaver, som de tidligere amtsråd havde ansvar for, og som regionsrådene jo ikke har ansvar for. Regionsrådene har på en række områder netop fået en mere visionskabende rolle, end tilfældet var med de tidligere amtsråd.

Så kan man sige, at det ikke kan afvises, at der er tidligere amtspolitikere, som stillede op til det første regionsrådsvalg for 4 år siden, og som har savnet nogle af de opgaver i regionsrådenes arbejde. Men vi må jo tale med dem om, hvad bevæggrundene er for ikke at genopstille.

Kl. 18:59

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Julie Skovsby.

Kl. 18:59

Julie Skovsby (S):

Jeg forstår ikke, hvad det er, ministeren siger. Vil det med andre ord sige, at det ikke er kommunalreformen, der er noget som helst galt med, men at det er de folk, der sidder ude i regionsrådene, der er noget galt med, fordi det er tidligere amtsrådsmedlemmer? Hun siger, at det har at gøre med de folk, som er blevet spurgt, og som lige nu sidder ude i regionsrådene.

De siger, at når der skal nedsættes et ad hoc-udvalg på f.eks. sygehusområdet, skal de hvert eneste år skrive et nyt kommissorium til det her udvalg, og de skal give udvalget nyt navn. Regionsrådene beskæftiger sig hovedsagelig med sygehusområdet. Hvad foreslår ministeren der kan være af nye, kreative navne til sådan et udvalg, der skal beskæftige sig med sygehusområdet? Det er jo ikke kun regionsrådsmedlemmer, der siger, at det her ikke virker, som det bør gøre, der er jo også kommunalforskere, der påpeger, at der virkelig er brug for ændringer på det her område.

Kl. 19:00

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 19:00

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Det var en lang række spørgsmål. Først og fremmest handlede spørgsmålene om en uklarhed i forbindelse med det første svar, jeg gav om de siddende regionsrådspolitikere, som spørgeren selv konkluderer har udtrykt utilfredshed med det at være regionsrådspolitikere, og at det kunne være begrundelsen for, at man så vælger ikke at genopstille.

Jeg vil sige, at hvis man synes, at det er uinteressant at sidde i regionsrådet, fordi man har fået anderledes opgaver som regionsrådspolitiker end som amtsrådspolitiker, mener jeg ikke, at den form for bevæggrunde for ikke at genopstille til et regionsråd skulle være noget, der skulle give mig anledning til stor bekymring. Det er jo altså helt bevidst, at regionerne med kommunalreformen har fået en anderledes rolle, end de tidligere amtskommuner havde. Og der er absolut ingen planer om at nedlægge regionerne eller noget som helst, så jeg vil sige klokkeklart: Vi siger ja til regionerne, vi siger nej til alle de forslag.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 19:01

rådspolitiker og være meget optaget af driften nu skal sidde i en mere visionær rolle. Og det synes jeg sådan set ikke gør regionsrådsarbejdet mindre interessant; det er der måske nogle der synes, men det gør jo ikke desto mindre regionerne interessante stadig væk.

Kl. 19:01

Kl. 19:04

Rasmus Prehn (S):

Så er ministeren simpelt hen nødt til at forklare, hvorfor man har fundet på den sindrige indretning, at når folk sidder i et regionsråd og har valgt at arbejde med et område, har siddet 1 år i sådan et ad hoc-udvalg, har fået sat sig ind i tingene, har fået forstand på det og har fået en ekspertise inden for området, så skal de flytte over til et nyt ad hoc-udvalg, altså, de må ikke have et fast udvalg. Hvorfor har man den konstruktion? Hvad mening giver det at tvinge folk, der lige har fået en viden på et område, over til noget andet?

Kl. 19:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 19:02

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jeg forklarede sådan set, synes jeg, meget tydeligt i min første besvarelse, at det jo ikke er meningen, at regionerne skal være udvalgsstyrede, for hvis der var mulighed for simpelt hen at give et udvalg vederlag i 4 år, jamen så ville der være risiko for, at der ville blive hensludt opgaver til udvalget i strid med regionsrådets og forretningsudvalgets centrale rolle også på driftsområdet. Derfor er der ikke nogen grund til at etablere det her udvalgsstyre, som jeg egentlig hører at forslagsstillerne spørger ind til, altså hvorfor man ikke bare kan lave permanente udvalg. Der er simpelt hen ikke nogen grund til at lave de her faste udvalg på den måde, det er ikke det, der er hele hensigten med regionsrådene.

Kl. 19:02

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for den sidste korte bemærkning.

Kl. 19:02

Rasmus Prehn (S):

Det er en virkelig sindrig konstruktion, kan jeg fornemme, og ministeren er også nødt til at læse svaret op, som ministeren sikkert har fået i forvejen, men hvad er meningen? Altså, man sidder i et udvalg, og man læser op på nogle ting, man får en ekspertise, og lige så snart man har fået ekspertisen og der er gået 1 år, skal man over i et andet udvalg. Altså, hvad er det for noget med udvalgsstyre? Hvis man alligevel skal sidde i et udvalg, hvorfor er det så kun et ad hoc-udvalg, og hvorfor må man kun sidde der 1 år ad gangen? Det er ministeren da nødt til at forklare i stedet for at sige noget med udvalgsstyre. Der er jo stadig væk udvalg, men de udvalg, der er, skal pr. definition ikke rigtig vide, hvad de arbejder med. Det giver ikke ret meget mening.

Kl. 19:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

Kl. 19:03

Indenrigs- og socialministeren (Karen Ellemann):

Jamen der er vel i virkeligheden en diskussion her imellem os om, hvad regionsrådenes opgave er, og det er sådan set den diskussion, jeg synes vi har brugt noget tid på nu. Og hele diskussionen om, hvad man skal sidde med – forretningsordenen og udvalgsstyre osv. – er da sådan set lidt en petitessediskussion i forhold til spørgsmålet, om det giver mening at være regionsrådspolitiker. Ja, det gør det da i høj grad. Der er bare sket en forandring, så man fra at være amts-

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ministeren. Vi går i gang med ordførerrækken, og den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Erling Bonnesen.

Kl. 19:04

(Ordfører)

Erling Bonnesen (V):

Tak. Med kommunalreformen fik vi moderniseret danmarkskortet og sat borgerne i centrum; den skabte klarhed i opgavefordelingen og tillagde kommunerne flest mulige opgaver. Det sikrede nærhed og effektivitet. Når ansvar for økonomi og daglig drift følges ad og samtidig er fast forankret i lokalsamfundet, bliver opgaverne varetaget på den bedst mulige måde. Dette afspejler sig tydeligt i flere undersøgelser, der dokumenterer, at der er endog meget stor tilfredshed med velfærden, hvis man spørger brugerne af de offentlige velfærds-tilbud.

Regionerne fik tillagt klart definerede opgaver med sygehuse og sundhed som de primære områder, og også her er der stor tilfredshed blandt brugerne. 9 ud af 10 patienter er tilfredse med deres indlæggelse på danske sygehuse; hele 96 pct. af de ambulante patienter mener, at deres besøg i sundhedsvæsenet var godt eller virkelig godt. Hertil kommer, at 96 pct. af de danske kræftpatienter har et godt indtryk af deres behandlingsforløb.

Ved kommunalreformen fik regionerne en anden rolle end de tidligere amter. Regionernes primære opgaver ligger inden for klart definerede rammer, og det skaber klarhed i opgavevaretagelsen, og det sikrer, at banen tydeligt er kridtet op.

Dette beslutningsforslag fra Socialdemokraterne er hverken nødvendigt eller hensigtsmæssigt, og Venstre afviser derfor forslaget.

Kl. 19:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra fru Julie Skovsby.

Kl. 19:06

Julie Skovsby (S):

Jeg kunne rigtig godt tænke mig lige at få ordføreren til at forholde sig til det helt konkrete forslag, som fremgår af beslutningsforslaget.

Det, vi debatterede lige før med ministeren, var jo oprettelsen af særlige udvalg, som i dag kun må sidde et år, hvorefter der skal skrives et nyt kommissorium, sættes en ny titel på udvalget og laves en ny sammensætning af medlemmer, før det kan fortsætte. Det virker jo ufleksibelt, og det forhindrer jo også regionsrådspolitikerne i deres arbejde.

Venstre har jo mange regionsrådsmedlemmer, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre hr. Erling Bonnesen, om det ikke er noget, som man debatterer i Venstre, altså hvordan det egentlig går ude i regionerne. Hvordan er regionsrådsmedlemmernes arbejdsvilkår? Er de gode? Er de dårlige? Er der steder, hvor de kunne forbedres?

Kunne det, som vi foreslår her, være nogle af de forbedringer, man burde vedtage eller stemme for fra Venstres side?

Kl. 19:07

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:07

Kl. 19:10

Erling Bonnesen (V):

Jamen jeg synes faktisk, at det er meget fleksibelt, som det er nu, hvor regionerne har fået nogle klart afgrænsede opgaver. Så har man Regionsrådet, som selvfølgelig sidder for hele perioden, og så har man forretningsudvalget, som sidder for hele perioden. Og så er det jo meget fleksibelt, at man også har givet mulighed for nogle ad hoc-udvalg til at udføre nogle helt klart afgrænsede enkeltopgaver af sådan midlertidig karakter. Det er vel egentlig meget godt, når der sådan kan dukke forskellige udfordringer op i f.eks. sygehus- og sundhedssektoren, for så har man jo muligheden for at være fleksibel og styre efter det.

Kl. 19:08

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Julie Skovsby for den sidste korte bemærkning.

Kl. 19:08

Julie Skovsby (S):

Jeg forstår ikke lige, hvori fleksibiliteten ligger, når man sidder og arbejder, eksempelvis i det særlige udvalg vedrørende sygehuse, og man så efter et år skal have et nyt kommissorium og kalde udvalget et andet navn, for man skal jo arbejde videre med sygehusområdet. Det kan man næsten ikke benægte at regionsrådene skal. Så jeg forstår det ikke helt.

Men jeg vil egentlig gerne høre hr. Erling Bonnesen om den debat, der jo må være i Venstre, med hensyn til det, som vi før talte om, nemlig at ugebrevet Mandag Morgen har beskrevet, hvordan 4 ud af 5 regionsrådspolitikere er dybt utilfredse med de lovmæssige rammer for deres arbejde. Er det virkelig ikke noget, som Venstres kommunalordfører på et tidspunkt under debatten i Venstre er stødt på?

Kl. 19:09

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:09

Erling Bonnesen (V):

Jeg kan da sagtens forstå, at man som regionsrådsmedlem i en af regionerne gerne vil så at sige skrabe flest mulige opgaver til sig. Det er jo også det, som jeg hører fra Socialdemokraterne, nemlig at man gerne vil fjerne nogle opgaver fra kommunerne og lægge dem over til regionerne. Det er jeg helt uenig i. Med hensyn til faste, stående udvalg er meningen jo også, at man netop skal blive færdig med løsningen af de her midlertidige opgaver, sådan at man kan komme videre. Det er da ikke meningen, at man skal blive stående og køre fast i den samme rille.

Kl. 19:09

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Rasmus Prehn.

Kl. 19:09

Rasmus Prehn (S):

Altså, normalt er det jo sådan, at Venstre gør sig til talsmand for frihed, og man hæver frihedens lysende fakkelt, hver eneste gang der er et politisk emne; jo mere frihed, jo bedre. Men nu er det sådan, at der er nogle regionsrådsmedlemmer, der er meget frustrerede over, at de ikke kan få lov til at have nogle faste udvalg. Og når man sådan lytter til det, tænker man, at det da må være et problem, der er til at overse; hvis de virkelig ønsker sig at etablere sig med faste udvalg, giver vi dem lov til det. Men er det korrekt forstået, at Venstres frihedspolitik her simpelt hen er at sige: Nej, lige med hensyn til det der med udvalg er I tvunget til kun at have ad hoc-udvalg?

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:10

Erling Bonnesen (V):

Jamen det er fuldstændig rigtigt forstået, at vi i Venstre går meget ind for frihed og mest mulig fleksibilitet. Og det er da også korrekt, at der er et vist antal af de nu afgående regionsrådsmedlemmer, som ikke ønsker at være med længere og ikke genopstiller. Sådan er det; det vil der jo altid være. Men jeg noterer mig så også med tilfredshed, at der er rigtig mange nye, der stiller op. Jeg har ikke det eksakte antal, men der er i hvert fald langt flere kandidater – det ved jeg – end der er pladser, der skal besættes. Så interessen for fortsat at være med i regionsrådet er rimelig tydelig.

Så er det jo meget fleksibelt, som jeg tidligere har svaret, at der efterhånden som udfordringerne dukker op på de opgavefelter, som regionerne skal tage sig af, også kommer forskellige nye udfordringer, og der er der så lige præcis i den her konstruktion lagt den fleksibilitet ind, at man kan lave forskellige udvalg ad hoc. Men det er også meningen, at man skal blive færdig, så man kan komme videre.

Kl. 19:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for en sidste kort bemærkning.

Kl. 19:11

Rasmus Prehn (S):

Ja, der skulle meget præcis være noget i retning af syv kandidater pr. plads i regionsrådene, men det er altså et fald – et fald – i forhold til, hvordan det var sidste gang; der er færre, der har lyst til at stille op. Det tilskrives også alle mulige andre ting, men det undrer mig altså alligevel. Kunne man ikke bare vise den lille tillid, at hvis der er et regionsråd, som har lyst til at etablere sig med faste udvalg og de er enige om det, så kan de få lov til det? Altså, hvorfor er det, at man ikke kan have den frihed til noget så banalt som den måde, hvorpå man tilrettelægger sit arbejde i hverdagen? Jeg går ud fra, at man vel heller ikke i sådan noget som partiet Venstres vedtægter beskriver ned i den mindste og mest nidkære detalje, om en partiforening må etablere sig med den ene form for udvalg eller den anden form for udvalg. Er det ikke korrekt?

Kl. 19:12

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:12

Erling Bonnesen (V):

Jamen det glæder mig da, hvis man nu i dag er oppe på mindst syv kandidater pr. plads; sådan tror jeg der blev sagt. Det vidner jo om, at der er stor søgning og interesse for fortsat at være med i regionsrådsarbejdet med de her meget store opgaver, som ligger for. Og skillelinjen her mellem Socialdemokratiet og Venstre er jo helt tydelig. I Socialdemokratiet ønsker man endnu flere opgaver over til regionerne, at få dem væk fra kommunerne og over til regionerne; det er det, man ønsker. Det ønsker vi ikke i Venstre. Derfor har vi jo også været helt klare til at afgrænse det, som vi har, for tidligere var der jo delt ansvar og uklarhed om, hvem der havde en række opgaver. Der skar vi igennem i forbindelse med kommunalreformen, fik skaffet klarhed, og så har vi selvfølgelig lavet en organisationsform, som passer til løsning af de her opgaver.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det Dansk Folkepartis ordfører, hr. Hans Kristian Skibby.

Kl. 19:12

(Ordfører)

Hans Kristian Skibby (DF):

Det beslutningsforslag, der ligger her, er ikke et beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti kan støtte. Jeg vil gerne sige, at der er to delelementer, som sådan set godt kunne have tiltrukket sig vores opmærksomhed også positivt set. Det ene er det, som også indenrigsministeren var inde på, med, at man godt kunne tillade, at nedsættelse af ad hoc-udvalg kom til at være gældende for 2 år frem for 1 år. Og det er jo også et forslag, som ministeren meddelte vil blive fremsat nu, så man får den mulighed.

Det andet er punkt 5 i beslutningsforslaget om klimahandlingsplaner. Selvfølgelig anerkender vi, at klimahandlingsplaner jo har det med at være grænseoverskridende osv., og at der måske vil være en mindre gevinst ved det ud over det, som vi i forvejen ved at vi vil kunne se, ved at et flertal her i Folketinget bl.a. lige har vedtaget »Grøn Vækst«, som går ind og kigger på vand og natur i hele Danmark. Så på den måde kan man sige, at de to ting, som er positive ved det her forslag, har vi sådan set allerede taget hånd om.

Noget andet er sådan set hele styreformen med hensyn til regionerne – som vi har været lidt inde på igen – at der skal være den her regionsfuldmagt osv., og at der skal være stående udvalg. Jeg vil gerne sige, at Socialdemokraterne jo har brugt mange tal i dag, mange forskernavne og refleksioner og citater, og man har også brugt nogle meningsmålinger osv., og der vil jeg da gerne minde om en meningsmåling fra i går, hvor man kunne se, at 44 pct. af danskerne gerne vil af med regionerne, og at der kun er 32 pct., som ønsker, at vi skal have regioner. Så vi er sådan set mere tilhængere af, at vi simpelt hen nedlægger de her regioner og så deler det politiske ansvar imellem kommunerne og staten.

Derfor kan vi ikke tilslutte os det her beslutningsforslag.

Kl. 19:15

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra fru Julie Skovsby.

Kl. 19:15

Julie Skovsby (S):

Det første, ordføreren sagde, lød jo godt, men her til sidst sagde ordføreren så, at man fra Dansk Folkepartis side ønsker at nedlægge regionerne. Hvordan ønsker Dansk Folkeparti så at vores sundhedsområde og de andre områder, som regionerne beskæftiger sig med i dag, skal varetages? Det kunne jeg godt tænke mig at høre. Og hvordan sikrer man det, som der er blevet talt så varmt for, nemlig at det sker så tæt på borgerne som overhovedet muligt? Er det kommunerne, det handler om, eller hvad forestiller Dansk Folkeparti sig egentlig?

Men indtil Dansk Folkeparti får sin vilje på det område, ønsker Dansk Folkeparti så efterfølgende at være med til at arbejde videre med dele af det her beslutningsforslag i Kommunaludvalget?

Kl. 19:16

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:16

Hans Kristian Skibby (DF):

Som jeg sagde i min ordførertale, er der to delelementer, som jeg egentlig synes er meget positive. Det er det med klima, og det er det

med, at man kan forlænge de her udvalgsperioder fra 1 til 2 år – mens det her forslag selvfølgelig går ud på, at man skal have mulighed for at forlænge perioden til 4 år, altså valgperioden for regionsrådsmedlemmerne. Men de to ting er der taget hånd om, og derfor er der ikke rigtig, hvad skal man sige, så meget sul på det her forslag, at vi kan støtte det. Derfor er det ikke et forslag, som vi samlet set kan anbefale.

Med hensyn til sundhedsområdet vil jeg sige, at det overhovedet ikke er, fordi der skal fyres mennesker inden for sundhedssektoren, tværtimod. Det, vi blot vil sige, er, at med hensyn til administrationen og den politiske ledelse og den måde, som det bliver udført på, tror vi, at mange af de her områder kan ligge i kommunerne. Alt det i regionerne, som ikke har med sundhed at gøre, alt det med regional erhvervsudvikling og infrastruktur og det at være høringspart til forskellige landsinitiativer, kan ligge i kommunerne. Det tror vi bestemt at kommunerne sagtens kan finde ud af. Og så kan sygehusvæsenet blive en opgave for staten, hvor man selvfølgelig har professionelle folk til at sidde og bestyre de danske sygehuse, ligesom man også har i dag, både ledelsesmæssigt og sundhedsmæssigt.

Kl. 19:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Julie Skovsby for en sidste kort bemærkning.

Kl. 19:17

Julie Skovsby (S):

Så forstår jeg ikke helt Dansk Folkeparti, når vi taler om de særlige udvalg. Altså, man kan godt se, at det her med, at der hvert eneste år skal nedsættes nye særlige udvalg, ad hoc-udvalg, i regionerne, er en dårlig idé. Lad os i stedet for sige 2 år. Det vil sige, at det udvalg, der arbejder med sygehuse i en region, så efter 2 år skal skrive et nyt kommissorium, have et nyt navn og nye medlemmer osv. Hvorfor ikke sige, at det skal gælde for hele valgperioden? Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Hvorfor ikke sige, at man vil lade de folk, der har den ekspertise, den viden og den erfaring, som man opsamler netop i sådan et udvalg, der har at gøre med sygehusområdet, arbejde videre i hele valgperioden? Så kan vælgerne jo bedømme, hvordan de har gjort det, og så kan man udskifte alle medlemmerne, hvis det er det, man ønsker. Det er jo det, vi skal her den 17. november.

Kl. 19:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:18

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg synes faktisk, at ministeren nogenlunde svarede på det spørgsmål i forhold til regionernes arbejde, også i forbindelse med kommunalfuldmagten. Hvad sker der, hvis man laver stående udvalg osv.?

Vi tror ikke, at regionerne skal agere ved at have faste stående udvalg og have et udvalgsstyre, som vi kender det fra kommunerne og fra Folketinget. Vi tror, det er bedre, hvis man har de her helt målrettede fokusområder, hvor man går ind og kigger på opgaver og man så har de opgaver 2 år frem i de forskellige udvalg. Det kunne være akutfunktioner, det kunne være alt muligt andet, specialkirurgi, hvad ved jeg? Jeg er ikke læge, men der ligger forskellige opgaver inden for sundhedsområdet i den enkelte region.

Derfor er vores allerfornemste ønske og opgave fra Dansk Folkepartis side altså at få taget et opgør med de her regioner i det hele taget og simpelt hen få dem nedlagt, helt i tråd med borgernes ønsker og forventninger.

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for en kort bemærkning.

Kl. 19:19

der, er, at man simpelt hen ikke har det geografiske overblik, og at et sygehus så simpelt hen bare lukkes, og at de så kan være uden sygehus, hvis ikke der kommer et privat i stedet for? Er det den udvikling, Dansk Folkeparti gerne vil have?

Kl. 19:19

Kl. 19:22

Rasmus Prehn (S):

Det, jeg synes var særlig interessant ved Dansk Folkepartis svar her til min kollega, er det her med, at man da bare kan nedlægge regionerne, og så kan man lade kommunerne overtage mange af opgaverne – altså bortset på sygehusene. Mener Dansk Folkeparti i ramme alvor, at kommunerne simpelt hen uden videre kan overtage de sociale institutioner og andet, man stadig væk har i regionerne, uden at der sker et fald i faglighed? Det er jo altså ikke alle kommuner, som har lige mange af den slags personer, der har behov for det her, og så ser man altså, at fagligheden falder, når ikke der er mange om at trække på samme hammel. Er man ikke bekymret over det?

Det næste er så med hensyn til at statsliggøre sygehusene. Risikere vi ikke endnu flere sygehuslukninger?

Kl. 19:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:20

Hans Kristian Skibby (DF):

Nej, det betyder bestemt ikke sygehuslukninger. Men jeg vil gerne sige, at i det her forslag, der er til debat her i dag, står jo faktisk, at man vil gøre det sådan, at de enkelte kommuner skal have mulighed for at hjemtage de der kan-institutioner hvert fjerde år. Er det ikke korrekt, at det er det, der står i forslaget? Det betyder så også, at forslagsstillerne allerede nu har en klar formodning og en forventning om, at det er den måde, det skal foregå på, for grunden til, at kommunerne ikke i dag har hjemtaget mange af de institutioner, er jo, at der har været et klart fokus på de der kan- eller skal-institutioner, for at få de ting til at køre fuldt ud forsvarligt, og så er man så efterfølgende begyndt at hjemtage nogle af de her kan-institutioner. Og der tror jeg da på, at alle institutionerne vil være på kommunale hænder inden for ganske få år. Det er min klare overbevisning, og jeg er fuld af fortrøstning til, at kommunerne sagtens kan håndtere det.

Kl. 19:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn for den sidste korte bemærkning.

Kl. 19:21

Rasmus Prehn (S):

Nu er der nærmest sådan lidt George Orwellsk over sprogbruget, når man siger »hjemtage opgaver«. De her opgaver har jo aldrig ligget i kommunerne, de har ligget i de tidligere amter. Det, vi siger, er, at i stedet for at kunne hjemtage hvert eneste år laver vi en periode på 4 år, og så vil vi samtidig nedsætte et udvalg, hvor man kan kigge på, om det er noget, der giver mening at have i regionerne. For vi kan faktisk se, at fagligheden mange steder er blevet mindre, fordi man skal klare det ude i en lille kommune i stedet for at klare det i en stor region.

Med hensyn til det med sygehuslukninger vil jeg sige, at da vi fik den seneste strukturreform og fik større kommuner, har vi set, at vi i den tid faktisk har fået lukket 138 folkeskoler. Det er altså lokalområder, der pling-pling har mistet deres lokale folkeskole. Mange steder er der så i øvrigt kommet en privat friskole, som det offentlige så skal betale til alligevel.

Er Dansk Folkeparti ikke bange for, at det, der simpelt hen sker, hvis man skal sidde her på Slotsholmen og bestemme over sygehuse i Nordjylland, i Vestjylland, i Sønderjylland, på Fyn og andre ste-

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:22

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er jo sådan i dag, at et sygehus ikke bare er et sygehus, det er faktisk et hospital. Det betyder også, at mange af vores hospitaler har forskellige adresser. Jeg kan give dig et eksempel fra Region Midtjylland, hvor vi har Regionshospital Horsens, som jo også dækker sygehuset i Odder og i Brædstrup. Sådan har vi jo inddelt mange af vores sygehuse. Vi har også Lillebælt. Der er jo ikke en by, der hedder Lillebælt, det dækker både Kolding, Fredericia og Vejle, som har fælles sygehusdrift. Vi tror selvfølgelig på, at det vil være professionelle folk, som skal sidde og lede de sygehuse, og at de så er under en statslig styring, gør jo ikke, at fagligheden og selve det ledelsesmæssige med personale osv. vil blive forringet overhovedet.

Der vil heller ikke gå ressourcer fra sygehusdriften – tværimod. Det kan man jo også se i de rapporter, der har været indtil nu, nemlig at man siden 2001 har investeret massivt med milliardbeløb i hele sygehussektoren. Jeg kan f.eks. nævne for dig, at det kom frem i dag, at der i 2008 blev købt 43 nye kræftscannere, som har betydet, at man nu kan helbrede 13 pct. flere ved sygdomsbehandling.

Kl. 19:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Jeg minder lige om, at medlemmerne ikke må tiltales direkte.

Så går vi videre i ordforerrækken, og den næste ordfører er SF's ordfører, og det er hr. Flemming Bonne.

Kl. 19:24

(Ordfører)

Flemming Bonne (SF):

Tak for det. Jeg vil da starte med at glæde mig over, at den forrige ordfører ligesom garanterede, at der ikke bliver lukket små sygehuse. Det synes jeg var en interessant meddelelse at få. Så er jeg også spændt på at se, om der kommer et forslag fra Dansk Folkeparti om at nedlægge regionerne. Det bliver også en interessant diskussion at få her i Folketingssalen.

Forslaget til folketingsbeslutning om ændring af lovgivningen om regionernes kompetencer og forhold er et yderst relevant forslag. SF er glade for, at det er fremsat, og vi støtter det.

Det forholder sig sådan, at kun en tredjedel af de nuværende regionsmedlemmer har valgt at genopstille, og vi kan se, at der er en massiv utilfredshed med arbejdsbetingelserne. Det indikerer jo, at der er brug for at udvikle regionerne og deres arbejdsområder. Man skal passe på, at det ikke bliver sådan, at regionspolitikkerne kun bliver administratorer. Der skal altså være noget politik for dem at arbejde med. Som det er i dag, er det meget, meget tæt på, at man kan sige, at det politiske er udfaset, og at de nærmest fungerer som administratorer.

Der har i den kommunale valgkamp været diskussioner om regionernes berettigelse. Nogle vil nedlægge dem, andre vil udvikle dem, og SF hører altså til dem, der gerne vil udvikle dem. Ellers må vi jo erkende, at der ikke er den store opmærksomhed om regionsrådenes arbejde. Men det kan der komme, i det omfang vi formår at udvikle dem og give dem de rigtige arbejdsbetingelser. Regionerne har nu fungeret i 3 år, og erfaringerne viser, at der er behov for at diskutere, ikke regionernes berettigelse eller nedlæggelse, men simpelt hen

hvordan vi udvikler regionerne, og hvordan vi sikrer regionsråds-medlemmerne bedre arbejdsvilkår.

Forslaget, som det foreligger, vil give regionerne mulighed for nye opgaver og nye måder at tilrettelægge arbejdet på. I dag må regioner i modsætning til kommuner kun lave det, der klart er præciseret i sundhedsloven, drift af sociale institutioner og nogle miljøopgaver samt planlægning af væksthjælp. Det skal være lettere at indgå samarbejde med andre regioner, foreslås det i forslaget, og det er vi enige i. Det skal være muligt at oprette udvalg, der har en varighed af en hel valgperiode. Det er vi også enige i, og jeg synes, at man her kunne overveje at kigge på, om ikke § 17 stk. 4-modellen i den kommunale styrelseslov kunne bringes i anvendelse her. Men det kan vi drøfte, når sagen kommer i udvalget.

Der skal fremover kun være mulighed for kommuner til at hjemtage opgaver hvert fjerde år og ikke som nu hvert år, og det er der rigtig god logik i, for hvis vi skal sikre, at der er kontinuerlig drift både i kommunerne og i de regionale institutioner, kræver det altså, at man får en længere tidshorisont at planlægge og skifte inden for. Det siger næsten sig selv.

Det skal undersøges, hvilke typer af institutioner der bedst kan drives regionalt, og hvilke der bedst kan drives kommunalt. Der kunne man spørge: Er det så en ny kommunalreform, man lægger op til? Nej, sådan opfatter vi det ikke. Vi opfatter det som et eftersyn, en justering, for at se, om det nu er placeret rigtigt i kommunalreformen.

Så ønsker man også fremover at give mulighed for, at regioner ikke skal trække sig ud af offentlig-private selskaber, selv om salget til eksterne modtagere overstiger 25 pct. af omsætningen. Det kan vi heller ikke se nogen problemer i at støtte.

De foreslåede ændringer er et skridt i den rigtige retning og vil samlet set styrke og legitimere regionerne og regionsrådene som en vigtig brik i det decentrale folkestyre. Forslaget lægger op til en forpligtelse til, at regionerne i samarbejde med kommunerne skal udarbejde en bæredygtig og visionær klimahandlingsplan indeholdende en klimatilpasningsstrategi. Her vil jeg gerne sige, at det synes vi er meget positivt, men at vi skal passe på, at vi nu ikke vedtager noget, som kolliderer med andre tiltag.

Kl. 19:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 19:29

Erling Bonnesen (V):

Tak. Vi har jo med kommunalreformen fået skabt klarhed over fordelingen af de forskellige offentlige opgaver og klart beskrevet, hvad kommunerne tager sig af, og klart beskrevet, hvad regionerne tager sig af. Jeg kan så forstå, at SF gerne vil have ført nogle flere opgaver over til regionerne. Hvilke opgaver er det? Det kunne være rart at få med ind i diskussionen.

Kl. 19:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Ordføreren.

Kl. 19:29

Flemming Bonne (SF):

Vi lægger ligesom op til, at man nu foretager sådan en foreløbig evaluering. Hvordan er det gået med de opgavefordelinger, der blev vedtaget? Kan kommunerne på alle områder magte opgaven, eller er der nogle områder, hvor man er blevet overmatchet? Er der nogen områder, hvor noget af det, kommunerne har optaget, måske mere hensigtsmæssigt kunne ligge regionalt? Det synes jeg er helt naturligt at man gør i sådan en evaluering.

Kl. 19:30

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

En sidste kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 19:30

Erling Bonnesen (V):

Tak. Jeg synes, det lige er sådan lidt for nemt, eller næsten for slapt, at svare på den måde. For man kommer her i Folketingssalen – og det er fint med det – med et beslutningsforslag, der åbner op for, at man skal have flyttet opgaver fra kommunerne til regionerne. Når vi så spørger til, hvad det er for opgaver, har man ingen svar. Altså, det bliver jo rent luft og nærmest spild af tid, så vi må jo ligesom bede, det kan godt være, at man ikke er klar med det, men så noget om, hvilke overvejelser man gør sig. For overvejelser må man da have gjort sig. Hvilke overvejelser har man gjort sig om, hvilke opgaver der eventuelt kunne komme i spil og blive flyttet over til regionerne?

Kl. 19:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:31

Flemming Bonne (SF):

Jeg skal gerne prøve at være lidt mere præcis. For os at se, vil det være helt relevant at kigge på nogle af de meget specialiserede sociale områder, og måske også på undervisningsområdet, det skal jeg ikke helt forholde mig til. Men vi er oppe i den kategori af opgaver, hvor der kræves rigtig høj faglighed, som der har været en vis usikkerhed om hvorvidt kommunerne kunne fremskaffe.

Kl. 19:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og så er det den konservative ordfører, hr. Jørgen S. Lundsgaard.

Kl. 19:32

(Ordfører)

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

På mig virker det som et noget rodet forslag – med fem punkter. Det gennemgående tema er i virkeligheden mere magt til regionerne. Indenrigs- og socialministeren har egentlig på fremragende vis gjort rede for vores synspunkter, så jeg vil ikke begynde at gennemgå dem en gang til. Men det kan vel ikke være nogen overraskelse, at vi ikke stemmer for forslaget.

Kommunalbestyrelsen har ved kommunalreformen fået forsyningsansvaret, myndighedsansvaret og finansieringsansvaret, og Regionsrådet har med kommunalreformen fået en rolle som leverandører efter aftale med kommunalbestyrelserne i regionen. Dog har Regionsrådet med enkelte undtagelser fået en forsyningsforpligtelse for visse typer af tilbud. Det er derfor et helt centralt princip i kommunalreformen, at det er kommunerne, der har flest muligt opgaver. Kun hvor det ikke er hensigtsmæssigt, at kommunerne varetager en opgave, skal opgaven varetages af regionen.

Det er derfor hensigtsmæssigt, at kommuner varetager kommunalfuldmagtsopgaver og derfor ikke hensigtsmæssigt eller nødvendigt, at regioner har en regionalfuldmagt. Med hensyn til vederlag har det aldrig været meningen, at regionerne skulle være udvalgsstyret, og der er derfor ingen grund til at give permanente vederlag til udvalg, som ikke har ansvaret for driftsopgaver.

Med hensyn til nedsættelse af et udvalg for, hvilke institutionstyper der med fordel kan drives regionalt, bør vi give kommunerne tid til at vise, hvad de kan. Alt andet ville være utidig indblanding og virke forstyrrende. De skal nok klare det.

For øvrigt mener De Konservative, at regionerne er blevet et administrativt appendiks til staten og derfor overflødige, og at de bør nedlægges. De Konservative kan derfor ikke støtte forslaget.

Kl. 19:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra fru Julie Skovsby.

Kl. 19:34

Julie Skovsby (S):

Ordføreren siger, at som De Konservative læser beslutningsforslaget, vil det betyde mere magt til regionerne. Nu er magt jo et sjovt begreb på den måde, at det vel også er det, vi kalder for indflydelse. Jeg mener næsten ikke, at vi kan tale om, at der kommer mere kommunalt selvstyre, for vi kan vel egentlig ikke tale om, at regionerne har et kommunalt selvstyre. De har ikke en regionsfuldmagt på samme vilkår, som man har en kommunalfuldmagt osv. Det leder mig hen til mit spørgsmål. Det, som vi vil gøre her, er, at vi ønsker at give regionsrådsmedlemmerne nogle bedre arbejdsvilkår. Det tolker De Konservative som mere magt. Men er det ikke fornuftigt, at regionsrådsmedlemmerne har nogle ordentlige vilkår at arbejde under?

Kl. 19:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:35

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Selvfølgelig skal de have ordentlige vilkår at arbejde under. Det er jo helt tydeligt, at det, som skulle give kontinuiteten i regionerne, nu begynder at standse. Det er helt nye folk, der kommer til. Jeg tror ikke, at det bliver bedre af at give mere magt til helt nye folk. Det er ikke blevet attraktivt at være der, og det er nok der, vi kommer til det væsentlige punkt: at det skal være attraktivt. Mere magt kommer selvfølgelig af, at man har flere opgaver. Enhver elværksbestyrer ved, at hvis han får et kraftværk, bliver han en større elværksbestyrer og får mere magt og indflydelse.

Ja, det, der gør det attraktivt, er jo, når man får indflydelse, men det er ikke det, vi er ude på. Vi er faktisk ude på at få nedlagt regionerne, og derfor er vi også ude på at få nedbragt magten og indflydelsen.

Kl. 19:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der yderligere en kort bemærkning fra fru Julie Skovsby.

Kl. 19:36

Julie Skovsby (S):

Jeg synes jo, at ordføreren næsten siger det selv: at bliver det mere attraktivt at sidde i regionsrådet, så vil flere stille op og ønske at blive valgt dertil. Det er ikke det, der er De Konservatives formål. Derfor skal det være mindre attraktivt at sidde i regionsrådet, og derfor kan man ikke stemme for de helt klare, fornuftige forbedringer. Det er ikke store ændringer. Det er justeringer og helt klare forbedringer af regionsrådsmedlemmernes arbejdsvilkår.

Jeg ved næsten ikke, hvordan jeg skal formulere mit spørgsmål. Er der virkelig ingen af de fem forbedringer i det forslag, vi fremsætter, som De Konservative kan se fornuften i?

Kl. 19:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

For god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at en kort bemærkning ikke behøver at ende med et spørgsmål. En kort bemærkning kan godt, jævnfør forretningsordenen, alene være en bemærkning eller et synspunkt, uden at man ender, som man skulle for

10-15 år siden, med et egentligt spørgsmål. Dette bare til almindelig oplysning.

Så er det ordføreren.

Kl. 19:37

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Selvfølgelig kan jeg godt se fornuften i spørgsmålene, men det er bare ikke noget, der støtter vores overordnede formål, nemlig at få nedlagt regionerne.

Kl. 19:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er også en kort bemærkning fra hr. Flemming Bonne.

Kl. 19:37

Flemming Bonne (SF):

Det skal jeg så gøre meget kort. Nu har vi flere gange hørt ordføreren sige, at De Konservatives mål er at nedlægge regionerne. Hvor når kan vi forvente at se et konkret forslag om nedlæggelse af regionerne?

Kl. 19:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:38

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Jeg håber da på, at det bliver i min periode, men jeg synes, man lige skal give regionerne tid, og det sagde jeg jo også i mit indlæg her. Man skal lige give dem tid til at vise, hvad de kan, for de har ikke fundet deres egne ben endnu.

Kl. 19:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er yderligere en kort bemærkning fra hr. Flemming Bonne.

Kl. 19:38

Flemming Bonne (SF):

Ja, og hvor lang tid er det?

Kl. 19:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Ordføreren.

Kl. 19:38

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Nøjagtig på et tidspunkt, hvor vi lige har fået en kommunesammenlægning, vil jeg meget nødig ind i det, for vi er lige nødt til at have det her kaos til at lægge sig. Men jeg vil da håbe, at det kan blive i Folketingets næste samling.

Kl. 19:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er ikke til stede, så vi hopper helt hen til ordføreren for forslagsstillerne, fru Julie Skovsby.

Kl. 19:39

(Ordfører for forslagsstillerne)

Julie Skovsby (S):

Da ordførerne for De Radikale og Enhedslisten ikke kan være til stede, skal jeg meddele, at de ønsker at støtte beslutningsforslaget.

På Socialdemokraternes vegne vil jeg gerne sige tak for debatten, og jeg vil gerne sige tak for de spørgsmål, der er blevet rejst og er kommet frem i debatten. Jeg hæftede mig især ved, at det er blevet sagt utrolig mange gange, at kommunalreformen er god nok, som

den er, og at regionsrådsmedlemmernes arbejdsvilkår er gode nok, som de er. Det virker mærkeligt, at man her, mere end et år efter at kommunalreformen har virket og regionsrådsmedlemmerne har været i gang med deres arbejde, ikke sætter sig ned og kigger på de erfaringer, der nu kommer; de meldinger, der kommer fra regionsrådsmedlemmer; de resultater, som forskere i deres forskningsprojekter kommer frem til, om, hvordan det kan være, at arbejdsvilkårene er ufleksible og altså ikke er så fleksible, som især Venstre giver udtryk for, og som ministeren også giver udtryk for.

Hr. Erling Bonnesen siger direkte, at regionsrådsmedlemmer gerne vil skrabte flere opgaver til sig, og at det er det, det handler om. Og det er også det, det handler om for SF og os Socialdemokrater; det her forslag handler om, at vi skal tage flere opgaver fra kommunerne og flytte over i regionerne.

Det, som vores forslag handler om, er nogle helt klare forbedringer af regionsrådsmedlemmernes arbejdsvilkår. Det er bl.a. det, som vi har været inde på så mange gange, nemlig at ad hoc-udvalgene får lov til at virke længere end blot i den 1-årige periode, sådan som det er i dag. Det betyder jo ikke, at de ikke kan fungere i 3 år eller 2 år, men vi siger: Giv regionsrådsmedlemmerne mulighed for at lade et ad hoc-udvalg virke i 4 år, hvis det er det, de skønner er nødvendigt.

På samme måde vil det også være fornuftigt at give regionerne en regionsfuldmagt, ligesom det også vil være meget fornuftigt, som der står i vores forslag, at vi prøver at fjerne noget af bureaukratiet og de ministerbemyndigelser, som der i dag ligger i strukturreformen, og som har vist sig at være utilstrækkelige.

Dansk Folkeparti og De Konservative arbejder jo for at nedlægge regionerne, har vi kunnet høre her i dag, og her er det vigtigt at bide mærke i især Dansk Folkepartis melding, som er, at det, der har at gøre med sygehusdelen, skal over til staten, og resten skal over til kommunerne. Det vil vi gerne advare imod, for jeg er meget bange for, at det kan føre til flere nedlæggelser af sygehuse, og at vi risikerer, at beslutningerne kommer alt, alt for langt væk fra borgerne.

Til sidst vil jeg lige nævne, at det, som hr. Flemming Bonne siger, altså at der er en risiko for, at regionsrådsmedlemmerne bliver til administratorer, er en advarsel, som jeg fuldt ud deler, og som jeg mener at vi skal være meget opmærksomme på. Jeg mener, at det her forslag, de her fem forskellige punkter, kræver, at vi sætter os ned i udvalget og diskuterer dem mere nøje igennem, end vi har gjort i dag, og prøver at se, om der ikke kan være dele af det, vi kan nå til enighed om.

Kl. 19:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Kl. 19:44

Erling Bonnesen (V):

Med kommunalreformen fik vi jo skaffet helt klarhed over, hvilke niveauer der løser de forskellige offentlige opgaver, klart defineret til kommunerne, klart defineret til regionerne, og det var med til at gøre op med det delte ansvar. Der var netop sådan en præcisering af det, og det står vi selvfølgelig på mål for. Det var Socialdemokraterne imod dengang og ville egentlig bare have fortsat med det gamle. Lad nu det ligge.

Man så kan jeg forstå, at med det her forslag, hvor der direkte står noget om nye opgaver, ønsker man – som ordføreren også selv var inde på det i sin redegørelse – nye opgaver over til regionerne. Jeg spurgte ind til det også før hos SF's ordfører. Nu havde jeg så ikke flere spørgsmål dér, og så kan jeg jo fortsætte det her, for SF-ordføreren svarede jo, at et eksempel på opgaver, der skulle flyttes over til regionerne, kunne være de meget specialiserede sociale opgaver. Det har regionerne jo en mulighed for i forvejen.

Så er mit spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, som jeg kan se selv har været med til at skrive forslaget her: Hvilke yderlige-

re opgaver er det så, der skal flyttes over til regionerne? Det er sådan set kernen i det. Det kunne være meget rart at få med ind i debatten, så er det lidt nemmere at forholde sig til.

Kl. 19:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:45

Julie Skovsby (S):

Det, vi skriver her, er, at vi ønsker, at der bliver indført en regionsfuldmagt i lovgivningen, og det vil jo give regionerne mulighed for at varetage opgaver, der ikke er direkte reguleret i den nuværende lovgivning. Det, jeg hører ordføreren spørge om, er, om det drejer sig om opgaver, som der direkte står i lovgivningen skal varetages af kommuner, og hvis det er det, ordføreren spørger om, må jeg svare: Nej, vi siger ikke, at f.eks. folkeskoleområdet – for at nævne et helt tilfældigt område – nu skal flyttes over.

Det handler altså om at give en regionsfuldmagt, der kan ligestilles med det, vi kender i dag med kommunalfuldmagten.

Kl. 19:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Erling Bonnesen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 19:46

Erling Bonnesen (V):

Tak. Så er vi ligesom ved at være inde ved kernen af det, for alle procedurespørgsmål omkring fuldmagt osv. osv. er sådan set rammerne, redskaberne. Det, det handler om, er jo lige præcis: Hvilke nye opgaver er det, regionerne skal tage sig af? Jeg kan forstå, at det så ikke er folkeskoleområdet. O.k., det var da så et ikkesvar på det. Men så kunne det være rart at få at vide: Hvad er det for nogle opgaver, man så i hvert fald har overvejet måske at lægge over til regionerne? For hvis ikke man har gjort sig nogen som helst overvejelser om at flytte opgaver over til regionerne, ud over hvad de allerede har nu, så er det, vi er blevet præsenteret for her i dag, jo helt varm luft. Så er det så at sige ikke det papir værd, det er skrevet på.

Så hvilke opgaver er det, man har i overvejelse at flytte over til regionerne, som de ikke har mulighed for at løse i dag?

Kl. 19:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:47

Julie Skovsby (S):

Hr. Erling Bonnesen siger det selv: at give regionsrådene en regionsfuldmagt er at give dem et redskab. Det er lige præcis det, vi har præsenteret her i vores forslag. Vi har præsenteret nogle fornuftige redskaber, nogle ordentlige arbejdsvilkår for regionsrådsmedlemmerne, bl.a. at man kan få lov til at have et særligt udvalg, som skal arbejde i længere tid end blot 1 år. I dag er det sådan, at regionsrådsmedlemmerne eksempelvis opretter et særligt udvalg, der skal tage sig af sygehusene, og efter 1 år skal de skrive et nyt kommissorium, de skal finde et nyt navn til udvalget og sammensætte udvalget på ny.

Jeg mener næsten, at jeg kan sige til hr. Erling Bonnesen, at det her forslag fortjener, at det lige bliver læst en gang til, hvor man går ind og ser på de konkrete forslag, tager den derfra og ser på, om det her virkelig ikke er nogle forbedringer af regionsrådsmedlemmernes arbejdsvilkår.

Kl. 19:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet ... Der er en enkelt mere. Var det, efter formanden var gået i gang? Formanden er en venlig mand, og det er hr. Flemming Møller også.

Der er en kort bemærkning til hr. Flemming Møller, værsgo.

Kl. 19:48

Flemming Møller (V):

Nu har jeg jo bemærket, at ordføreren ikke har nogen overvejelser om, hvad det egentlig er for nogle opgaver, man kunne forestille sig. Det er altså meningen, at det bare skal være sådan en mulighed, man kan udnytte, hvis der skulle være brug for den. Men det er da alligevel underligt at overveje at lave en sådan mulighed for regionerne, hvis man slet ikke har noget i tankerne, de skulle bruge den fuldmagt til.

Kl. 19:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 19:49

Julie Skovsby (S):

Det forslag, vi debatterer her i dag, handler om nogle helt konkrete redskaber til regionsrådsmedlemmerne. Det handler om styreformen; det handler om det bureaukrati, der er, når et regionsråd ønsker at samarbejde med andre regioner og med kommuner; det handler om de institutionstyper, som kommunerne kan hjemtage hvert eneste år uden nogen form for varsling. Det handler om de procedurer.

Med hensyn til de helt store spørgsmål f.eks. om, hvilke opgaver der skal flyttes, hvis der skulle laves en ny kommunalreform – jeg ved ikke, om det er på den måde, jeg skal forstå det, hr. Flemming Møller spørger ind til – kan jeg sige, at vi Socialdemokrater ikke agter at lave en ny kommunalreform, og det er slet ikke det, forslaget her går ud på.

Kl. 19:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 19:50

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 6. november 2009, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen. Mødet er hævet. (Kl. 19:51).